

Tứ Đại Danh Bộ Chấn Quang Đông 3 - Yêu Hồng

Contents

Tứ Đại Danh Bộ Chấn Quang Đông 3 - Yêu Hồng	1
1. Chương Một Không Thể Cứu Vãn, Tốt Nhất Hạ Sát!	1
2. Chương Hai Đoá Hồng Còn Lại!	9
3. Chương Ba (phần 1) Cảnh Tượng Tuyệt Mỹ	20
4. Chương Ba (phần 2) Cảnh Tượng Tuyệt Mỹ	27
5. Chương Ba (phần 3) Cảnh Tượng Tuyệt Mỹ	34
6. Chương Bốn (phần 1) Dạ Đầu Nhất Ngọn Đường	41
7. Chương Bốn (phần 2) Dạ Đầu Nhất Ngọn Đường	49
8. Chương Bốn (phần 3) Dạ Đầu Nhất Ngọn Đường	56
9. Chương Bốn (phần 4) Dạ Đầu Nhất Ngọn Đường	63

Tứ Đại Danh Bộ Chấn Quang Đông 3 - Yêu Hồng

Giới thiệu

Nguồn: tangthuvien. comNgười dịch: Con VịtThể loại: Kiếm hiệp* Yêu hồng: nôm na là Con quỷ đ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-dai-danh-bo-chan-quang-dong-3-yeu-hong>

1. Chương Một Không Thể Cứu Vãn, Tốt Nhất Hạ Sát!

Đó là nguyên tắc làm người của Thiết Thủ.

Cho nên dẫu trên tay gã còn tồn một số đại án nhưng gã vẫn tâm định khí nhàn, không gì gấp gáp.

Bởi vậy hôm nay gã đi đến Hình bộ, dọc đường đi gã còn điểm huyệt.

Gã tự điểm huyệt mình.

Đương nhiên gã tự mình điểm huyệt mình. Bằng không trong thiên hạ có được mấy người có thể điểm huyệt một trong Tứ đại Danh bộ, Thiết Thủ.

Một mặt gã đi rất nhanh, một mặt lại tự điểm huyết mình.

Đây cũng là một cách tu luyện.

Là người đa sự, bận rộn, thật không có biện pháp nào khác đành phải dưới mọi tình huống đều rèn luyện nhưng dưới bất cứ tình huống nào cũng phải giữ cho tâm định khí nhàn. Làm người cần nhất là thoáng đãng điều này không phải tự nhiên mà có được.

Thiết Thủ là người đầu tiên dưới trướng Gia Cát tiên sinh luyện thành tuyệt kỹ có thể biến nơi yếu hại nhất thành nơi cứng rắn nhất.

Gã ngẫm vận công huyết đạo liền chuyển vị, người khác nếu nghĩ rằng đã kiềm chế tử huyết của gã thì gã đã chuyển vị nó đến lòng bàn tay, cho nên nói nơi yếu hại nhất của gã là nơi mạnh mẽ nhất của gã là vậy.

Lúc này gã một mặt tự phong bế huyết đạo thâm chuyển vị để kiểm nghiệm năng lực của bản thân, kết quả chứng thực một việc.

Đó là trụ phi gã tự tán công thì ngoại trừ đôi mắt không thể dịch chuyển thì cho dù là võ lâm cao thủ nếu dùng tay không cũng không thể khống chế hay đã thương được gã.

Vậy là đủ.

Gã vốn không mong trở thành thiên hạ vô địch.

Thiên hạ vô địch? Thứ nhất là năng lực đến đâu, thứ hai ... thật sự mệt mỏi. Chỉ cần dùng võ công của mình đem đi cứu người, tự bảo vệ mình, sở học có chút đặc sắc, riêng biệt, vậy là đủ. Thiên hạ rộng lớn, võ học bao la, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy ít nhất một điều kỳ lạ, vô địch để làm gì?

Dọc đường đi gã còn nhàn nhả nhớ tới nhiều điều.

Một người mang trọng nhiệm trên thân mà quá quan ngại đến từng sự vụ thì không bị nó đè chết thì cũng đến mệt mà chết.

Không quá quan ngại đại sự mà tìm niềm vui từ những việc nhỏ nhoi thì cho dù thường ngoạn một bức tranh, ngâm ngợi một câu thơ, xướng lên một khúc hát, gảy lên một bản nhạc thì cũng như nhau cả.

Nếu không thể đơn giản, nhẹ nhàng, dùng tứ lượng đầu ngàn cân ắt sẽ luẩn quẩn không tìm thấy lối ra.

Không thoải mái làm sao ung dung? Không ung dung sao có thể sống như bản ngã của mình? Người không tìm vui chỉ sợ khó mà sống lâu, vậy làm sao mà gánh vác trách nhiệm? làm sao mà làm đại sự?

Đây chính là phong cách làm người của Thiết Thủ.

Cho nên gã tuy cư xử ngang ngạnh nhưng tâm tính ôn hoà, tính cách mạnh mẽ nhưng lại đôn hậu. Gã phá án thiết thủ vô tình nhưng nhìn người mà xử, có thể tha được là tha, lấy lòng đo lòng, luôn nhìn về mặt tốt của người khác, vĩnh viễn đối xử tốt với người khác.

Cho nên gã rất nhàn nhả.

Gấp mà nhàn.

Nhàn tại tâm, tại tình.

Hôm nay gã đến Hình bộ.

Đi vào Hình bộ rồi trở ra gã sẽ không nhàn được nữa.

Hết nhàn.

Cấp tốc triệu gã tới Hình bộ là Đại lão tổng Chu Nguyệt Minh.

Chu Nguyệt Minh người thấp lùn, ục à ục ịch, cười rung cả người, ánh mắt thành khẩn, khi nắm tay người ân cần thăm hỏi người như người nhà quan tâm, như muốn móc trái tim ra cho người coi nhưng chớp mắt nhận công vụ lão đem cả nhà già trẻ gái trai người lằng trề xử trăm thí lão tuyệt không nương tay, không nhúu mày đến một cái.

Có thể tại đây làm đến chức Hình tổng, đã làm việc cùng lão mười năm tự nhiên không thể ngạc nhiên khi nhận xét ưu điểm của lão ít nhất có hai chuyện.

Ưu điểm thứ nhất là lão không có gì đặc biệt hơn người (một khi có điểm hơn người tức cũng là khuyết điểm, địch nhân có thể tìm ra phương pháp ứng phó hữu hiệu)

Thứ hai, lão có nụ cười bao dung, hoà hoãn thân mật khiến cho người đối diện với hắn không nảy sinh tâm lý đề phòng.

Thiết Thủ tuy cũng là bộ đầu Hình bộ nhưng thân phận gã rất đặc thù, không hoàn toàn nằm dưới sự quản lý của Chu Nguyệt Minh.

Cũng có lúc Chu Hình tổng muốn ép Thiết Thủ cùng Tứ đại Danh bộ vào khuôn phép.

Chỉ là ngoài việc giao nhiệm vụ thì Chu lão, trong ý nghĩ của Thiết Thủ, chỉ mang tính hợp tác hành sự. Đương nhiên gã rất rõ người trước mắt gã là ai.

Tuy nhiên, thà có thêm một trăm địch nhân cũng không nên đắc tội với Chu Nguyệt Minh.

Bởi vì loại người này thường không phải là ‘người’, lão tùy thời tùy lúc có thể khiến người không thành người nữa.

Cho nên, lúc lão khen ngợi người, người phải cẩn thận nhìn xem phía trước có hố cho người đập vào không.

Lão đón chào trọng vọng người, người phải xem xét lại bản thân xem có phải đã có nhược điểm gì bị lão nắm lấy không.

Nếu lão vỗ vai người cười cười nói nói rất ư thân mật, tốt nhất khi về đến nhà người nên lột quần áo ra kiểm tra từng chút một xem trên cổ, vai, ngực của mình có bị hạ độc không.

Gặp loại người như thế tâm khó mà nhàn.

Nói trắng ra, tâm trạng không được tốt.

Chỉ là Chu Nguyệt Minh không khen gã, không nghênh đón gã cũng không ôm vai, ôm lưng gã, chỉ phun ra một câu hỏi.

“Có nghe qua Sơn Đông thần thương hội?”

Có.

Quan Đông Vạn Mã Đường, Bạch gia.

Đông Bắc Thành Tụ Đức, Trầm gia.

Sơn Đông Thần Thương hội, Tôn gia.

Ba thế gia tại Quan Đông không ai trong võ lâm không biết.

Cho nên Thiết Thủ vừa nghe tên này liền cảm thấy nhức đầu.

Mặc kệ là Bạch gia, Trầm gia hay Tôn gia đều không có chỗ nào dễ trêu chọc. Hễ là sự vụ liên can đến ba nhà này Thiết Thủ thần bộ chúng ta đầu đã phình to ra gấp bảy lần.

Gã chỉ hi vọng câu tiếp theo của Chu Nguyệt Minh sẽ là một sự vụ bình thường.

Tốt nhất là một việc đơn giản.

Tuyệt đối không nên là ‘đại’ sự.

Bởi sự vụ một khi ‘đại’ ắt kinh động rất lớn, thu hút sự chú ý, chăm chú vào người xử lý, người đó nếu có thể giải quyết mọi khó khăn mà không tổn thương hoà khí là tốt nhất.

Tự đáy lòng gã kỳ vọng như thế.

Nhưng kết quả nhất định khiến gã thất vọng.

Bởi nếu sự vụ tầm thường, không quá phức tạp thì Hình bộ đã không kinh động đến gã, danh chấn thiên hạ Thiết Thủ thần bộ.

Gã vốn biết ‘chuyện đến không lành’ bởi gã biết rõ một việc. Nếu sự vụ không quan trọng thì với hạng người như Chu Nguyệt Minh quyết sẽ không ra mặt thông tri mà chỉ phái người ra thông báo. Càng như thế đầu hơn là bên cạnh lão còn có một người.

Người này đôi lông mày rất dày và thô.

Thô như hai cánh tay của tượng La Hán đặt trên mặt, tả hữu như kích ra hai quyền.

Mắt người này rất hẹp.

Như là không có mắt vậy hoặc như lúc nặn gã ra bà mẹ quên mất đôi mắt vậy.

Người này mặc bộ đồ màu đen, đến các vật dụng, giày tất cũng màu đen. Một màu đen tuyền không lẫn tạp chất, không chút khác biệt.

Đến một sợi tóc bạc gã cũng không có. Nhìn bộ mặt đen ngòm của gã khó ai má đoán được tuổi tác, đến khi gã cười người ta mới hàm răng gã cũng đen nốt.

Phảng phất như một người sống trong bóng đêm.

Từ gã toát ra cái tư vị của chết chóc.

Hơn nữa, hắn có đuôi.

‘Cái đuôi!’

Tóc của gã rất dài, kéo từ cổ đến qua hông, nhìn phớt qua như mọc ra một cái đuôi, khi gã phẫn nộ ‘cái đuôi’ có thể đong đưa, khi đối địch nghe nói nó còn có thể dựng đứng lên, khi động dục liền cong tón như đuôi con khỉ lúc hưng tình.

‘Cái đuôi’ của gã cũng toát ra mùi tử khí.

Thiết Thủ biết người này.

Trong Hình bộ gã là một người cực kỳ tàn độc.

Bởi hắn quá tàn nhẫn nên Tứ đại Danh bộ khi trò chuyện nhắc đến gã cũng rất thắc mắc tại sao gã không đi làm sát thủ mà lại đi làm bộ đầu.

Gã ra tay đích xác cực kỳ tàn bạo.

Bản tính của gã quả thực rất hung tàn.

Giả như gã là sát thủ thì Tứ đại Danh bộ có thể danh chính ngôn thuận bắt gã về qui án hoặc ít nhất có thể giáo huấn gã một phen.

Đáng tiếc không phải.

Hắn là bộ đầu.

Là tâm phúc cao thủ dưới tay Chu Nguyệt Minh, rất ít khi xuất động, ít khi ra tay.

Một khi ra tay, người thần phẫn nộ, quỷ khóc thần sầu, nhân ma bất lưu.

Khi hắn ra tay tuyệt không giống người, thập phần đều tựa như sát thủ, sát thủ có đuôi.

Nghe nói, đêm càng khuya võ công gã càng cao, sát tính càng nồng.

Thiết Thủ không muốn người như gã trở thành địch nhân.

Ai cũng vậy đều không muốn nửa đêm giờ tý canh ba lại gặp một địch nhân như vậy.

Thiết Thủ cũng không có ý cùng người như gã kết giao bằng hữu.

Gã không nghĩ có thể giữa trăng thanh gió mát có thể ngồi đối ẩm cùng ‘bằng hữu’ như vậy.

Chỉ là rất may mắn, gã đã ở đây, ở bên cạnh Chu Hình tổng, chỉ sợ gã nảy ý kết giao ‘bằng hữu’ với mình thì quả thật nan giải.

Người có thể chọn bằng hữu, lựa chọn địch nhân nhưng người rất khó mà lựa chọn người nhà, thân hữu, đồng liêu, chiến hữu, bọn họ như đã an bài sẵn, đi theo người, quần quanh người, người lúc nào cũng phải để tâm.

Gã họ Lưu.

Gã hình như không có tên.

Mọi người không ai gọi tên của gã, trước mặt gã chỉ gọi một câu ‘Hắc Dạ thần bộ’

Trên thực tế, những người đã thấy qua gã xuất thủ đều gọi gã là.

‘Ác điều.’

Còn không thì gọi là ‘Cầm thú’

Mãnh thú, càng về khuya càng đáng sợ. Chu Hình tổng lần này đưa ‘Mãnh thú có đuôi’ này ra có thể thấy Sơn Đông thần thương hội là một sự vụ rất nghiêm trọng.

Chắc chắn không đơn giản.

‘Người có nghe tên Sơn Quân Tôn Cương đầu lĩnh tổ chức Sơn Đông thần thương hội chưa?’

“Có nghe qua! Nghe nói hắc tại Thần thương hội là kẻ hung hăng nhất, ác độc nhất, khó dây vào nhất. Hắc đã phát triển Thần thương hội trở thành tổ chức sát thủ mạnh nhất vùng Đông Bắc.”

Chu Nguyệt Minh nói tiếp: “Mặc dù là vậy nhưng chúng ta không can thiệp đến. Bởi hắc cùng Vương thái sư, Đông Nam vương, tướng gia đều có quan hệ mật thiết, người chết dưới tay sát thủ của hắc thường là kẻ đối địch của Vương thái sư, Đông Nam vương, tướng gia. Dù sao thì bọn chúng chỉ hoạt động ở Sơn Đông, Tế Nam, Giao Châu, chỉ cần không sinh sự tại kinh sư bọn ta đều không quản.”

Thiết Thủ đáp: “Tốt nhất là vậy, chuyện của bọn chúng ta không nghĩ phải quản.”

Chu Nguyệt Minh thở dài: “Nhưng lần này không thể không quản.”

Thiết Thủ hỏi: “Tại sao?”

Chu Nguyệt Minh: “Bởi con gái Tôn Cương xảy ra chuyện!”

Thiết Thủ: “Là Tôn Diệu Hồng sao? Mỹ nhân nổi danh trong võ lâm, là ai dám động thổ trên đầu Thái tuế?”

Chu lão: “Ai dám đối đầu với hắc chứ!”

Thiết Thủ: “Tôn Cương được xưng tụng ‘Đốt xương thành tro, tro bay theo gió’, địch nhân nghe danh biến sắc, người thường như trông thấy hổ dữ, còn có người dám hạ thủ trên viên minh châu của hắc sao?”

“Vẫn có!” Chu minh Nguyệt thở dài: “‘Nhất Ngôn đường’ dưới trướng Thần Thương hội của Tôn Cương thế lực rất lớn, trong đó có ba đầu lĩnh được hắc rất tin cậy ...”

Nói tới đây lão đưa mắt sang ‘cái đuôi’ của Lưu ác điều.

Lưu ác điều thần sắc lơ đãng.

Thanh âm dờ dẩn.

Nhưng hắc vẫn lơ đãng nói tiếp cứ như đây là nhiệm vụ của gã. “Một người là con cháu, là con cháu Tôn gia, đặc biệt sủng ái. Nghe nói Tôn Cương đang có ý đem cơ nghiệp ‘Nhất Ngôn đường’ giao cho đứa cháu trai này.”

Thiết Thủ nói tiếp: “Tên còn lại ta có nghe qua, hắc gọi là Tập Tà. Hắc chính là tay sát thủ đệ nhất tại Đông Bắc, có người nói võ công hắc còn cao hơn Tôn Cương.”

Chu Nguyệt Minh thốt: “Còn có một ...”

Lão tựa hồ nhắc đến người này liền cảm thấy đau đầu nhưng vẫn nói tiếp.

“Hắn nguyên tên gọi là Thiết Tú, mọi người tôn xưng hắn là Sơn Kiêu ... hắn quả thực không phải người, trên giang hồ ai cũng rõ hắn là một cỗ máy giết người.”

Lão dừng một chút rồi thêm vào một câu: “Cả Tôn Cương cùng Nhất Ngôn đường cũng gọi hắn là Sát nhân kỳ khí.”

Lưu ác điều chợt nói thêm một câu: “Tại vùng vô lâm Đông Bắc giang hồ đồn rằng chỉ có Thiết Tú mới có thể đối phó với Thiết Thủ trong Tứ đại Danh bộ, không biết người có từng nghe qua chưa?”

Thiết Thủ mỉm cười: “Có lẽ hắn có thể khắc chế được ta, ta có nghe qua!”

Chu Hình tổng híp mắt nhìn gã, tựa như một Trư Bát Giới ‘lương thiện’: “Nghe nói hắn như dã thú vậy, tàn bạo, háo sát, vô nhân tính, ăn cả nội tạng người chết. Bình thường cách giết người của hắn là ăn thịt, gặm xương, hút não, con mắt cũng không bỏ qua.”

Thiết Thủ thốt: “Ta không có hứng thú với khẩu vị của hắn, ta chỉ muốn biết ba tên này cùng Tôn Diêu Hồng đã xảy ra chuyện gì?”

Chu Nguyệt Minh nở một nụ cười.

Lão cười rung bần bật cả người, giọng hắc hắc nói: “Có chuyện, là chuyện rất trọng đại. Lão Tôn sủng ái nhất là ba tên đệ tử này, trong đó lão tín nhiệm nhất là đứa cháu, bởi hắn có quan hệ huyết thống với lão, tính cách tinh minh lại nhu thuận. Lão trọng dụng nhất là Tập Tà bởi gã tinh ranh lại khôn khéo. Nhưng sự quan tâm nhất của lão lại là tên Thiết Tú bởi nghe nói gã đúng là do cha người mẹ trâu hợp thể sinh ra, một con dã thú, ngoại trừ phục tùng lão hành sự bên ngoài không cần biết đến chuyện gì khác ... chỉ là chính cái gã Thiết Tú ấy đã bắt cóc Tôn Diêu Hồng bỏ trốn khỏi Quan Đông.”

Thiết Thủ nghe xong trong lòng không khỏi chân động

..... Tôn Diêu Hồng như hoa như ngọc lại nằm trong tay cái gã đến súc sanh cũng không bằng, Thiết Tú. Sự vụ này quả thực không ổn chút nào.

Gã nghe đến đó tấm lòng hiệp nghĩa đã trào dâng.

Cứu cô nương ấy!

Nhưng có điều gã chẳng muốn cùng với cái vị tai to mặt lớn Tôn gia kia có chút xú quan hệ nào.

Cho nên gã hỏi tiếp: “Người như Tôn Cương bị nhục tất báo, cùng hung cực ác sao lão lại để Thiết Tú đào thoát khỏi phạm vi thế lực của lão được?”

“Tất nhiên là không, trước mắt Thiết Tú chưa thoát ra khỏi Quan Đông.” Chu Hình tổng đáp: “Cho nên lão đã phái Tập Tà cùng cháu lão, triệu hồi Tôn thị Cửu kiệt, Tôn môn Thất hổ đều thuộc hàng nhất lưu sát thủ truy sát Thiết Tú, cứu Tôn Diêu Hồng!”

“Tốt quá!” Thiết Thủ thở phào “Đã có nhiều cao thủ như vậy giải quyết, chuyện này không cần đến chúng ta nữa!”

“Không!” Chu Nguyệt Minh lại cười rung rung cả người “Đúng lúc lại có việc của người!”

“Ta có việc?” Thiết Thủ chỉ ngón tay vào mình hỏi lại “Ta có việc gì chứ?”

Chu Nguyệt Minh đáp “Bởi Thiết Tú dù gì cũng là đệ nhất sát thủ dưới tay Tôn Cương đào tạo nên, cũng là một cỗ máy giết người. Cho nên đám cao thủ Tôn thị truy sát hắn nhưng vẫn không thành công.”

Thiết Thủ thở dài: “Vị Tôn cô nương kia quả thật thâm lâm hiểm cảnh!”

Chu Hình tổng nói tiếp: “Thì vậy!”

Thiết thủ bực bội: “Còn nhiều người có thể giải quyết chuyện này mà, không nhất định phải là ta!”

Vừa nói gã vừa đưa mắt nhìn ác điều, ý đồ hết sức lộ liễu.

Lưu ác điều hoàn toàn có thể lãnh nhiệm vụ hà tất phải là gã đi.

Chu Nguyệt Minh lại cười: "Ác diệu sao? Gã tất nhiên phải đi. Chỉ có điều Tôn Cương phái bảy đạo nhân mã truy sát, trong đó ba đạo bốn mươi người Thiết Tú đều giết sạch, trong đó một đạo do Tôn Bất Văn cầm đầu ..."

Thiết Thủ cắt ngang lời lão: "Chậm đã! Ông nói là Thập bộ sát thủ nhân Tôn Bất Văn?"

Chu Hình tổng đáp: "Là hử! Năm xưa Thần Thương hội phái hử tranh hùng cùng Sơn phái tranh đoạt địa bàn. Hử thần uy đại chấn, đàm phán không thành liền kéo người chém giết một đường, hạ sát Cửu Thủy Minh Y, trên dưới Sơn phái một trăm mười sáu đệ tử thảm tử, giang hồ tôn xưng Thập bộ sát thủ nhân cho hử cũng không sai lệch. Cho nên lần này Tôn Cương phái hử đi khiến người ta không khỏi nhớ lại chuyện ngày trước. Chỉ là sau khi gặp Thiết Tú liều mạng một trận khi quay về Nhất Ngôn đường chỉ có một nửa khuôn mặt, một nửa nội tạng ..."

Thiết Thủ chau mày hỏi: "Cái gì mà một nửa khuôn mặt, một nửa nội tạng?"

Chu Nguyệt Minh cười khặc khặc đáp: "Còn không phải sao? Nửa còn lại đã bị Thiết Tú găm mắt, ăn mắt, lòi cả ruột ra ngoài, máu chảy một nẻo dài, Tôn Bất Văn mang theo mười một người đều chết sạch, hử trở về còn mang theo một câu nói ..."

Thiết Thủ rất rõ ràng loang quanh này giờ câu mà Chu Nguyệt Minh muốn nói là câu này, nhưng gã vẫn hỏi: "Nói cái gì?"

Chu Nguyệt Minh chờ gã hỏi mới thủng thẳng đáp: "Tôn Bất Văn thở ra một hơi nói ... Gã quái vật kia một mặt cắn trên mặt lão một mặt rít lên bên tai tôi 'Muốn bắt ta? Không dễ dàng vậy đâu! Về bảo thần bộ Thiết Thủ đến đây mà bắt ta, gã cùng ta tề danh mà lại không dám cùng ta đấu một trận sao?' Hử nói xong cắt đứt tai tôi ..." lão giả giọng đứt hơi nói.

"Không chỉ mình hử nghe thấy câu nói đó, bốn mươi một người, còn sống trở về đều chỉ còn nửa mạng, tổng cộng ba người, hai gã cao thủ sống dở chết dở cũng nghe qua Thiết Tú nói như vậy, gọi đích danh người."

Thiết Thủ nghe xong không khỏi rung mình, trong lòng có chút giận dữ cười nhạt nói: "Ta cùng hử chẳng có hôn phối, không thù không oán, hử gọi ta làm gì?"

Chu Nguyệt Minh cười cười đáp: "Xem ra hử có ấn tượng với người, Tôn gia tiểu thư đang chờ anh hùng cứu mỹ nhân, người chỉ còn cách đi một chuyến mà thôi!"

Thiết Thủ hỏi lại: "Nếu hử chẳng gọi tên ta mà nhắc đến đại danh của ngài thì ngài cũng lên đường ngay sao? Hoặc hử gọi đích danh Thái Kinh chẳng lẽ Tướng gia cũng phải thân chinh đến Quan Đông một chuyến à?"

Chu Nguyệt Minh sững sờ, nhưng lão lập tức cười cười nói: "Nhị bộ đầu nói rất đúng! Chỉ là có chuyện còn chưa rõ!"

Thiết Thủ cười khẩy: "Xem ra chuyện ta không biết còn rất nhiều, Hình tổng đại nhân sao không một lượt nói hết ra đi?"

Chu Nguyệt Minh hí mắt nói: "Ta vốn muốn nói có hai người rất mong muốn Nhị bộ đầu đi một chuyến."

Thiết Thủ thốt: "Ồ! Là ai?"

Chu Nguyệt Minh bộ dạng vẫn ung dung như cũ: "Đều là người quen cả! Một công, một tư!"

Thiết Thủ cười nhạt: "Hình tổng đại nhân nếu cứ úp úp mở mở vậy ắt không xem tại hạ là bằng hữu."

Chu Nguyệt Minh bỗng thấp giọng nói: "Tôn tiểu thư vốn đang chuẩn bị xuất giá, nếu không xảy ra chuyện này ắt đã nhập kinh rồi!"

Thiết Thủ rung mình: "Xuất giá, nhập kinh ..."

Chu Nguyệt Minh nói tiếp: "Là gã cho con trai Tướng gia, Thái Chiết."

Thiết Thủ nghe xong nhin không nổi nói: "Hử! Xem ra cô ta đã chọn đúng nơi để xuất giá. Tướng gia muốn nắm lấy thế lực võ lâm thật không tốn chút công cũng chẳng tốn sức nhì!"

Chu Nguyệt Minh lấp liếm: "Nhưng chuyện này thật ngoài ý muốn ảnh hưởng lớn đến mặt mũi bà mai!"

Thiết Thủ lấy làm lạ hỏi: "Mặt mũi to như thế à ... bà mới là ai thế?"

Chu Nguyệt Minh nhẹ giọng ẩn ước có ý cười cợt: "Là đương kim thánh thượng tác hợp nhân duyên!"

Thiết Thủ nghe xong đảo mắt một vòng 'Thì ra thánh thượng tứ hôn, khó trách ai cũng thêm muốn cái 'mặt mũi' này!'

"Là vậy!" Chu Nguyệt Minh nói tiếp "Gã quái vật Thiết Tú bắt đi Tôn Diêu Hồng thật là không nể mặt vạ tuế gia chút nào!"

Thiết Thủ đã minh bạch: "Cho nên, Hoàng thượng muốn ta ..."

Chu Nguyệt Minh gật đầu: "Hoàng thượng muốn người đi một chuyến!"

Thiết Thủ hỏi lại: "Là việc công?"

Chu Nguyệt Minh đáp: "Cũng có chút riêng tư!"

Thiết Thủ ngán ngẩm hỏi: "Thái Chiết, Thiết Tú, Diêu Hồng cô nương ta đều không quen biết, còn có việc tư gì chứ?"

Chu Nguyệt Minh đáp bốn chữ: "Gia Cát tiên sinh!"

Thiết Thủ kinh ngạc thốt: "Việc này liên quan gì đến thế thúc?"

Chu Nguyệt Minh đáp: "Tiên sinh ngầm muốn người đi lần này!"

Thiết Thủ hỏi: "Vì sao?"

Chu Nguyệt Minh đáp: "Tiên sinh từng đến khu vực Đông Bắc, Sơn Đông Thần Thương hội Tôn gia từng tiếp đãi qua, Diêu Hồng cô nương từng gặp gỡ, ấn tượng rất sâu đậm ... Nay nàng xảy ra chuyện, ngài muốn người đi một chuyến xem có thể vì nàng làm chút chuyện. Huống chi người đã sớm muốn đi đến đó một chuyến để thám thính tông tích một vị bằng hữu tốt đã lâu không gặp mà!"

Thiết Thủ đã hiểu rõ sự vụ này không làm không được nên gã đáp: "Xem ra lần này ta không đi không được rồi ..."

Chu Nguyệt Minh đáp: "Không chỉ người, ác diệu cũng đi. Nghe nói tướng gia rất tức giận đã phái thủ hạ đến đó!"

Thiết Thủ hỏi lại: "Bọn họ đã đến Tế Nam rồi sao?"

Chu Nguyệt Minh đáp: "Con quái vật kia lần xuất hiện trước là tại Tế Nam, đường ra chỉ một, xem ra hẳn đang đến Thái Sơn."

Thiết Thủ cười lạnh: "Nhiều người như vậy truy sát một mình Thiết Tú, thật ra có cần sự góp mặt của ta cho thêm phần náo nhiệt không?"

"Người đương nhiên phải đi, không muốn cũng không được!" Chu Nguyệt Minh cười nói "Đây là chưa nói Hoàng thượng hạ mật chỉ, Gia Cát tiên sinh ngầm truyền lệnh, người chẳng có lý do nào để từ chối cả!"

Lưu ác diệu bỗng chen ngang nói: "Thiết Tú chỉ đích danh người, người không đến thật như quân rùa đen rút đầu!"

Thiết Thủ nghe xong trong lòng khó chịu, thật sự gã muốn thoái thác chối từ nhưng rốt cuộc nghĩ đến Tôn Diêu Hồng nàng như một đoá tiên hoa lạc giữa vòng cương toả của tên quái vật như lang như hổ Thiết Tú, chỉ sợ đã gánh chịu mọi sỉ nhục, kinh hoàng khiến gã động lòng trắc ẩn, gã lên tiếng.

"Được! Ta đi!"

Liền đó gã thêm vào một câu: "Chỉ là ta không nghĩ sẽ đồng hành với bất cứ kẻ nào ... mặc kệ là người do Hình tổng phái đến hay cao thủ của Tướng gia, cũng như nhau cả thôi!"

“Người đi! Vậy là tốt rồi, mọi chuyện còn lại tùy ý người!” Chu Nguyệt Minh giọng nói vui vẻ, rồi lão xuống giọng, tay ra dấu như một lưỡi dao cắt ngang cổ họng.

“Tướng gia cùng Sơn Quân đã ngầm hạ lệnh ‘Điều Hồng cô nương ở cùng con quái vật ki đã nhiều ngày, chỉ sợ khó mà bảo toàn được sự trong trắng ... nếu đã không thể cứu vãn, tốt nhất hạ sát, bắt tất lưu tình!’”

Thiết Thủ nghe xong kinh hoàng hỏi lại: “Hạ sát? Người nói ...”

Chu Nguyệt Minh nhếch môi giễu cợt, trong mắt ánh lên tia sáng tàn nhẫn: “Cả hai đều như nhau!”

Thiết Thủ nghe hết những lời này gã không thể không tức thì xuất quan, trước khi Thiết Tú và Tôn Điều hồng chết gã phải gặp họ.

Gã cùng Thiết Tú không quen biết, vì sao quái nhân này lại nói một cách rất rõ ràng là muốn gặp gã?

Thiết Tú tại sao đủ cam đảm để phản bội Sơn Quân Tôn Cương? Hơn nữa còn bắt cóc con gái của hắn?

Gã muốn trước khi hai người bọn họ trúng độc thủ tìm hiểu rõ những chuyện đó.

* Yêu hồng: nôm na là Con quỷ đỏ hay Con yêu áo hồng. Nhưng có lẽ tác giả chơi chữ ‘Hồng’ ở đây có thể là Tôn Điều Hồng, ‘Yêu hồng’ có lẽ là Con yêu tinh Tôn Diên Hồng. Nguyên văn - đành phải nhờ các cao thủ Trung văn giải nghĩa thêm cho chính xác. Nhưng có lẽ Yêu Hồng là một cái tên, cái này phải chờ dịch xong truyện mới có thể nói được.

2. Chương Hai Đoá Hồng Còn Lại!

Tổng đàn Sơn Đông Thần Thương hội toạ lạc tại Thiên Phật nhai nhưng nơi huấn luyện người mới, sát thủ chính tại Nhất Ngôn đường đóng tại Long Hồ tháp.

Sơn Quân Tôn Cương toạ trấn tại đây.

Thiết Thủ không quen thuộc địa hình Quan Đông cho lắm.

Nhưng ác diệu lại rất rành rẽ.

Gã về đây như là về nhà vậy.

Vốn Thiết Thủ gạt gã sang một bên bởi hắn thật sự chịu không nổi gã lại càng không muốn bên mình luôn có tâm phúc của Chu Nguyệt Minh giám sát nhất cử nhất động.

Chỉ là Thiết Thủ thật không còn cách nào khác.

Gã cần người dẫn đường.

Đến Sơn Đông, gã liền đến Nhất Ngôn đường trước.

Gã muốn diện kiến Xương hoá thành tro Tôn Cương

Trước hết phải nắm rõ tình hình.

Thế nhưng hắn chỉ nhận được một cái nghiêng răng uất hận. Hận đến thấu tâm nhập cốt.

Gặp một người mà sự thống hận ăn sâu người, đến tận từng cọng tóc như vậy thì gã chỉ còn cảm thấy kỳ quái ở một điểm. Mang một nỗi hận lớn lao như vậy sao lão già trước mặt gã chưa vì hận mà chết quách đi cho rồi?

Hoặc giả chính cái thống hận đó chính là động lực khiến lão còn sống sót?

Tóm lại sau khi nhìn thấy lão gã càng cảm thấy hồ đồ.

Vì sao mà lão lại hận đến như vậy?

Lão không chỉ hận tên đồ đệ bắt cóc con gái lão mà hận cả con gái lão, thậm chí lão hận cả chính bản thân mình.

“Người đến rất đúng lúc, hãy thay ta giết hắn đi!”

Đây là mệnh lệnh của lão.

“Hắn?” Thiết Thủ hỏi “Ta là bộ khoái, chỉ bắt người, không phải lúc nguy cấp, quyết không giết người!”

“Bắt được cũng tốt!” Tôn Cương cười nhào lẹ “Đem hắn về đây, tự tay ta giết hắn. Từng phân từng phân một đem cái chết đến cho hắn.”

Thiết Thủ không nhịn được lại hỏi: “Hắn dù sao cũng là đệ tử thân tín của lão cũng lập không ít công lao hân mã. Lão hận hắn như vậy thực sự không cho hắn lấy một chút cơ hội nào sao?”

“Ta há chỉ truyền nghề cho hắn sao. Hắn vốn là vốn như con dã thú, ta đem hắn về nuôi lớn như một con chó rồi cuộc lại bị tấp ngược ...” khí uất của lão dâng trào “Ta chỉ có một đứa con gái, hắn cũng dám ...”

Thiết Thủ vội nói: “Có khi hắn bắt cóc lệnh ái chỉ để làm con tin, hắn cũng không tổn thương gì đến ...”

“Tào lao!”

Lão gầm lớn, một chưởng vỗ mạnh lên đầu rồng chạm trở trên chiếc ghế đang ngồi.

“Để hắn mang đi bấy nhiêu ngày người nghĩ Diêu Hồng có thể xuất giá nữa hay sao?”

Lão nghiêng răng ken két: “Hắn đã làm ra cái chuyện vô sỉ như vậy. Ta ... ta đã hạ lệnh, sát, mặc kệ là hắn hay nó, cả hai đứa nó ta muốn chúng phải chết!”

Thiết Thủ biến sắc: “Ta nói rồi! Ta là bộ đầu! Đến đây vì sự vụ! Không phải là thủ hạ càng không phải là sát thủ của lão ... không nên sát nhân, ta tuyệt không sát nhân!”

Tôn Cương gầm lớn giận dữ, cả người run bần bật, thân hình to lớn như quả núi của lão muốn bùng nổ lên như một cơn địa chấn.

Hai tay lão bầu chặt thành ghế.

Cong lưng.

Cúi người.

Trong khoảnh khắc, Thiết Thủ cho rằng cơn giận của lão già đang muốn hướng vào mình mà phát tiết.

Chỉ là, Tôn Cương không ra tay.

Bởi vì có một người xuất hiện.

Người này không cao, không lớn, người nhỏ bé nhưng trông rất tháo vát, mày kiếm, mắt sáng, lạnh lùng, bình tĩnh, vẻ mặt nghiêm nghị nhưng ẩn ước tà khí.

Không phải là sát khí mà là tà khí.

Hắn cũng mang theo cái tư vị chết chóc như ác quỷ, quả thực trời sanh một đôi. Tuy vậy cũng có rất nhiều khác biệt, đến nỗi Lưu ác quỷ trông thấy hắn toàn thân liên tục ra luồng sát khí đối chọi.

Chỉ là người này không ngó ngang gì đến gã.

Hắn chậm rãi đi tới, ung dung tiêu sái đi đến giữa Sơn Quân cùng Thiết Thủ, chậm chậm hướng Tôn Cương vái chào, từ từ thốt lên: “Bẩm Sơn Quân, Tam bá đến!”

Nhìn ra ngoài một cái thái độ Tôn Cương lập tức thu liễm.

Với một học giả, nhân vật trong chốn võ lâm có thể tạm chia làm ba loại người.

Thứ nhất, là những người theo nẻo chính thống, bọn họ lấy một thân tài nghệ kinh nhân lên làm đại quan, tướng quân. Tóm lại là dùng võ dẫn thân, phát huy sở trường.

Hai là trên võ lâm dùng tài năng hơn người xưng hùng xưng bá hoá thành nhân sỹ võ lâm thuần túy. Đó giống như Thiếu Lâm, Võ Đang, Côn Lôn, Không động, Nga My, Hoa Sơn các phái, thậm chí thất bang bát hội cửu liên minh cũng không có gì khác biệt.

Ba là những nhân sỹ hành hiệp trượng nghĩa, bọn họ dùng khả năng của mình đánh mạnh giúp yếu, thể thiên hành đạo, gọi là hiệp khách.

Bốn là dùng võ để thoả mãn nhu cầu bản thân, gọi là cường đạo.

Năm là tập trung lực lượng, khai bang lập phái, leo lên đỉnh cao quyền lực, danh vọng như Quyền Lực bang, Kim Phong Tế Vũ lâu, Mê Thiên lĩnh, Lục Phân Bán Đường, Quỷ Lệ Bát Xích môn là cùng một dạng.

Sáu là phong lưu hiệp khách, qui ẩn giang hồ, không phải đến lúc cần kíp quyết không xuất thủ, hạ sơn. Bình thường chỉ chú trọng tu tập bản thân, không thích tụ tập càng không ưa bè phái.

Kỳ thật việc phân loại người đọc sách cũng như vậy, cũng là phương pháp và lối đi như vậy.

Kỳ thật chúng chẳng khác biệt nhau mấy. Mặc kệ là văn đàn, võ lâm, hàn lâm, hiệp đàn đều vì danh, vì lợi, vì quyền lực mà kéo bè kết phái mưu đồ dẫn thân, cũng đều thò đầu khi mây bay mưa tạnh, thối lui khi khó khăn gian khổ. Hoặc đồng đảng chém giết sau khi thành đại sự hoặc bằng hữu vì cầu toàn mạng mà tháo chạy. Rốt cuộc cũng chẳng khác gì nhau, đoàn kết cùng đấu tranh để giành thắng lợi, đến khi thắng lợi lại chia rẽ, lại kết minh, lại tranh đấu.

Sơn Đông Thần Thương hội đại khái chia làm sau nhánh.

Nhất Quán đường là nhánh quan trọng nhất, bọn họ phụ trách toàn bộ hành chính sự vụ của Sơn Đông Thần Thương hội Tôn gia.

Chánh pháp đường phụ trách thưởng phạt.

Đắc Thính đường quản lý ngoại vụ cùng quan hệ nhân sự. An Nhạc đường phụ trách kinh tế của Tôn thị.

Cho nên Nhất Ngôn đường chính là lực lượng chinh chiến của Tôn gia. Nã Uy đường chuyên nghiên cứu và huấn luyện nhằm đưa võ công tuyệt kỹ Tôn gia từng bước độc bộ võ lâm, xưng bá giang hồ.

Trong Lục đại phân đường có thực lực nhất đương nhiên phải có vũ lực lớn nhất. Nói cách khác là có được nhiều cao thủ, khi đó lời nói ra ắt có phân lượng, phân đường có khả năng hiệu triệu tức có thể lực nhất.

Tuy nhiên không thể thiếu An Nhạc đường cung cấp tài nguyên. Mà Sơn Đông Thần Thương hội Tôn gia khi đối ngoại không thể không có Đắc Thính đường, kinh doanh không thể thiếu binh lực, võ công tuyệt kỹ của Nhất Ngôn, Nã Uy có thể gọi là Lương đại phân đường. Chỉ là việc đưa ra quyết sách, phương hướng hành động đều do Nhất Quán đường đằng sau thao túng. Nhưng có thể nào chẳng nữa vẫn phải chịu sự thưởng phạt của Chánh Pháp đường.

Đây chính là kết cấu nội bộ của Sơn Đông Thần Thương hội Tôn gia, mà loại kết cấu này cũng rất ư bình thường đối với các thế lực lớn trên giang hồ.

Lão Bất Tử Ôn gia cũng vậy, Thực trung Đường môn chẳng khác, kể cả Lục Phân Bán Đường, Đại liên minh, Kim Phong Tế Vũ lâu, Tương Tư tháp, Mê Thiên lĩnh về phương thức tổ chức cũng chẳng khác biệt nhiều.

Người của Tôn gia dù liên kết với nhau thành Thần Thương hội nhưng cũng không tránh khỏi tự tư tự lợi, chen ép, ganh đua nâng cao thực lực của mình.

Tôn Cương tại Nhất Ngôn đường quả thực nắm trọn đại quyền. Cho nên, ở vùng Đông bắc Thần Thương hội Tôn gia địa vị của lão rất có phân lượng.

Chỉ là lão vừa nghe tin Tôn tam bá đến liền thay đổi hẳn thái độ.

Thậm chí đến sắc mặt cũng thay đổi.

Lão khào khào hỏi: "Lão đang ở đâu?"

Gã thanh niên đẹp mã nhưng đầy tà khí kia đáp: "Họ vừa rời Bất Trị đảo hiện đã đến Lão nhai."

Tôn Cương lúc này mới thở ra một hơi: "Thật hoàn mỹ! Có thể đến Nã Uy đường, Tôn Bạt Nha ... lần này Hoạt Bảo Nhi ắt khó tránh tai kiếp!"

Gã thanh niên đầy tà khí kia lại thốt: "Tôi thấy bọn họ muốn tới đây!"

"Người xem?" Tôn Cương mặt đỏ phừng lên, một tay kéo gã thanh niên đến sát mặt mình, tựa hồ có thể nuốt chửng lấy gã, mà cái miệng lão toang hoác như chậu máu có khi tấp một cái cắn đứt nửa cái đầu của bất cứ kẻ nào thật.

"Người dựa vào đâu mà xem?"

Gã thanh niên đầy tà khí kia mắt không chớp lấy một cái, đến trả lời cũng không thèm trả lời.

Gã chỉ nhìn lão.

Lạnh ngắt.

Bình tĩnh nhìn lão.

Tôn Cương thu tay lại, co kéo cả nửa ngày trời rút cuộc lão buông tay ra thở dài, lão lấy bàn tay to bè vuốt lên áo gã thanh niên cho thẳng thớm miệng cười hặc hặc bảo:

"Tốt! Bọn họ tới đây, bọn họ nên tới đây, người thấy vậy. Tốt, vậy là chắc đến tám, chín phần rồi!"

Sau đó lão ra lệnh cho gã thanh niên: "Vậy, người đi ... với danh bộ Thiết Thủ cùng Lưu bộ gia ra khỏi đây một chút. Chúng hỏi gì, người trả lời, chúng muốn đi đâu, người hướng dẫn."

Gã gật gật đầu, lúc này mới liếc mắt nhìn Thiết Thủ.

Nhưng gã lại không thấy Thiết Thủ.

Chỉ nhìn Lưu ác điều.

Ánh mắt hai gã chạm nhau phảng phất đều rung mình.

Gã nhìn thấy cái tư vị chết chóc trên mình đối phương.

Hắn cũng đã nghe tới cái tà khí của đối phương.

Sau đó gã lẳng lặng, lạnh nhạt đưa tay nói: "Thiết bộ đầu! Xin mời!"

Nhưng gã không hướng về phía ác điều mà mời.

Sau đó, trước khi bước đi gã còn nói thêm một câu với Tôn Cương: "Bẩm Sơn Quân! Tôn tam bá còn mang theo một con chó điên!"

Trên đời chỉ có một Tôn tam bá, cũng chẳng có mấy người khiến Sơn Quân nghe tên xong thần sắc đại biến như vậy.

Cho dù mọi người ở đây đều mang họ Tôn (kể cả người ngoài khi gia nhập Sơn Đông Thần Thương hội đều mang họ Tôn hoặc cải họ sang họ Tôn) nhưng tại Nhất hội Lục đường, Tôn tam bá chỉ có một.

Đó là người phụ trách Chánh Pháp đường, người này xử sự công chánh, thiết diện vô tư. Trong Thần Thương hội không ai không tâm phục khẩu phục.

Lão là đường chủ Chánh Pháp đường, phó đường chủ chính là Tôn Đồ Cầu.

Thiết Thủ cùng ác điều theo hướng Cửu Đỉnh thánh sau nội viện đi ra. Bởi Tôn Cương rõ ràng đang có chút cấp bách nên gã thanh niên đầy tà khí kia vội vàng dẫn bọn họ nhanh chóng rời đi.

Chỉ là Nhất Ngôn đường kết cấu thập phần đặc biệt, kiến trúc tinh kỳ, chỉ cần Tôn Cương ngồi tại đại sảnh Cửu Đỉnh thánh liền có thể mắt quét bốn phương, trông ra tám mặt. Cho nên dù là vòng qua sân hay đi sau tường nhưng tại vị trí của lão từ ngoại viện đến hoa viên đều có thể giám sát nhất cử nhất động của người khác.

Đương nhiên, nếu tinh mắt thì từ ngoại viện, hoa viên cũng có thể mơ hồ quan sát động tĩnh trong nội đường.

Thiết Thủ đã sớm quan sát bốn phía Nhất Ngôn đường.

Gã muốn thám thính thực địa một chút.

Huống chi lần Bắc thượng này ngoại trừ việc giải cứu Tôn tiểu thư, tróc nã Thiết Tú. Gã còn đang muốn đến đây tìm một người.

Lão bằng hữu.

Có lẽ Lưu ác diệu cũng cùng chung ý nghĩ. Gã vội vàng ly khai Nhất Ngôn đường nhưng như Thiết Thủ tỉnh thoảng tại nơi men tường, chần song cửa sổ liền chú ý đến sự biến hoá trong Cửu Đình thánh.

Người đến quả nhiên là một già một trẻ.

Từ xa nhìn lại, lão già tuy không cao lớn nhưng dáng vẻ uy nghiêm nhưng không mang sát khí mà rất ôn hoà.

Có thể là do ánh mắt của lão rất có tình cảm?

Cho dù ở khoảng cách xa nhưng Thiết Thủ vẫn cảm nhận được một cảm giác khó nói thành lời nhưng có thể cảm nhận được, thu phục nhân tâm.

Người kia tuổi còn trẻ, trông giống như một thanh kiếm.

Hay gọi là một thanh kiếm còn mới.

Hắn vừa trông thấy Tôn Cương liền nói: "Chắc lão đang cho rằng chúng ta đến Nã Uy đường? Bọn ta như sét đánh ngang tai đến đây để cho lão một sự ngạc nhiên đây!"

Lối nói chuyện như vậy nhất định tuổi đời hắn còn rất nhỏ, rất nhỏ nên nói chuyện cực kỳ khinh suất.

Người như thế chắc chắn chưa từng gặp chuyện, ít nhất chưa từng gặp phiền phức mới có cái lối nói chuyện như vậy.

Mặc dù những lời hắn nói là thật. Thật sự, bọn họ đến rất nhanh.

Gã thanh niên này lộ ra ý đồ sớm quá.

Như đâm ra một kiếm vậy, đến đích ý cũng không giấu giếm.

Thiết Thủ còn mơ hồ nghe hắn thấp giọng nói tiếp một câu: "Nghe nói con gái lão có chuyện, thất tung, bọn ta phải làm rõ" giọng nói hắn lại thấp xuống, nghe không được rõ ràng lắm ".... cô nương Diêu Hồng dung mạo mỹ miều, ta vốn ngưỡng mộ đã lâu, không ngờ lại xảy ra việc như vậy, thật sự đáng tiếc, ta đã từng mong muốn cùng với cô ấy kết thân ..."

Thiết Thủ thầm nghĩ trong lòng 'Đây là lúc nào mà Tôn Đồ Cầu còn đi nói những chuyện như vậy!'

Trong lòng gã không khỏi có một tiếng thở dài.

Chỉ là gã không hề dời mắt chú thị hai người một già một trẻ bọn họ.

..... bởi đây quả thực là một nhóm rất kỳ lạ.

Tôn lão tam cùng Tôn Đồ Cầu hai người bọn họ tuổi tác ít nhất cũng cách nhau bốn mươi lăm năm nhưng lại cùng lãnh đạo Chánh Pháp đường. Nhưng dù cho sự vụ hay xử lý công việc đều thưởng phạt công minh, hợp tác chặt chẽ, hoàn toàn vô tư. Đồng thời cũng tôn trọng và nể phục nhau.

Càng khiến người ta kinh ngạc hơn là Tôn lão tam từng tra xét cha của Tôn Đồ Cầu, Thiên Sát Tôn Pháp Qua có ý sách động Ngũ đại phân đường phản bội Thần Thương hội, lão đích thân hạ thủ giết chết chính em ruột của mình. Tôn Đồ Cầu sau khi lớn lên lại cũng do chính tay lão tiến cử gia nhập Chánh Pháp đường. Tôn Đồ Cầu việc đầu tiên xử lý là phán án tử Tôn Thập Nhị, nguyên nhân do hắn đã gian dâm cùng tứ thẩm của mình, Tôn Thập Nhị, chính là con trai độc nhất của Tôn lão tam.

Hai người này, một già, một trẻ lại như là không thấy mối thù giết cha, hại con này có gì vướng mắc. Ngược lại bọn họ liền thủ hành động trở thành đồng liêu cũng là bạn vong niên.

Chánh Pháp đường có dạng nhân vật chính trực như vậy quán trong Thần Thương hội không ai không phục. Mà Chánh Pháp đường thế lực càng ngày càng lớn, Tôn lão tam cùng Tôn Đồ Cầu cũng đã được Tam đại nguyên lão Tôn thị giao trọng trách, cực kỳ tín nhiệm.

Chỉ có điều, Thiết Thủ mất thấy tai nghe thì Tôn Đồ Cầu có vẻ thiếu tế nhị và hơi ôn ào một chút.

.... Chỉ là, người trẻ tuổi ắt khi làm việc có phần hơi thẳng một chút, nóng nảy một chút. Có lẽ cũng là để bù cho những gì Tôn lão tam còn khuyết.

Tôn lão tam tình cách trầm ổn vừa hay bổ khuyết cho Tôn Đồ Cầu ở cái sự khinh mạn, lỗ mãng.

Mặc dù Tôn Cương đón tiếp cùng rất khiêm cung, nghênh đón hữu lễ, thần tình tươi tỉnh, xem ra giống như đang muốn dâng hậu lễ nhưng Tôn lão tam thủy chung vẫn bình đạm, vừa không có chút ý vị bức người lại không hoàn toàn có vẻ đồng tình.

Tuỳ tiên nhìn vào lần Thiết Thủ không khỏi ngẫm bội phục. Đương nhiên không phải bội phục cái cách cấn lung tung không mục đích của con chó điên kia.

Cũng không phải cái cách ung dung, ngoài mềm trong cứng của Tôn lão tam.

Mà chính là cái lão danh xưng Tro cuộn theo gió. Xương hoá thành tro, Thần Thương hội, đường chủ Nhất Ngôn đường Sơn Quân Tôn Cương kia.

Gã bội phục lão có thể xử sự như vậy, gã tuyệt đối không làm được.

Rò ràng trước đó một khắc lão còn đang gầm thét. Thậm chí còn đe dọa mang gã cùng Lưu ác điều muốn xé ra làm trăm mảnh. Nhưng chớp mắt, lão đã thần tình hoan hỉ, cười cười nói nói hoàn toàn thay đổi cứ như một người khác vậy, cứ như lão đang có tâm trạng bước đi ba bước lại nhặt được năm đĩnh vàng vậy. Cái cách chiêu đãi, xử sự này với bọn người của Chánh Pháp đường tựa như bình dân bá tánh lên cửa quan hay Hình bộ vậy. Đều có rất giống nhau, chỉ có cười bồi, cầu xin vậy.

Có lẽ, người trong võ lâm tự thị võ công cao cường không quan ngại hình bộ, nha môn, lục phiên môn nhưng là thành viên trong Sơn Đông Thần Thương hội, Tôn Cương cũng không dám miệt thị người của Chánh Pháp đường.

Trừ phi lão chán sống ... cả quyền lực, danh vọng, tiền tài đều không cần đến nữa.

.... Đến những việc đó cũng không cần ... trên thế gian này có được bao người?

Muốn như Tôn lão tam thanh liêm, nghiêm minh, gã tự nghĩ hoàn toàn có thể, muốn thẳng thắn, kịch liệt như Tôn Đồ Cầu, gã đã trải qua. Nhưng muốn như Tôn Cương nửa mặt âm dương, quay đầu cắn người trước mặt hoà nhã, vui vẻ như đang muốn ôm chầm lấy người mà bày tỏ tình cảm, gã không làm được.

Hơn nữa, gã hoàn toàn không mong mình làm được.

Cho nên gã nhẫn nại thốt một câu: "Sơn Quân giỏi thực!"

Gã thanh niên đầy tà khí kia hỏi: "Giỏi như thế ở đây có rất nhiều, không biết ngươi có vậy chăng?"

Thiết Thủ đáp: "Xoay lưng giết người, trở người cười mỉm, không mấy người có thể làm được!"

Gã thanh niên đầy tà khí kia cười nhạt nói: "Lời nói sắc bén, thật không có mấy người có thể nói dễ nghe như vậy!"

Lưu ác điều bỗng thốt một câu: "Đấy chỉ gọi là đối trá, có gì đặc biệt hơn người đâu!"

Thiết Thủ cười nói: "Đối trá một cách hoàn hảo như Sơn Quân vậy, đích thực rất giỏi! Một người tính nóng như lửa có thể ép mình uỷ khuất như thế chỉ có thể nghe khó mà gặp được."

Gã thanh niên đầy tà khí kia vừa đi vừa nói: "Nói không chừng Sơn Quân rón rất hiểu khách không chừng người hiểu lắm ông ấy quá nóng nảy thôi!"

Thiết Thủ cười nói: "Không phải hiểu lắm!"

Gã thanh niên đầy tà khí đáp: "Trên đời này mọi sự hiểu lầm đều xuất phát từ việc tự cho mình không có hiểu lầm, không phải nhìn lầm. Cho nên mới có câu 'Cây ngay không sợ chết đứng'."

Thiết Thủ nghe xong nói: "Nói rất có lý! Chỉ là, cách đây ba ngày, tại Nhất Ngôn đường có một vị ca nữ Ôn Vĩ Vân bởi không cẩn thận làm gãy chuôi một cây cổ cầm lão liên chém đứt mất bốn ngón tay của nàng. Hai ngày trước, có một vị nô bộc không cẩn thận đi vào Hồng Quán bắt gặp lão tư thông với em của trang chủ Cô Bà trang giữa thanh niên bạch nhật đã bị lão móc mắt. Hay nói ngày hôm qua, vì một chuyện nhỏ như hạt đậu lão đã nổi trận lôi đình phá đi sáu mươi ba tượng phật trên Long Hồ tháp ... Những việc này so với mấy từ 'nóng như lửa' thì lão có thích hợp không? Nếu những việc trên được gọi là 'hiểu lầm' thì trên đời này chẳng có 'sự thực' nào đáng để bàn cãi!"

Gã thanh niên đầy tà khí nghe xong sắc mặt có chút biến đổi nhưng chỉ trong thoáng chốc, gã cười cười nói theo: "Thiết Thủ thần bộ danh chấn thiên hạ quả thực bất phàm! Thì ra trước khi đến Nhất Ngôn đường đã vì mọi lời đồn đãi, bàn tán mà nghe ngóng cả ..."

Nghe lớt phớt bên ngoài như có vẻ đang khen ngợi nhưng vốn chỉ cho những gì Thiết Thủ nói hoá ra chỉ là mớ tin đồn, nhẹ nhàng vuốt sạch mọi việc. Thiết Thủ nghe qua cười cười nói tiếp:

"Việc đã nói xong, có phải là lời đồn đại hay không trong lòng người tự hiểu lấy vậy. Người cũng không cần bẩm báo Sơn Quân để lão không cần tốn công giết người diệt khẩu. Ta đã hỏi qua Ôn cô nương cùng Song Đông ca nhi nhưng họ đều không nhận, thà chết không dám tố cáo Sơn Quân gây thương tích, phảng phất như họ cam tâm tình nguyện làm vậy. Cho nên, người nên nhìn rõ sự tình, nếu ta truy bắt tội phạm. Hôm nay ta đến Nhất Ngôn đường sẽ để bắt Tôn Cương chứ không phải báỉ phỏng lão."

Gã thanh niên đầy tà khí cười hắc hắc: "Song Đông cùng Ôn Vĩ Vân thọ ân Sơn Quân như núi tự nhiên nói thực tâm, không dám vu hại người!"

Thiết Thủ cười: "Nói hay lắm, 'không dám' hai chữ này hay lắm! Ôn cô nương cùng Song Đông sống dưới phạm vi thế lực của Sơn Quân, nói một lời ra ắt người nhà khó mà giữ tính mạng, một lời nói ra liên quan đến cả họ hàng thân thuộc ắt phải nén mà nuốt vào vậy!"

Gã thanh niên đầy tà khí nhún vai đáp: "Thiết bộ đầu! Vất vả cho ngài rồi! Nói hay lắm, nói hay lắm!"

Thiết Thủ bình thản đáp: "Đại tổng quản! Là ta làm án không tốt! Hổ thẹn, hổ thẹn!"

Đôi mày rậm của Lưu ác điều cụp xuống rồi nhướng lên cười lạnh nói: "Dối trá! Dối trá!"

"Nói không dối trá!" Thiết Thủ nghiêm mặt nói "Đại tổng quản, ta thật bội phục các hạ hơn!"

Gã thanh niên đầy tà khí nhếch miệng cười đáp: "Ta chỉ là vô danh tiểu tốt, Thiết bộ đầu quá lời!"

Thiết Thủ cười lớn: "Danh chấn Thần Thương hội, độc bộ Nhất Ngôn đường, đệ nhất hào nhân cạnh Sơn Quân, Sơn Quý Tập Tà. Hiện thân nhưng không nhận trọng trách. Vô danh nhưng tùy cơ ứng biến, quả thực khiêm tốn. Dem cái hư danh xoay chuyển mục đích ắt lộ hào quang. Ngược lại là thâm tàng bất lộ, các hạ thật cao minh!"

Chỉ thấy ác điều chấn động thất thanh hỏi: "Hắn ... hắn là Tập Tà?"

Gã thanh niên đầy tà khí cười nhạt đáp: "Ta tà nhưng không có địch ý. Ta chỉ là tiểu quỷ mà thôi, làm gì mà có đất dụng võ chứ!"

Thiết Thủ thở dài: "Nếu người là quỷ thì Tôn Cương không phải là Sơn Quân mà nên gọi là Diêm vương!"

Tập Tà sắc mặt căng thẳng đưa tay chỉ ra phía trước nói: "Tới đây là vào Bán Hồng hiên, là nơi tám năm trước Diêu Hồng cô nương ở ..."

Tiếp đó hắn bắt đầu thao thao bất tuyệt giới thiệu nơi ở của Tôn Diêu Hồng. Thậm chí kia là phòng tắm, đây là hoa viên, nọ có một cây do chính tay nàng trồng, đó là khóm hoa mà nàng ưa thích. Tiếp đó hắn giới thiệu luôn chỗ nàng nuôi con mèo, con chó, con thỏ. Thậm chí còn có cả một con rùa nhỏ, vài con cá và một con thần lân lớn!?

Thiết Thủ chậm rãi bước theo.

Hai người bọn họ lắng nghe chăm chú.

Rất chăm chú.

Lúc đi đến trước phòng ngủ Tôn Diêu Hồng, Thiết Thủ mới thở dài một hơi:

“Xem ra Diêu Hồng cô nương rất yêu hoa, yêu cỏ, yêu cây, yêu thú nuôi. Thật là một cô nương tốt!”

Xem ra, Tôn Diêu Hồng thật sự thích hoa, thích cỏ, thích cây, thích nuôi những con vật nhỏ.

Nàng trồng không ít cây cối.

Nghe hẳn giới thiệu cây nào cũng có tên, có cây táo gọi là thủy ông, có cây chuối kêu bằng nguyệt yêu, một số gọi là sâm lâm chi hoả, một nhóm gọi là lưu liên chi trung, có loại lại gọi là tượng niệm, cũng có bụi tên vong ký, có cây tên màu mùa xuân, lại có thứ kêu bằng khước thượng tâm đầu.

Nàng nuôi một con thỏ nhỏ, một con rùa nhỏ, một con thằn lằn. Lại nuôi một con gà con, một con chó nhỏ, một con mèo con. Tất cả đều có tên giống như thân hình của chúng.

Mấn nhi, Hoa nữ, Lão cổ, A cát, Trường vĩ, Tiều tình, Trư đầu, Uy ca, Ngư đầu, Á toan, Hà bao, nhân hoà, địa lợi, thiên thời ... đủ các loại.

Nhưng con thú nuôi này rất thân thiện, đáng yêu, có thể nhìn ra được đã được chủ huấn luyện rất cẩn thận mới có thể phụ tùng, ngoan ngoãn đến thế.

Ác điều nhìn hết rồi chỉ hỏi một câu:

“Diêu Hồng đã bị bắt đi chín ngày?”

Mặc dù bọn họ vừa nhận được tin đã lập tức xuất phát nhưng tính ra sự vụ bắt cóc này đã qua một đoạn thời gian.

Tập Tà đáp: “Mười một ngày!”

Chu Nguyệt Minh nhận tin từ phi cấp truyền thư tại vùng Đông Bắc, lúc Thái Kinh và Gia Cát tiên sinh hạ lệnh cùng các chỉ thị thì chưa đến một canh giờ đã xuống tới Hình bộ.

Lưu ác điều đến bất kỳ một địa phương nào thì chỉ cần ánh mắt gã quét tới đâu thì mặc kệ mèo con, gà con hay con thằn lằn to tướng đều chạy loạn tìm nơi ẩn nấp, cả thằn lằn cũng không dám mở mắt lên.

Tựa như bọn chúng gặp phải ác thú nơi rừng sâu.

Nhìn đám thú nuôi ấy ác điều suy đoán:

“Mấy con vật này không chết đói, còn sống rất tốt ... là ai cho chúng nó ăn?”

Tôn Diêu Hồng bị bắt đi, ai chăm sóc chúng? Chắc chắn sẽ không phải là Tôn Cương, ai cũng nhìn thấy được lão có thể nhai sống bọn chúng chứ không đi nuôi chúng ... vậy ai có thể không cần thông qua Tôn Cương mà vẫn có thể chăm sóc chúng?

Ở tình cảnh này tại Nhất Ngôn đường mấy người có thể?

Thiết Thủ trong lòng không khỏi kêu lên hai tiếng ‘Bội phục!’

Quả là hảo thủ dưới tay Chu Nguyệt Minh, Lưu bộ đầu mỗi thứ đều có thể quan sát rất tỉ mỉ, cẩn thận.

Tập Tà trả lời rất đơn giản.

Chỉ một chữ.

“Ta!”

Sau đó hẳn lại giới thiệu các loại hoa trong sân nhà Tôn Diêu Hồng, trí nhớ của hẳn quả thực rất tốt, bất kể bốn mươi tám loại hoa khắp vườn hẳn đều có thể chi tiết, thậm chí rất tình cảm nói ra từng loại: “Đây là hoa Lạc Khẩu, kia là Tuý bần nguyệt, còn đó là Nhất vô địch, Lương tâm tri, Tam tiểu vận, Tứ đại danh bộ ...”

Thiết Thủ mỉm cười hỏi: "Tứ đại danh bộ?"

Tập Tà lãnh đạm đáp: "Có lẽ Diêu Hồng cô nương nghe qua cổ sự của các người cho nên mới đặc biệt lấy tên các người đặt cho chúng. Nhưng thực sự chúng cũng chỉ nở một, hai, ba hay bốn đoá thôi!"

Sau đó hắn lại giới thiệu tiếp: "...Ngũ đào hoa, Lục nhân bang, Thất đại khẩu, Cửu đại quý, Thập toàn đại bổ ... còn có Nhất thị đồng nhân!"

Thiết Thủ quả thực đại khai nhãn giới: "... cái này ... đều là tên của những bông hoa này à?"

Tập Tà khoé miệng có chút phật ý nhưng liền mỉm cười: "Đương nhiên! Cũng có những loại hoa tên khá phổ biến như vương lan, nguyệt quế, trúc lan, lưỡng sầu cúc, đông cúc, thực được ...

Thiết Thủ lại tiếp tục bước đi, chùng như đã hiểu rõ vấn đề, lại hỏi: "Vậy cái bụi hoa khổng lồ này gọi là gì? Sao lại tan tác đến đường này?"

Nó đích xác là một khóm hoa cực lớn, hoa đã tan tác, lá đã rụng xuống không ít lộ ra những cành cây, hoa khô, lá khô đầy đất. Chỉ còn lại một đoá hồng tươi nở rộ, mỗi khi gió thổi qua cánh hoa run rẩy, tuy chỉ một đoá nhưng rất thu hút người đi ngang.

Tập Tà cơ mặt giật giật nói: "Hứa thị nhất tràng phong vũ ba ... nó gọi là Mãn Sơn hồng, là khóm hoa mà Diêu Hồng cô nương ưa thích nhất, tự nàng đã đến Lĩnh Nam để lấy về."

Thiết Thủ nói: "Dưới cuồng phong bão tố thì hoa rơi lá rụng, đều như nhau cả. Nhưng dựa vào đoá Mãn Sơn hồng kia vẫn còn đó lại không che giấu ...

Gã vừa nói cửa cúi người nhặt lên một đoá hoa rơi, loại hoa này có sức sống rất mãnh liệt nên vẫn chưa khô héo, cánh hoa khê lay nhẹ trong gió, đưa trên tay gã như vẫn còn một hơi thở.

Thiết Thủ nhìn hoa nói tiếp: "Nếu là do mưa gió làm rụng ắt không thể gãy cành, người xem đây vẫn còn lại đoạn cành khô gãy, hoa còn chưa tàn."

Gã nâng chiếc lá lên đưa sát mắt để xem cho rõ ràng cũng để cho Tập Tà nhìn thấy 'chứng cứ'.

"Lá vẫn còn nguyên vẹn ắt hẳn đã bị bẻ xuống!"

Tập Tà thốt: "Đây là ở đâu chắc Thiết bộ đầu không quên?"

Thiết Thủ mỉm cười, buông nhẹ chiếc lá, tay vỗ nhẹ nhẹ xuống đồng bùn nói: "Sơn Đông Thần Thương hội, Nhất Ngôn đường, người tà Đại tổng quản Tập Tà!"

Tập Tà nói: "Đã là tại Nhất Ngôn đường thì có người ở đây luyện thương, tập kiếm, động võ giao đấu cũng là chuyện rất ư bình thường. Đã luyện võ vậy có chém rớt vài đoá hoa lại càng có gì để ngạc nhiên cả!"

"Đương nhiên không có gì để ngạc nhiên, còn rất bình thường!" Thiết Thủ nói vuốt theo, mỉm cười rồi lại hỏi tiếp một câu không đầu không đuôi "Luyện công, tập võ ắt khó tránh khỏi hoa rơi, lá rụng, chỉ là cái cây này ..."

Gã cười nhưng trong mắt hoàn toàn không có chút tiểu ý: "Đại khái gọi là cây lâu năm? Ắt khoảng chừng đã hơn mười năm tuổi? Nếu không phải Diêu Hồng cô nương xuống tay? Hừm Sao thân nó đầy vết đao, kiếm thế này? Là ai chém nó, chém không nương tay, hoành đao kiến huyết ..."

Gã dùng ngón tay vuốt theo thân cây dọc xuống, chăm chú nhìn kỹ độ dài, ngắn, nông, sâu của từng vết chém rồi nói: "Hà ... là vết đao, không phải kiếm chém lên. Mấy vết chém này đã được vài năm hơn nữa ngày chém cũng không hề giống nhau ... đại khái là mấy tháng lại chém xuống một, hai đao ... nhưng không biết là ai đã chém?"

Tập Tà sắc mặt như muốn nói điều gì đó nhưng lại trả lời rất bình tĩnh: "Ta cũng không biết, ta không thường tới đây!"

Ác diệu lập tức hỏi một câu: "Vì sao?"

Tập Tà cười nhạt: "Diêu Hồng tiểu thư khuê các, nếu không có việc cấp thiết bọn hạ nhân chúng ta không hay lui tới!"

Thiết Thủ thân nhiên nói: "Diêu Hồng cô nương ở đây ắt phải có kẻ hầu người hạ chứ?"

Tập Tà đáp: "Có!"

Thiết Thủ thốt: "Ta muốn gặp bọn họ!"

Tập Tà buông giọng: "Được!"

Hắn quay người lại định gọi người đến gặp Thiết Thủ bỗng hỏi:

"Thiết bộ đầu! Không biết ngài có nghi vấn gì đối với người của Nhất Ngôn đường? Sao không đuổi theo cứu tiểu thư? Hay là truy sát Thiết Tú đi?"

Thiết Thủ hăng giọng: "Tập tổng quản có gì thắc mắc?"

Tập Tà nhếch môi như đang cười: "Ta cùng nhị vị nói chuyện hoàn toàn không có vấn đề nhưng vẫn phải báo lại với Sơn Quân. Hiện tại nhị vị lại có hứng thú với người của Nhất Ngôn đường hơn là tên sát thủ đã bỏ trốn. Chuyện này khiến tại hạ lấy làm tò mò, rốt cuộc hai vị đến đây là để giúp hay là để tra vấn chúng tôi vậy?"

Thiết Thủ cười ha hả đáp: "Tập huynh hiểu nhầm rồi! Chúng tôi phải tìm hiểu kỹ ngọn nguồn sự việc mới có đủ thông tin để ra tay cứu người. Nơi đây có phải là nơi ở của Diêu Hồng cô nương không?"

Tập Tà đáp: "Phải!"

Thiết Thủ bình lặng nói: "Nghe nói Diêu Hồng cô nương bị bắt tại Bán Hồng tiên?"

Tập Tà đáp: "Không sai!"

Thiết Thủ nói tiếp: "Cho nên bọn ta trước hết phải nắm bắt rõ hoàn cảnh nơi đây. Hơn nữa còn phải thỉnh giáo tình hình lúc đó mới có thể nắm bắt rõ tình tiết vụ án. Biết rõ căn nguyên tường tận, chuẩn bị đầy đủ mọi thứ ắt cứu người liền nắm chắc thêm vài thành!"

"... lại nhắc đến Sơn Kiều Thiết Tú có phải đã khống chế Diêu Hồng cô nương ở chỗ này?"

Tập Tà đáp: "Không phải! Là ở bên trong Phi Hồng cư, khuê phòng của Diêu Hồng cô nương!"

Thiết Thủ truy tiếp: "Các người có cùng hấn động thủ qua không?"

Tập Tà đáp: "Hấn khống chế tiểu thư, chúng ta không dám động thủ ngược lại còn bị hấn giết mất mấy người!"

Thiết Thủ truy tiếp: "Mấy người?"

Tập Tà đáp: "Mười lăm người!"

Thiết Thủ biến sắc: "Sơn Kiều sát tính thực mạnh ... người nói là bọn họ không ở hoa viên mà động thủ trong viện?"

Tập Tà bỗng phát giác ra mình đang bị Thiết Thủ tra vấn mà không rõ mục đích của gã. Hắn lần này không trả lời chỉ gật đầu rồi thốt: "Người còn muốn hỏi gì nữa?" giọng nói hần cực kỳ lạnh lẽo.

"Hết rồi!" Thiết Thủ cười chỉ về phía bụi cây chẳng chịt vết chém tùy tiện hỏi: "Cái cây kể bên bụi cây đó Diêu Hồng cô nương gọi nó là gì thế?"

"Tử vi!"

Cái tên quả thực nằm ngoài suy nghĩ của Thiết Thủ cùng ác diệu.

Hai gã có chút giật mình.

'Hử! Thì ra nó tên là Tử vi'

'Rốt cuộc dưới cây Tử vi này đã xảy ra chuyện gì khiến cho Tôn Diêu Hồng lại thỉnh thoảng nổi hung chém lên một đao, thậm chí bảy tám đao như vậy? Hay điều gì làm nàng thương tâm hoặc hận tình? Chuyện đó có can hệ gì đến cái tên Tử vi không?'

‘Hà’

‘..... sâu hoắm, vết đao sâu như vậy?’

‘ Sâu như vậy, hận hằn lặn trong tim!’

Mấy cái suy nghĩ cảm khái này xẹt ngang trong đầu Thiết Thủ nhưng ngoài miệng gã vẫn bình đạm cất tiếng:”À! Cây này tên gọi là Tử vi sao?”

Sau đó gã đột nhiên hỏi một việc không liên quan đến bất cứ chuyện gì.

“Theo ta được biết Tập huynh xuất môn lập danh tại Thần Thương hội đã là chuyện của bảy, tám năm về trước thì phải?”

Tập Tà đáp:”Ta xuất phát thì chậm, trưởng thành đã già, xuất đạo quá trễ.”

Thiết Thủ cười cười nói:”Quá khách khí rồi! Xuất đầu như tiềm long đãi phi, sau đó như kiến long tại điền, hiện tại như long phi vu thiên, ngày sau ắt long phi cửu thiên.”

Tập Tà đáp:”Ta sáng sớm đã thấy kháng long hữu hối rồi!”

Ác diệu ở bên cạnh chợt hừ lạnh một tiếng, tay trái đỡ tay phải thốt:”Thật chua xót!”

Nhưng Thiết Thủ vẫn nói tiếp:”Tập huynh bảy, tám năm trước đã hữu danh, ba, bốn năm trước tại Nhất Ngôn đường trừ Sơn Quân Tôn Cương ra chính là nhân vật đệ nhất. Vậy chắc người đã nghe qua tên Côn Tôn Dương Mi?”

Tập Tà chợt biến sắc, tròn mắt chuyển động, đang định đáp lời Thiết Thủ đã nói tiếp:”Bốn năm trước, Công Tôn Dương Mi là nhân vật xếp hàng thứ hai tại Nhất Ngôn đường, cả dải Đông Bắc y danh tiếng vang dội. Thần Thương hội đã có dự định đưa gã về Nhất Quán đường, nơi đưa ra những quyết sách cho đại cục.”

Sau đó, gã bình đạm nhìn Tập Tà hỏi:”Chỉ là ba năm trước Công Tôn Dương Mi đột nhiên vô thanh vô tức biến mất không chút tăm hơi, không rõ gã còn ở trong Nhất Ngôn đường không? Hay đang ở Thần Thương hội? Gã còn sống chứ? Hay là đã chết? Gã còn tại Quan Đông hay đã nhập quan hạ thổ rồi?”

Tập Tà như nuốt phải trái đắng không thể trả lời, bỗng nhiên hấn hỏi ngược lại:”Người đến đây để cứu Tôn tiểu thư hay truy tung Công Tôn Dương Mi?”

Thiết Thủ gằn giọng:”Công Tôn Dương Mi là một nhân tài. Bởi hắn là một nhân tài nên năm đó Thần Thương hội thường phái hắn đến kinh sư cho nên ta có gặp hắn ba lần còn có giao thủ qua một lần. Hắn là bằng hữu của ta.”

Tập Tà thốt:”Thần Thương hội có không ít nhân tài!”

Thiết Thủ thốt:”Nhưng bằng hữu của ta trong Thần Thương hội không nhiều lắm!”

Tập Tà đáp:”Thiết nhị gia danh chấn thiên hạ ắt trong mắt xem người xứng là bằng hữu không nhiều lắm!”

Thiết Thủ cười nhạt:”Ta không biết Tập huynh có lo lắng tại hạ không xem huynh là bằng hữu. Nhưng tại Quan Đông các hạ là một nhân vật, tại Thần Thương hội tuyệt đối là một đại nhân tài ...”

Gã hắng giọng nghiêm mặt nói tiếp:”Cho nên giả như có một ngày Tập huynh cũng giống như Công Tôn Dương Mi mất tích tại hạ nhất định truy ra xem huynh đang ở đâu.”

Tập Tà trầm mặc một lúc mới trầm giọng đáp:”Tự gạt bản thân ta cũng cảm nhận được thịnh tình. Chỉ là ba, bốn năm về trước tại Nhất Ngôn đường tại hạ chỉ là một tên tiểu tốt, Côn Tôn Dương Mi lúc ấy là một đại nhân vật, chuyện của hắn ta không rõ lắm ... cho dù biết cũng không sâu, không tường tận.”

Thiết Thủ đối với câu trả lời của hắn có vẻ hoàn toàn chấp nhận, gã chỉ bình đạm nói:

“Có lẽ Tập huynh vẫn nhớ ngoại hiệu năm đó của Công Tôn Dương Mi?”

Sắc mặt Tập Tà bỗng lúc trắng lúc hồng, mắt tràn đầy sự tàn nhẫn.

Đó là ánh mắt lang sói, không khác ánh mắt lang sói.

Lưu ác điều thắc mắc: "Ngoại hiệu của gã là gì?"

Thiết Thủ cười đáp:

"Công Tôn Dương Mi ..." gã chấp tay ra sau lưng nhìn vào những vết chém trên thân cây, nếu thân cây này là khuôn mặt vậy những vết chém ấy xem như là nếp nhăn hay là nước mắt?

"... người vô lâm gọi gã là Tử Vi Tinh Quân, giang hồ xưng tụng gã là Tử Vi biến thân thương, người trong Thần Thương hội gọi gã là Tử Vi sát tinh ..."

Gã lại nhìn cái cây kia, lại đưa mắt nhìn bụi hoa còn sót lại một bông hoa đỏ thắm run rẩy trước gió, gã thì thầm như nói với chính mình:

"... Thật không rõ cái cây này cùng Công Tôn Tử Vi có gì liên quan không? Có quan hệ gì không?"

Gã thực đang dạo chơi một cách nhàn nhã.

Người có chút khó khăn lại luôn trấn định lại là Tập Tã, hắn chủ động nói:

"Thiết nhị gia có phải còn muốn đến Phi Hồng hiên gặp những người hầu của Tôn tiểu thư?"

Thiết Thủ cười đáp: "Không chỉ người hầu, phàm là những người có quan hệ mật thiết với nàng ta đều muốn gặp. Ta còn muốn nghe lén bọn họ nói chuyện ... ta cũng muốn đến nơi ở của Thiết Tú xem qua một chút!"

Nhìn Tập Tã như đắp lên mặt một cái mặt nạ khô cứng, lại nhìn vẻ mặt như đang du sơn ngoạn thủy của Thiết Thủ, Lưu ác điều liền dễ dàng đoán được Tập Tã khó mà cự tuyệt được những yêu cầu của Thiết Thủ.

... Cũng khó trách Chu Hình tổng nhắc nhở ta trong nhiệm vụ này phải chú ý hai sự kiện cùng một món đồ, muốn ta học cách tra án của Tứ đại danh bộ.

... Xem ra, cũng có hai thứ đáng xem!

... Chỉ là Chu Hình tổng lại phân phó sự vụ khác, quyết không phải từ sự quyết tâm tra án của Thiết Thủ mà tìm ra điều gì ...

3. Chương Ba (phần 1) Cảnh Tượng Tuyệt Mỹ

Nơi gặp gỡ chính tại Phi Hồng cư.

Thiết Thủ là người hỏi chính.

Chủ yếu gã hỏi về chuyện của Diêu Hồng nhưng cách nói chuyện hoàn toàn không giống thẩm vấn tra án mà như đang tán dóc, buồn chuyện một cách bình thường.

Gã thật sự rất nhàn nhã, ung dung khiến cho người bị thẩm vấn rất dễ chịu, thích thú.

... Nguyên lai tại Nhất Ngôn đường mọi người sinh hoạt hàng ngày rất nhiều khuôn phép lại rất nghiêm khắc, bình thường ai nấy đều rất khắt khe, vội vã.

Nói chuyện phiếm cùng Thiết Thủ quả thực làm bọn họ rất thoải mái. Nếu không vì thân phận Hình bộ, cái kiểu nói tầm phào vui vẻ thế này khiến bọn họ rất muốn trở thành bằng hữu cùng gã để có cơ hội tán dóc với gã nhiều hơn một chút.

Nhưng không,

Thiết Thủ tuy là bộ khoái nhưng danh chấn thiên hạ. Bởi vì thân phận của hắn cho nên có nghĩ bọn họ cũng không dám nghĩ có thể kết giao bằng hữu với gã, nếu có ý kết thân ắt cũng có mục đích khác.

Thiết Thủ hoàn toàn minh bạch điểm này.

Đó cũng là điều mà bốn sư huynh đệ gã cảm thấy buồn bã.

Câu hỏi của gã rất mực nhẹ nhàng, ác hiểm thì không.

Hắn ít khi lên tiếng nhưng khi hỏi thì giản tiện, trực tiếp xoáy sâu vào sự việc.

Chỉ là sau khi hỏi qua bảy, tám người bọn họ đều có chung một cách nghĩ.

.... Không hỏi được gì.

Cho nên, trong lúc chờ người tiếp theo bước vào, bọn họ nói với nhau.

“Xem ra bọn họ chỉ cho chúng ta gặp người ma bọn họ muốn cho gặp. Hỏi những người này đến sáng mai cũng không đi đến đâu cả!”

“Tại sao chúng ta không chọn người để hỏi?”

Đây là đề nghị của Lưu ác hiểm.

Do vậy, hắn đưa ra đề nghị muốn gặp vài người. Trong đó có bà vú của Diêu Hồng Hà Đại Mục, Thập Nhị thúc Tôn Cự Dương người nghe nói rất cưng chiều đứa cháu Diêu Hồng, người bạn thân thiết của Diêu Hồng, Công Tôn Yêu Hồng cùng ả nha hoàn cận thân của nàng ...

Nghe thấy danh sách những người được bọn họ đòi gặp Tập Tà liền mặt ửng mầu châu, Thiết Thủ giương mắt quan sát, gã liền đồng ý: “Để ta cố tìm bọn họ xem!” rồi đi ra ngoài, Thiết Thủ liền nói:

“Quả nhiên nhìn không ra. Chu Hình tổng đối với các hạ trọng dụng thật không sai. Danh sách này ta còn chưa có.”

Ác hiểm lắc lắc tay, cái đuôi phe phẩy đáp: “Ta chỉ phụng mệnh hành sự mà thôi!”

Thiết Thủ nói: “Nhà nào cũng có cái khó riêng, phụng mệnh hành sự cũng đều như vậy. Nếu giống nhau chỉ e rằng khó mà thấy được ... chỉ e rằng những người ta muốn gặp đã thất tung hoặc gặp chuyện cả rồi.”

Quả nhiên, kết quả đưa về là Hà Đại Mục đã về quê, Tôn Cự Dương đi Hà Bắc, Công Tôn Yêu Hồng đến Giang Tây ... nghe đến đây ác hiểm đã không thể kiềm chế, sắc mặt trầm xuống, sát khí bức ra mạnh mẽ.

“Như vậy là ý gì?”

Tập Tà vội đáp: “Còn có một người đang tới!”

“Ai?”

“Tiểu Hồng.”

Trong lúc chờ Tiểu Hồng tới Phi Hồng cư, Thiết Thủ quan sát sự bài trí trong nội viện, trên bàn có vài hộp sơn phấn, tấm gương đồng, bút nghiên, vài cuốn sách, kim chỉ tất cả đều nguyên vẹn, không suy chuyển.

Xem ra, Diêu Hồng là một cô gái ưa thích cái đẹp, trong phòng có rất nhiều tấm kính, chắc là ngày ngày đều ngồi ngắm mình trong gương? Nhưng ắt nàng rất đẹp mới có nhiều gương như vậy, hơn nữa nàng ắt rất yêu thương bản thân mình. Bằng không cũng không có nhiều gương trong phòng đến vậy.

Màn trước đồ thảm treo các viên thủy tinh xanh lục đóng đũa, màu sắc có phần không toàn vẹn nhưng vẫn gọn gàng. Đại khái sau khi nàng bị bắt đi chưa ai dám di chuyển qua những đồ vật ở đây.

Thiết Thủ lại chú ý đến số phấn sơn, trang sức, gã thấy thiếu mất hai hộp, ba bình. Mất gã sáng lên như phát hiện ra điều âm mưu, đại khái vật mất đi là phấn hồng cùng vài loại phấn trang điểm.

Thiết Thủ nhìn chăm chú một lúc cho đến khi Tiểu Hồng bước vào phòng, phía sau Tập Tà còn có bốn, năm người của Nhất Ngôn đường.

.... Cả Phó Đường chủ Tôn gia cũng nằm trong số đó, có vẻ rất ư long trọng.

Bọn họ hỏi vài câu, Tiểu Hồng đáp vài lời.

Tiểu Hồng trông rất trắng trẻo, rất đẹp. Nàng như một đoá hoa vừa sinh động vừa tươi tắn tràn đầy sức sống, bàn tay mượt mà, vẻ mặt sáng sủa, má đỏ hây hây nhưng giữa hai chân mày ẩn tàng một điểm đỏ rực như một ngôi sao.

Lưu ác điều hỏi gấp.

Tra nhanh.

Tra rất gắt gao.

Tiểu Hồng lại đáp một cách nhàn nhã nhưng không đi vào trọng tâm câu hỏi.

Bởi vậy, Thiết Thủ nói: "Nếu Tập tổng quản cùng các đương gia đều đã ở đây, bọn ta cùng Tiểu Hồng nói chuyện phiếm không bằng thỉnh giáo Tập huynh vậy!"

Tập Tà bất giác đảo mắt, nở một nụ cười đầy tà khí, "Không phải ngại bọn ta nhưng chắc Tiểu Hồng đang sợ."

"Sợ?" ác điều vốn xem Tập Tà không có chút gì là vừa mắt, gắt gỏng "Có gì mà phải sợ?"

Tập Tà nhếch miệng cười như dã thú nhe răng khi nhìn thấy con mồi: "Có lẽ nàng sợ cái tử khí trên người toả ra."

Ác điều hất đuôi tóc, cái đuôi dựng lên như khi gã nổi giận: "Ta lại thấy nàng đang sợ các người thì phải, tử khí từ ta cũng không khác người là mấy thì phải?"

Tiểu Hồng bỗng cất tiếng.

Thanh âm rất nhỏ.

Run rẩy.

Hai gò má của nàng ửng đỏ, giọng nói nàng như viên đá ném xuống hồ nước:

"Tôi chỉ là a hoàn, tôi không nghĩ mình sẽ nói điều gì, tôi chỉ theo mọi người tới đây mà thôi!"

Ác điều nhất thời ngây ra như tượng, nhìn như một con sói nuốt mồi hôi, gã nghiêng rằng, cái đuôi vung vẩy đang định bật ra một câu thì Thiết Thủ đã ôn tồn lên tiếng: "Tiểu Hồng đừng sợ! Chúng ta là bộ khoái, hành xử theo vương pháp, án theo phép công mà làm việc, nàng có gì cứ nói không phải sợ hãi!"

Tiểu Hồng mặt đỏ bừng như cục than hồng, tay giấu trong ống tay áo, vắn vẹo bất an. Tập Tà cười khan hai tiếng thập phần quỷ dị. Lúc này Phó Đường chủ Tôn Gia Biến cất giọng:

"Thiết bộ đầu! Tiểu Hồng đã biết các vị là bộ đầu Hình bộ nên mới không dám vào đây một mình ... các vị thân tại triều đình, người trong dân gian tốt xấu đều thấy quan sai tác ai tác quái, giương nanh múa vuốt. Nhưng trong mắt võ lâm đồng đạo các vị cũng chỉ là đám ưng khuyến, chó đeo chân chủ. Mọi người đều nghĩ vậy ta thật không còn biện pháp nào khác!"

Thiết Thủ cười nói: "Cũng không trách được, đồng liêu của ta ở địa phương này quả thực phần lớn là vậy!"

Ác điều tức giận hừ lạnh một tiếng.

Thiết thủ liếc mắt nhìn Tiểu Hồng, nhãn quang nhìn trên đầu nàng chạm đến bức tường bóng hô khe một tiếng, vẻ mặt cực kỳ kỳ quái.

Về mặt gã khiến ác điều nhất thời chú ý, phân tâm tạm không phát tác cơn giận trong lòng.

Tập Tà cùng ác điều cùng hướng theo ánh mắt gã nhìn lên chỉ thấy phía trên chiếc bàn Diêu Hồng thường ngồi trang điểm có một bức tranh. Bức tranh đó vẽ một nữ tử, bên cạnh bức tranh còn đề một bài thơ.

Chỉ thấy một người trầm tĩnh như Thiết Thủ khi thấy bức tranh này liền bước ngang qua Tiểu Hồng, chấp hai tay sau lưng ngửa đầu nhìn bức tranh như ngây như dại.

Ác điều không có chút biểu tình nào.

Điểm đáng sợ nhất của gã là không có chút biểu tình nào.

Tình cảm đối với gã mà nói là một loại chướng ngại cũng là một dạng tổn thương.

Vậy mà nay khi gã nhìn thấy nữ tử trong tranh lại có chút hốt hoảng, hốt hoảng hoảng như vừa mất mát điều gì đó, một cảm giác gì đó ủa tới.

..... vàng trán, khoé môi, hàm răng, chân mày, vạt áo buông lơi, má hồng giữa không trung, chân đạp tuyết mà đến!

‘Trời ơi! Sao lại có một nữ tử như vậy!’

Gã chưa từng gặp qua nữ tử này nhưng chỉ nhìn qua một cái liền khiến cho gã bốc lên một loại cảm giác trước giờ chưa từng có, tựa như dực vọng của loài mãnh thú hồng hoang.

‘Cả cuộc đời này nếu chưa gặp được mỹ nhân này xem như sống uổng!’

Tập Tà đã từng gặp qua nữ nhân này.

Như đã từng gặp qua trong mộng ập ...

Bức tranh trong lòng hắn vẫn như trước, tóc mây, mặt ngọc, eo thon, nhìn bầy vịt dưới nước, hoa nở ven hồ.

Cho đến Thiết Thủ phẳng phát cũng như chìm vào bức tranh, má thắm, gương mặt hư ảo, trong tranh nữ tử như bước đi từ xa tới, từng bước gót sen lay động, dáng người mong manh.

Trong ba người thì Thiết Thủ hồi thần trước tiên, gã thở dài một hơi nói:

“đây có phải là chân dung của Tôn Diêu Hồng cô nương ...”

Tập tà gật đầu.

Ác điều nghe xong sự cảm hận của gã với Thiết Tú liền tăng thêm vài thành.

Nhưng hắn cũng phát giác ra một việc.

Thiết Thủ vẫn chăm chú xem bức hoạ kia, ánh mắt tựa như đóng đi vào đấy không chịu rời đi.

Người trong tranh quả thực là một mỹ nữ.

Chỉ là Thiết Thủ ngắm tranh hình như không phải chú ý đến phương diện này.

.... Hắn đọc.

Bên cạnh bức tranh có ghi chữ.

Chữ rất mạnh mẽ.

Phóng khoáng.

Gã rất tập trung, không biết trong lòng đang nghĩ điều gì, Tiểu Hồng trộm liếc gã chợt cảm thấy trái tim của người đàn ông này thật bao la, quảng đại.

Lưu ác điều đã chú ý, Tập Tà đương nhiên cũng thấy.

Bên phải bức tranh viết:

‘Hoa lạc tổng diêu hồng’

Bên trái đề hai câu thơ giản lược của tiền nhân

‘Thử tình khả đãi thành truy ước,

Chích thị đường thì thái sảng nhiên.

Tình này đã sớm thành ký ước,

Sao đến bây giờ vẫn buồn tênh.

Thơ không viết tên người nhưng cái buồn ấy ẩn ước trên đôi mày của nữ tử trong tranh.

Khi bắt đầu quan sát bức hoạ này thần sắc của ba người bọn họ có chút giống nhau, đều à vì chú tâm đến sự tươi tắn của mỹ nữ trong tranh, ai cũng nhìn thấy từ nữ tử kia một điều đặc ý cho riêng bản thân. Nhưng khi nhìn thấy những dòng đề tự ba người bọn họ lại hoàn toàn khác biệt. Thiết Thủ thì biểu lộ thái

độ kinh hì như đang truy bắt, như đang gặp địch nhân vậy. Ác điều thì đột nhiên tỉnh táo, gã quan sát tỉ mỉ từng dấu vết một. Tập Tà thì như có sắc thẹn, cứ như là đề tựa kia đang viết cho hắn vậy.

Thiết Thủ cất tiếng phá vỡ sự tĩnh lặng: "Tranh đẹp!"

Tập Tà giọng nói khô khốc lên tiếng: "Đúng ra nó nên được tháo xuống lúc sáng!"

Thiết Thủ lại thốt: "Quả là một mỹ nhân!"

Ác điều cất tiếng: "... Đây phải chăng đúng là Diêu Hồng cô nương?"

Trong giờ phút này cả ác điều lẫn Tập Tà đều có những biểu hiện na ná như nhau, bản thân đều có sự kinh nghi.

Tập Tà đáp, lúc này hắn đã tận lực lấy lại bình tĩnh trong giọng nói:

"Đó chính xác là Diêu Hồng cô nương, nàng đã bị bắt đi! Nhưng những người nghe nói là đến cứu nàng lại chỉ để ý ngắm bức tranh của nàng mà thôi!"

Ác điều cười lạnh, gã nghe ra ý tứ móc máy trong lời nói của Tập Tà: "Người yên tâm! Hôm nay bọn ta tra xét minh bạch những người ở đây, không cần người nói bọn ta sẽ lập tức đến Thái Sơn để cứu nàng khỏi tay Thiết Tú!"

Lời gã vừa nói lại khiến cho Tập Tà thêm khinh thường gã, hoá ra khi thấy Diêu Hồng là một mỹ nhân gã mới khẩn trương như vậy, hắn không nhận được liền xỏ thêm một câu:

"... Dù sao ở đây tra hỏi cũng không mang lại kết quả gì, không bằng ta lên núi giải cứu cho Xương hoá thành tro rồi đem lão về đây mà tra vấn tiếp nhì!"

Ngoại hiệu của Sơn Quân Tôn Cương chính là Xương hoá thành tro, Tro cuộn theo gió. Lưu ác điều nhận lấy câu xỏ ngọt của Tập Tà liền hừ lạnh, Tập Tà lại nói tiếp:

"Để tìm ra chân tướng vụ việc thì không chỉ tra vấn mà còn dụng tâm. Chi bằng nói con chó có cái đuôi, kẻ trộm đầy đường thì không bắt lại giữa thanh niên bạch nhật đi cướp cơm của mèo thì cũng chỉ xem như là loại cầm thú không biết xấu hổ mà thôi!"

Cái đuôi của Lưu ác điều dựng ngược lên: "Người ...!"

Thiết Thủ chợt hỏi: "Người trong tranh đích thực là một mỹ nhân, người vẽ quả nhiên là diệu thủ. Không rõ bây giờ gã đang ở nơi đâu?"

Tập Tà ngơ ngẩn đáp: "Ta không biết là ai đã vẽ bức tranh này! Ta chỉ biết là xin mời hai vị mau đi cứu tiểu thư giết hung đồ mà thôi!"

Thiết Thủ hoà hoãn đáp: "Điều này người yên tâm, chúng ta ở đây không đến sáng mai sẽ xuất hành đi Thái Sơn ... chỉ có điều sao người biết bọn họ vẫn còn trên núi?"

Tập Tà nói: "Đường xuống núi đã bị bọn ta phong kín!"

Thiết Thủ hỏi vặn: "Nhưng xuống núi có rất nhiều đường?"

Tập Tà đáp: "Chỉ cần có đường có thể xuống núi đều có người của bọn ta phong toả ... bằng không đã không phải cao thủ của tướng gia đến!"

Thiết Thủ nhếch đôi mày lên: "Người của Thái Kinh đã đến?"

Tập Tà đáp: "Vốn chỉ nửa tháng nữa Diêu Hồng đã xuất giá!"

Thiết Thủ lại hỏi tiếp: "Người của người có thể chặn được Thiết Tú không?"

Tập Tà nói: "Nếu hắn phá vây ắt lộ tông tích cũng chưa chắc thành công. Huống chi còn hai lớp ngăn chặn."

Thiết Thủ: "Tốt lắm! Thái Sơn quá rộng khó mà truy tung, nhất định phải có người rành đường ..."

Ác điều lên tiếng: "Quan Đông tuy lớn nhưng ta rõ như lòng bàn tay vậy!"

Thiết Thủ: "Người quen đường nhưng còn phải có người quen mặt!"

Tập Tà lên tiếng: "Ta cũng đi!"

Thiết Thủ hỏi: "Người không phải muốn ở đại bản doanh trực chiến sao?"

Sắc mặt Tập Tà có chút ưu tư (hay là sợ hãi?): "Ta với các người cùng đi, nếu vẫn không ổn có lẽ Đường chủ sẽ đích thân xuất mã."

Thiết Thủ: "Nghe nói sáng sớm này người của Tôn gia đã lên đường để tăng cường lực lượng bao vây Thiết Tú?"

Tập Tà nhếch nhệ môi, cũng không rõ là gã cười lạnh hay khinh thường.

Ác điều vẫn chưa nguôi giận nói: "Vì một Sơn kiều mà Nhất Ngôn đường cơ hồ dốc toàn lực, đã vây toàn quân bị diệt, thật là ... hắc hắc ... Thiết Tú đào vong cùng mỹ nhân quả thực là một cảnh tượng tuyệt mỹ!"

Tập Tà đột nhiên nói: "Các người ngày mai lên Thái Sơn cứu người trước, ta sẽ báo lại với Sơn Quân, xin đa tạ trước!"

Dứt lời hần chắp tay vái chào Thiết Thủ, không thèm ngó qua ác điều dẫn Tiểu Hồng rời khỏi Phi Hồng cư. Tiểu Hồng bước đi còn lén nhìn Thiết Thủ.

Gã mỉm cười.

Tiểu Hồng nhảy mắt.

Cặp mắt linh hoạt.

Ác điều nhìn vào chiếc gương đồng, nhìn không nháy mắt.

.... Thật quái ạ, một người có tướng mạo như vậy lẽ ra rất không nên sung sướng mà ngấm mình trong gương như vậy.

Trừ phi gã nghĩ rằng mình rất anh tuấn.

Sau khi Tập Tà cùng mọi người rời khỏi, Phó Đường chủ Nhất Ngôn đường Bán Biên Kiểm Tôn Gia Biền liền 'thỉnh' hai vị bộ đầu rời khỏi Phi Hồng cư, ly khai Phi Hồng hiền đến ở tại một căn phòng trong Nhất Diêm viện.

Hai gã lén nói với nhau vài việc.

"Ở đây cũng không tra vấn được gì chi bằng lên núi cứu người trước!" đây là ý kiến của ác điều.

"Tra ra được chút ít manh mối cũng không uống bọn ta chạy đến đây một chuyến."

Thiết Thủ rất hài lòng.

Chỉ là gã bổ sung thêm: "Xem ra nội bộ Nhất Ngôn đường có chuyện bất ổn, nhân thủ trong đường có sự xung đột. Tôn Cương lại tham lam, tàn nhẫn không khác hổ, sói. Ta lo người đối đầu với lão sẽ không có kết quả tốt."

Ác điều cười lạnh nói: "Chỉ là loại người như lang sói này nhất định không ít người đối đầu với hần."

Vừa nói trên người hần lại toả ra một luồng sát khí nồng đậm.

Thiết Thủ nét mặt có chút ý cười, gã phát hiện ra gã thanh niên này cũng có nét đáng yêu, có phần kích động. Cho nên gã vỗ vai hần nói: "Sói dữ cũng có chỗ tốt, một người nếu không vừa tham lại vừa tàn nhẫn chỉ e rằng không giải quyết được sự vụ, ít nhất không thành được đại sự." gã từ tốn nói tiếp một câu:

"Chỉ là rất may mắn ta không làm việc bên cạnh Tôn Đường chủ."

Ác điều vẫn lạnh nhạt, lạnh ngắt, lạnh như băng tuyết nói: ".... Ta chẳng thà hành sự chung với người."

Nói xong những lời này trên mặt gã liền có chút nét cười.

Rốt cuộc hai gã đều đã nở nụ cười.

Gió lướt nhẹ, đoá hoa đỏ tươi trong viện khê đung đưa.

Nhưng trên người ác điều cái tử khí lớn vẫn vẫn chưa tiêu tán.

Càng về đêm, tử khí càng nồng.

.... Xem ra, trong khu vực Nhất Ngôn đường đã chết không ít người, đại khái là do rủi ro hay oan hồn lệ phách rên rỉ u uất. Bởi thế dù Tôn gia gối êm như nhung, bài trí thanh lịch nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy quỷ khí âm u, tà khí lớn vồn.

Cũng có khi do trong phòng có sự hiện diện của hình bộ đuôi dài nên tử khí có vẻ dày đặc hơn.

Có lẽ vì vậy mà Thiết Thủ đặc biệt múa vài bài quyền, vận vận phần lưng của mình.

Điểm quái lạ là ác điều vốn xem Thiết Thủ rất không thuận mắt nhưng một đường đi xuống tới đây gã dần dần với Thiết Du Hạ có sự thay đổi cách nhìn. Nhất là sau khi tiếp xúc Tôn Cương, Tập Tà, hảo cảm của gã lại tăng lên. Trừ lúc ăn cơm sau khi nói qua ‘Ta đi ra ngoài một lát thăm dò hư thực của Nhất Ngôn đường xem có phải là long đàm hổ huyết không!’, gã bỏ ra ngoài một lát, thời gian còn lại gã ở trong phòng đàm luận cùng Thiết Thủ, gã còn hỏi thăm về những án lệ trên tay Thiết Thủ, trong đó có cả vụ đại án danh chấn thiên hạ, phiền phức nhất của Thiết Thủ:

‘Sát Nhân vương Trần Hải Phú’, rốt cuộc dưới tay Thiết Thủ thiết chính như núi, gian khổ truy tung mới bắt hãn về quy án.

.... Trần Hải Phú là người rất ư cổ quái, hãn phạm pháp sát nhân không vì danh, không vì lợi thậm chí cũng chẳng phải vì báo thù rửa hận.

Hãn thích bức người ta tự sát.

Hãn viết một quyển sách, trong sách miêu tả các kiểu tử vong, chết thế nào thì nhanh nhất, chết thế nào thì nhẹ nhàng nhất, chết thế nào thống khổ nhất, chết sao mới bất tri bất giác ... hãn rất thích nghiên cứu về phương diện này.

Vì muốn chứng thực một cách toàn vẹn, hãn bức người khác tự sát ... dùng đủ mọi cách tự sát từ dùng châm đâm vào màng nhĩ, cho đĩa cắn, ong mật chích. Thậm chí ăn cả thịt người chết, hạ các loại bệnh dịch để đôi phương nhiễm bệnh mà chết.

Tất cả những điều đó hãn đều cẩn thận theo sát bên, ghi chú cẩn thận xem đó như một sự việc hết sức bình thường.

Hãn rất mập mạp nhưng võ công cực cao, khi hãn muốn bức tử một người, người đó chỉ có thể chết.

Không chết không xong.

Võ công của hãn rất cao mà với người võ lâm luôn hành xử theo phương châm ‘Người không phạm ta, ta không phạm người’, hơn phân nửa người hãn giết là bình dân bá tánh. Cho nên bình thường người trong võ lâm cũng không muốn gây hãn với hãn, quan phủ trong phạm vi quản hạt cũng không mấy người muốn dây đến hãn ... nếu đã chọc đến hãn liền biến thành một chương trong sách của hãn ngay.

Chỉ là Thiết Thủ nhắm tới hãn.

Đương nhiên, Thiết Thủ lúc ấy còn trẻ, muốn bắt hãn đích xác không dễ dàng.

Nhưng không dễ dàng mới có tính khiêu chiến.

.... Thiết Thủ vốn là người thích làm chuyện khó khăn, thích dây vào người không nên chọc.

Gã chọc Sát Nhân vương

Bắt Trần Hải Phú.

... án này khiến gã chẳng những danh chấn thiên hạ mà còn được đồng đạo võ lâm, dân chúng vô cùng ngưỡng mộ.

Lưu ác điều đã nghe qua án này, gã muốn Thiết Thủ kể lại chi tiết quá trình truy tung, không chịu nổi sự nài nỉ của ác điều gã đành thuật lại một ít chuyện cũ. Cái gã đuôi dài này lắng nghe rất ư hứng thú, tử khí bốc lên nồng nặc.

Cho nên Thiết Thủ vận vẹo người tỏ vẻ tiễn khách khiến ác điều không thể không đi. Vì vậy, gã cáo từ trở về phòng của gã ở cạnh bên.

Gã vừa đi ra, tử khí liền tiêu tán hẳn.

Gã vừa quay đầu đi, Thiết Thủ lập tức moi trong lõi cây đèn sáp, bên trong hé ra.

Một tờ giấy.

Trên giấy có chữ.

Chỉ có vài chữ.

‘Tiểu thư lưu lại Phiêu Hồng tiểu ký cho người.’

Phía dưới là một hoạ đồ.

Vẽ rất qua loa đại khái.

Thiết Thủ nhìn sơ qua liền nhận ra là bản đồ Phi Hồng hiên.

Gã lập tức nhìn thấy trên hoạ đồ được khuyên một vòng tròn màu đỏ rực.

Bên cạnh viết tháu hai chữ.

‘Tử Vi!’

..... Đó là nơi bên cạnh khóm hoa Mãn sơn hồng, phía trước Phi Hồng hiên, là thân cây đầy vết đao, cây Tử Vi.

4. Chương Ba (phần 2) Cảnh Tượng Tuyệt Mỹ

Tiểu Hồng nhân lúc mọi người chăm chú ngắm bức tranh trên tường liền đưa tờ giấy này cho gã là có dụng ý gì?

‘Phiêu Hồng tiểu ký’ là cái gì vậy?

Mặc kệ là cái gì đã không e ngại chốn long đàm hổ huyết này, Thiết Thủ đã lợi dụng bức hoạ mỹ nhân dẫn dụ sự chú ý của Tập Tà cùng Lưu ác điều để lấy được mảnh giấy này thì gã đã quyết tâm tra rõ rốt cuộc Nhất Ngôn đường đã xảy ra chuyện gì hòng giải đáp những thắc mắc trong lòng.

Gã đã hạ quyết tâm đi một chuyến.

Không ngại sinh tử.

oOo

Trắng sáng.

Gió thoảng

Thiết Thủ rửa tay.

Gã rất chăm chú, rất từ tốn, cẩn thận rửa sạch sẽ đôi bàn tay trong chậu nước.

Tay gã vốn không cần rửa cũng đã rất sạch, sạch đến nửa cái móng tay cũng chút dơ bẩn. Nhưng gã rất cẩn thận, rất chậm rãi rửa tay một lần nữa.

Sau đó gã dùng một cái khăn cũng rất sạch lau khô hai bàn tay.

Gã mở song cửa sổ.

Nhìn thấy trắng sáng.

Gã hít mạnh một hơi, thoang thoảng đã ngửi thấy mùi hương hoa nhàn nhạt.

Gã bỗng chợt nhớ đến Diêu Hồng cô nương, nàng ở tại Phi Hồng hiên chẳng phải thường xuyên ngửi được mùi hương này, hàng đêm đều cảm thấy mùi thơm thoang thoảng này ...?

.... Một nữ tử kiều diễm như một đoá hoa, lại nằm trong một bàn tay cầm thú. Đêm nay, trên đỉnh Thái Sơn, nữ tử ấy có thể vượt qua được chăng?

Trong khi gã nghĩ miên man vậy thì bàn tay cũng đã lau xong.

Trong phòng chỉ còn lại một chậu nước trong vắt.

Người gã đã không thấy đâu cả.

Hai cánh cửa sổ lắc lư nhẹ.

Nước trong phòng vẫn trong vắt.

Mặt nước bỗng hiện lên một bóng người.

Bóng người này in trên mặt nước thì cả chậu nước phẳng phất trở nên u ám, ảm đạm. Cứ như là mực đổ vào chậu hoà tan vậy.

Nước đen như đêm.

Trên mặt nước nhoáng qua một thân ảnh, gã quay đầu đi chỗ khác, thoảng qua trên mặt nước in lại một cái đuôi.

Nước vẫn trong vắt.

Trong như chiếu yêu kính trên thiên đình.

oOo

Vừa rời khỏi phòng tiến vào phạm vi bố phòng của Nhất Ngôn đường Thiết Thủ đã tránh khỏi ba lộ tuần tra, năm điểm mai phục, men theo bóng đêm cực tốc phóng về phía cây Tử Vi, gã hoàn toàn cảm nhận được tứ phía Nhất Ngôn đường nguy cơ trùng trùng, mỗi bước đi đều ẩn tàng nguy hiểm khiến ánh trăng cũng lạnh ngắt, gió cũng gắt gao.

Nhưng gã vẫn nhắm hướng Phi Hồng hiên mà phóng tới.

.... Tiểu thư lưu lại Phiêu Hồng tiểu ký cho người.

‘Phiêu Hồng tiểu ký là cái gì?’

‘Vì sao lại lưu lại cho gã?’

Gã nhất định phải tìm được Tiểu Hồng hoặc Phiêu Hồng tiểu ký để minh bạch mọi chuyện.

Cho dù có gặp kiếp nạn lớn lao đến mấy gã cũng không quan tâm.

Bởi chỉ có kinh qua quá khấn mới đạt được thành tựu, kiếp người có vậy mới có ý nghĩa để tồn tại.

Tính cách gã vốn trầm ổn, vững chãi. Nhưng trầm ổn không có nghĩa là gã không dám mạo hiểm.

“Trầm” là gã không vội, không gấp, hành sự không đổi sắc.

‘Ổn’ là làm việc có tính toán, có phương hướng, kế hoạch.

Nhưng gã cũng không ngại khó khăn, không màng nguy hiểm, không sợ thất bại.

Cho nên gã làm bộ khoái chính là dốc sức hành sự, cho dù thất bại cũng mang tới kinh nghiệm cho sự thành công hoàn mỹ.

.... Bộ khoái mà hành hiệp trượng nghĩa, duy trì chánh đạo so với người trong giang hồ hành hiệp trượng nghĩa ắt có nhiều hạn chế, hành sự không cẩn thận có khi gánh lấy hậu quả.

Gã biết việc gã làm rất khó khăn, nhưng vẫn lựa chọn con đường này.

Bằng không ai hiệp? ai đạo? ai trung, ai tốt? ai sẽ chủ trì công đạo?

.... Công đạo đôi khi chỉ là hương hoa vô tình. Chủ yếu là làm sao để chúng nhân hiểu mình, hiểu được cái công đạo từ trong tâm mình mà ra.

Thiết Thủ lúc này không có hứng thủ thưởng hoa.

Gã đến tra án.

.... Ban ngày gã ngoài sáng, vậy hiện tại gã đang ‘trong tối’.

Gã đã đến dưới tàng cây Tử Vi.

Nhờ vào hương hoa.

Gã nhớ hương hoa này.

Lướt nhẹ như gió thoảng gã đến không một tiếng động.

Nhờ ánh trăng gã phát hiện dưới tàng cây có một cành cây.

Gã lập tức ngồi xuống moi đất lên.

Hiện tại, gã dường như không còn quý trọng đôi bàn tay đeo đẽ, sạch sẽ, to lớn của gã nữa.

Bàn tay của gã có lực hơn cả mũi đao.

Rất nhanh.

Gã moi lên được một vật.

Một quyển sách.

Gã đào đất lên được một quyển sách.

Một màu trắng lấp lánh, quyển sách dính đầy bùn đất, phía trên viết vài chữ.

‘Phiêu Hồng tiểu ký’

..... Phiêu Hồng tiểu ký, là chép việc gì?

Nhân lúc ánh trăng vẫn còn chiếu sáng gã lật nhanh vài trang, trên trang đầu viết vài hàng chữ thanh tú.

‘Đắc chí thì gửi tình vào hùng tâm. Đắc thế thì gửi tình vào bá nghiệp. Thất vọng thì gửi tình vào sơn thủy. Thất ý thì gửi tình vào cầm ca. Chỉ ta tình ý đều mất, tịch mịch vô biên. Xuân đi thu tới, lá đỏ đầy trời. Ai là kẻ tri âm, sinh tử ai biết trước, đành cố viết Phiêu Hồng tiểu ký để quên đi một người.’

Tôn Diêu Hồng

Thiết Thủ lật vội vài tờ xem lướt qua đã nhận thấy sự tình ghi chép bên trong quan hệ trọng đại. Sau khi xem lướt qua gã đang định nhét vào ngực áo bỗng cảm giác thấy mùi tử khí.

Gã nhướng mày, sau đó rất nhanh biết được một việc.

Không, không phải tử khí, mà đã tiếp cận rất gần mùi vị tử khí, mùi máu.

Dưới ánh trăng lạnh lẽo, khóm Mãn Sơn hồng cũng trở nên lạnh lẽo, bụi bặm, gió thổi khẽ lắc lư nhưng không còn cái đáng vẻ như lúc ban ngày, từ đó hai dòng nước màu đỏ.

Chỉ là trên mặt đất chảy hai dòng nước màu đỏ rực quả thực quỷ dị.

Dòng nước chảy đến dưới chân Thiết Thủ ngấm ướt chiếc giày của gã.

Màu đỏ này so với hoa còn rực rỡ hơn. Tình lạnh như một sát thủ, vô thanh vô tức chảy đến Thiết Thủ rồi nhanh chóng thấm ướt tà áo của gã.

Màu đỏ di chuyển.

Màu đỏ ấy dường như có tình cảm.

Màu đỏ đỏ dường như có sinh mệnh.

Là máu.

Máu đương nhiên có sinh mệnh vì nếu không có nó ắt táng mạng.

.... Cho nên người mất máu liền dễ dàng mất mạng.

Do vậy, nhất định có người chết.

Vì không ai có thể mất đi nhiều máu như thế.

Lúc Thiết Thủ phát hiện ra vết máu gã liền phán đoán đây là máu từ một người chảy ra.

Gã ‘nhận thấy’ được loại ‘máu’.

Gã theo vết máu tìm chủ nhân của nó.

Gã đoán không sai.

Gã tìm thấy người chết.

Phía sau cây Tử Vi.

Xác một nữ tử, trần truồng, nằm trên cây, hai chân cách mặt đất chừng bảy xích.

Một cây đao xuyên qua bụng, ghim thân thể trên cây, máu theo thân cây chảy xuống, chảy thành hàng, chảy đã lâu, rất lâu, máu đã khô kiệt. Dưới ánh trăng thân thể nữ tử kia tái nhợt đến hoa cả mắt.

.... Trúng một đao như vậy e rằng rất lâu sau đó mới tuyệt khí.

Máu chảy hết mới chết đi.

Thật chậm chạp, nữ tử này không thể nhúc nhích cũng không thể la lớn lên.

Bởi toàn thân huyết đạo của nàng đều bị phong bế.

Đại khái nàng cũng chỉ mới chết đây, ngũ quan vì đau đớn mà biến dạng nhưng thân thể vẫn còn mềm mại, đàn hồi.

Một thân thể đẹp dễ như vậy nhưng đã mất đi sinh mạng.

Mất sạch máu, cái thân thể dưới tàng cây càng trắng nhợt như tuyết, thê lương.

Đến tư thế cũng thật bi thương.

Gã nhận ra nữ tử này.

Là Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng đã chết.

Từng giọt từng giọt máu của nàng nhỏ xuống đọng lại thành một vũng lớn.

Trái tim của gã nóng rực.

Lại một mạng người.

.... bất kể ra sao đều không nên giết người!.

.... Cho dù thế nào cũng không nên phương hại đến một nữ tử chân yếu tay mềm như vậy!

Hướng chi lại dùng đến thủ đoạn tàn khốc như vậy.

Mất gã đổ rức.

Mọi người đều gọi gã là Thiết Thủ, phảng phất cũng xem như lòng gã cũng sắt đá, ra tay cũng sắt đá. Nhưng lại không biết gã tuy ra tay như lời đình động nộ nhưng tâm lại ôn hoà. Có khi gã nhìn cảnh vợ chồng chia ly, người trúng thương nhین đau, nhìn động vật giãy giụa cầu sinh gã đều không cầm lòng được mà chảy nước mắt.

Nhưng gã chỉ có thể âm thầm rơi lệ không dám để người ta biết.

.... Gã là danh bộ.

... gã là Thiết Thủ.

Gã đang nhìn xác Tiểu Hồng, tâm gã như liền như lò lửa bùng cháy.

Máu chảy cạn, đọng thành vũng kia khô lên bầu máu nóng trong người gã! Máu màu đỏ!

Không chỉ máu màu đỏ mà cơ hồ không gian xung quanh cũng đã nhuộm màu đỏ của máu.

Một rừng nến đỏ từ bốn phương tám hướng rọi chiếu lung linh sắc đỏ vào gã.

Thân thể trần truồng ghim trên cây thoáng như có chút huyết sắc, như sống động.

Gã cắt Phiêu Hồng tiểu ký vào ngực áo.

Gã biết nó là một món đồ trọng yếu của một nhân vật quan trọng.

..... nó mang đến cái chết cho Tiểu Hồng.

Một vật mà phải dùng tánh mạng đổi lấy thì dù cho nó là cái gì cũng đều cần phải coi trọng, quý trọng.

Không được đánh mất.

Bỗng có tiếng người quát, có tiếng người hét, có tiếng người gầm rú, lại có người che mặt.

“..... Tiểu Hồng!”

“Hắn, là hán giết Tiểu Hồng!”

“..... Tiểu Hồng là do hán hạ sát!”

“Danh bộ cái quái gì, cẩu tặc!”

“Giết hắn!”

“Làm thật hắn đi, không cho hắn trốn thoát!”

Lại nghe một giọng nói âm âm trầm áp các thanh âm loạn xạ nói:

“Thiết nhị bộ đầu! Người danh động thiên hạ, uy chấn kinh sư, muốn tìm nữ tử chơi đùa cũng là chuyện thường, có khi tại kinh sư hô lên đã có trăm người tình nguyện. Người đến đây chỉ cần người lên tiếng yêu cầu tại hạ một tiếng thì không có gì khó khăn cả ... người cần gì đến đây làm ra cái chuyện thương thiên hại lý, không bằng cầm thú thế này!”

Thiết Thủ nhìn lên liền thấy một người tóc ngắn, cao lớn uy mãnh, mặt đỏ phừng phừng. Nhưng kỳ quái là thân hình gã tựa như một cây côn thẳng đứng, đúng là người hán chỉ có chiều cao mà không có bề ngang. Nhìn hắn như một chiếc bóng không hề tồn tại vậy.

Thiết thủ đã gặp qua người này, Phó Tổng quản Nhất Ngôn đường Tôn Gia Biền.

Ngoại hiệu của hắn là Chỉ Chí Nhân Ma, ngoài thân hình kỳ quái thì gã cực kỳ khôi ngô, tinh thần hiên ngang, giọng nói như chuông đổ. Nhưng chẳng hiểu sao Thiết Thủ lại thấy gã mỏng như một cọng chỉ, hoàn toàn không có chút cảm giác gã giống người (có lẽ ai cũng nghĩ vậy!). Hơn nữa, gã cảm thấy trên người hắn có âm khí, là âm dương quái khí, âm khí.

..... một luồng âm khí mãnh liệt áp tới, xoáy vào người gã khiến gã không khỏi rùng mình một cái.

Nội công gã rất thâm hậu.

Nội tức cực kỳ mạnh mẽ.

Bởi vậy, khí dương thập phần hưng vượng. Quả vậy, khí của gã và hắn vừa va chạm thậm chí như phóng ra điện, khí đối khí đã phát chiêu.

Gã lấy khí đoán người. Cho nên gã chỉ đưa mắt nhìn là cảm giác tử khí đầy người Lưu ác điều, tà khí vây quanh Tập tà, Tôn Cương toàn thân bốc hỏa khí, như một thùng thuốc nổ vậy. Mà cái tên Tôn Gia Biển này âm khí vô cùng mạnh mẽ.

Chỉ là mặc kệ hấn phát ra tư vị gì, tại Nhất Ngôn đường hấn được tín nhiệm, địa vị cũng cao cho nên lời hấn nói ra mặc nhiên rất có phân lượng.

Theo như lời hấn nói thì không thể nghi ngờ điều gì nữa, Thiết Thủ đã giết Tiểu Hồng Gã đã giết chết nàng!

Huống hồ không chỉ hấn nói vậy.

Tất cả mọi người đều nói vậy.

Trán Thiết Thủ bỗng ướt ướt.

Gã lúc đầu nghĩ rằng gã đồ mồ hôi nhưng khi đưa tay vuốt trán, dưới ánh trăng gã mới nhìn rõ, là một giọt máu!

Nhỏ từ thân thể trắng như tuyết của Tiểu Hồng xuống.

Nhìn giọt máu, gã lạnh lùng nói: "Ta không giết cô ấy!"

Gã không lớn tiếng nhưng giọng nói phát ra liên trấn áp thanh âm của mười mấy người đang ồn ào, la hét kia.

"Người đương nhiên chối tội!" Tôn Gia Biển nói "Người làm ra cái chuyện người thần phần nộ như vậy đi thừa nhận mới là chuyện lại!"

Cả đám người lại rộ lên tiếng mắng chửi Thiết Thủ.

Gã ngược lại tĩnh lặng, đợi cho đám người này chửi bới om sòm một lúc mới lạnh lùng hỏi ngược:

"Các người nói ta giết nàng ... ta vì cái gì mà lại hạ sát một cô nương chân yếu tay mềm như thế?"

Tôn Gia Biển cười hắc hắc đáp: "Là chuyện tốt của người lại đi hỏi ta là vì cái gì?"

Một gã có môi dưới thâm sì giận dữ quát lớn: "Phí lời với cái loại dâm tặc này làm gì? Giết hấn để tính sổ cho xong!"

'Vù' một tiếng, hồng quang loé lên, một mũi thương phá không đâm tới, tay vừa động mũi thương đã đến yết hầu Thiết Thủ.

Thương như chột hiện trên tay hấn, dài một trượng hai.

Thiết Thủ cười nhạt: "Trượng Nghĩa Thần Thương Công Tôn Cước? Đáng tiếc, thương của người tuy dài nhưng lại không đủ trượng nghĩa!"

Vừa nói gã vừa tùy tiện vung tả thủ chặn lại, hữu thủ đánh ra một chiêu Như Phong Tự Bể. 'Rắc' một tiếng, thương của Công Tôn Cước gãy làm hai đoạn.

.... Phải biết rằng Công Tôn Cước cũng là cao thủ hữu danh tại Thần Thương hội, thương của hấn dài hơn bình thường, rất khó mà sử dụng linh hoạt nhưng một khi luyện thành thì có khi người còn chưa nhìn rõ bộ dáng của hấn thì đã chết dưới thương.

Cho nên hấn tại Nhất Ngôn đường cũng tự hào là một nhân vật tề danh, trong đường cao thủ như mây nếu không phải là người xuất sắc quả thực khó mà để người ta biết đến.

Thương pháp của Công Tôn Cước là biến hoá từ Trượng Nghĩa Thần thương của đường chủ Chánh Pháp đường Tôn lão tam mà ra. Chỉ là hấn hành sự tuyệt không chánh trực, chính phái như lão nên Thiết Thủ mới nói như vậy.

Hấn vừa động thân đã bị Thiết Thủ chấn gãy binh khí.

Hấn cầm đoạn thương rút lui.

Nhưng lại có hai người sấn lên.

Trên tay bọn họ có thương.

Đoản thương.

Khoảng ba xích.

Rất ít khi có thương ngắn như vậy.

Lại càng ít người có thể sử dụng đoản thương.

Thương vốn là binh khí dài, dùng đoản thương chính là bỏ sở trường lấy sở đoản.

Bọn họ trông rất giống ma quỷ mà lại trông na ná nhau.

Cả hai đều rất cao nhưng một người thì thân trên quá dài, thân dưới quá ngắn. Người kia thì ngược lại thân trên quá ngắn, thân dưới lại quá dài. Cả hai khuôn mặt đều giống nhau từ mắt, đến cằm như phượng vĩ trúc, có nét anh tuấn ẩn ước ý chí anh hùng.

Trời sinh người quá dài ắt có điểm không được quân bình.

Điểm đặc biệt của bọn họ là hai cánh tay rất dài.

Thế gian truyền miệng ‘Hai tay quá gối, ắt thị viên hầu.’

Tay bọn họ dài nên khi dụng đoản thương, thương liền bắt đoản.

Huống chi tay thì dễ dụng hơn thương.

Thiết Thủ biết bọn họ.

Gã đã nghe qua tên bọn họ.

Nhất Ngôn đường Lương đại Môn thần

Tôn Cước, Tôn Giác.

Hai người không nói tiếng nào vừa lên liền xuất thủ.

Xuất thủ một chiêu, đoản thương trường tít, góc độ công kích thật khiến người khác không thể tưởng tượng, lộ số trong thương pháp cũng ít thấy mà binh khí lại càng hiếm gặp hơn.

Thiết Thủ nhìn chiêu nét mặt liền có sự tôn kính thốt: “Tôn huynh đệ quả danh bất hư truyền!”

Gã vừa nói vừa phản thủ, tả thủ đưa vào, hữu thủ đẩy ra lại xuất chiêu Như Phong Tự Bể. ‘Rắc, rắc’ hai tiếng đã chấn gãy thương của Tôn huynh đệ.

Bọn họ sưng sốt cầm trên tay hai cán thương.

Chỉ nghe Tôn Gia Biến quát khê: “Lui ra!”

Hai người bọn họ hoảng hốt lui về phía sau, phía sau lại lướt lên bốn người.

Trong tay bọn họ đều có thương, điểm kỳ quái phần đầu thương dài hơn cán thương ... nói cách khác phần đầu thương bằng sắt dài hơn phần cán thương bằng gỗ.

Bằng cách đó công pháp thêm phần sắc bén. Cho dù đối phương có thần binh lợi khí cũng khó mà chém gãy phần đầu thương.

Bọn họ vừa ổn định bộ vị đã thủ thế.

Tứ Di Thập Bàn.

Thiết Ngưu Canh Địa.

Thập Diện Mai Phục

Thanh Long Hiến Trảo.

Bốn thức nhất xuất bọn họ tuần tự quát lớn.

“Tôn Tiêm!”

“Tôn Toan!”

“Tôn Khắc!”

“Tôn Bạc!”

Rồi đồng thanh nói.

“Xin Thiết bộ đầu chỉ giáo!”

Thiết Thủ thần sắc nghiêm trang, ôm quyền đáp lễ.

“Nhất Ngôn đường Tứ đại hộ pháp Tiêm Toan Khắc Bạc, Tứ đại danh thương. Hôm nay hạnh ngộ, thập phần ngưỡng mộ. Mong hạ thủ lưu tình, thương hạ lưu nhân.”

Tiêm, Toan, Khắc, Bạc bốn người bọn họ đồng thanh đáp: “Thiết bộ đầu quá khiêm nhường rồi!”

Tôn Gia Biến cất giọng âm âm nói: “Muốn giữ mạng sao còn không buông tay chịu trói? Nếu tra rõ người không liên quan ắt sẽ thả người, thế nào?”

Thiết Thủ giọng không đổi đáp: “Tại hạ thúc thủ chỉ sợ khỏi cần tra xét nữa! Đưa tay chịu trói chỉ e nước rửa cũng không sạch!”

Gã lại cười cười nói thêm: “Tại hạ làm người đã trải qua nhiều chuyện khiến trong lòng không khỏi có ám ảnh, xin đừng trách tội!”

Tôn Gia Biến không đáp, hấn phát tay quát: “Lên!”

Thanh âm vừa vang, tứ thương đều xuất.

Tôn Tiêm dụng Biên Dũng thức xuất thương, nhanh như chớp giật, lực xoáy thành điểm, canh hướng xương tỳ bà.

Tôn Khắc dụng Thiết Phiên Can thức mũi thương điểm chỉ, nhất diệt nhị truy, gió rít phần phật, bức đến kinh nhân.

Tôn Toan dụng Tích Thủy thức phản thủ hồi thương, thuận tay theo gió, trong nghịch lấy xảo, lực như phá đề nhắm vào vùng bụng.

Tôn Bạc dụng Kỵ Long thức tả hiện hữu phục, chân bước thương đi, quét cỏ tìm rắn, bên trái phòng thủ, bên phải ứng cứu, đầu thương vẽ thành những đóa hoa, từ xa trông như một bông vụ.

Tứ thương, tứ thức, tứ giác độ công như lời điện nhắm vào Thiết Thủ.

5. Chương Ba (phần 3) Cảnh Tượng Tuyệt Mỹ

Hai mũi thương chệch ra vừa lúc hai mũi thương của Tôn Tiêm, Tôn Hoan lao đến, bốn mũi thương chạm nhau tinh hoả tung toé, bốn người bọn họ kinh hãi quát lớn, đồng loạt hồi thương rồi bất động.

Bốn người một chiêu không thành liền lập tức thoái lui, Tôn Gia Biến sắc mặt biến đổi, lão vừa tính ra lệnh cho bọn họ công kích thì có một bàn tay vỗ lên vai lão, bên tai chợt nghe thanh âm của Tôn lão tam vang lên: “Song thủ của hấn đẩy hai mũi thương lên trên nhưng kỳ thực hấn nếu dụng toàn lực thì đã chấn gãy hai cây thương đó rồi, đó là chưa kể dư lực vẫn thừa sức đả thương hai người bọn họ. Hấn nương tay là muốn giữ thể diện cho bốn người bọn họ nên mới không đem bốn cây thương ấy mà bẻ đi, đánh nữa cũng chỉ chuốc nhục vào thân mà thôi!”

Sơn Thần Tôn lão tam đến sau lưng Tôn Gia Biến lúc nào hần hoàn toàn không hay biết, trong lòng không khỏi giật mình. Lúc này hần mới nhìn rõ không chỉ Tôn lão tam tới mà còn có cả Tôn Đồ Cầu, hai người bọn họ đứng sòng vai nhau chú mục nhìn vào giữa sân.

Đã kinh động đến hai vị khách quý của Nhất Ngôn đường, đứng đầu Chánh Pháp đường đến đây thì chủ tử Nhất Ngôn đường Tôn Cương sao lại có thể vắng mặt?

Tự nhiên không thể thiếu Tôn Cương.

Nhưng lão hoàn toàn không giống Sơn Quân Tôn Cương mà Thiết Thủ đã gặp.

Lão vẫn như cũ, đại khái mắt lồi, đầu trọc, tóc đỏ, râu vàng, miệng như cái chậu máu.

Nhưng lão lại rất ôn hòa.

Giống như một con sư tử vừa tỉnh giấc trông thấy một con thỏ nhưng đến ý tứ muốn đuổi bắt cũng không hề có.

Giống như chỉ vô tình ghé đến vậy.

Đi theo hần đến có hai mươi ba người.

Khi bốn người Tiêm, Toan, Khắc, Bạc vừa lui bước bọn họ liền tiến lên.

Tổng cộng hai mươi ba người.

Trên tay đều có thương.

Dài ngắn khác nhau.

Cao thấp khác nhau.

Bọn họ vây quanh Thiết Thủ.

Gã nhìn thấy hai mươi ba người này không khỏi thở ra một hơi chắp tay vái chào xung quanh cất tiếng:

“Tứ thất nhị thập nhị, thất kính!”

.... Tứ thất nhị thập nhị?

.... Tứ thất không phải nhị thập bát sao!

Kể ra tứ thất nhị thập bát là thừa, chính là ‘tứ thất nhị thập nhị’ tại Sơn Đông Thần Thương hội là một đạo kì binh.

Bọn họ vốn có hai mươi tám người, lấy bốn nhân bảy hai mươi tám, danh xưng Yên Thai Tứ Thất thương. Lúc Tứ Phân Bán đường Trần Phóng Tâm, Trần An úy cùng Tử Hư môn Hắc Quang Thần Quân liên thủ tấn công Thần Thương hội, chúng thừa cơ hội Tôn gia cao thủ khi ấy phần lớn đang ở Vũ Hán diệt tuyệt Ô Hữu bang Ngô thị thế gia đến nỗi không còn người trấn thủ đại bản doanh. May mắn là lúc này Yên Thai Tứ Thất thương liều mạng trấn giữ Thần Thương hội mới có thể bảo toàn thanh danh, trấn thủ không để địch nhân có thể bước vào một bước.

Sau Hắc Quang Thần Quân thống lĩnh Tử Hư môn hạ cùng Trần thị huynh đệ của Tứ Phân bán đường nảy sinh xung đột, đình chỉ công kích, người của Thần Thương hội đã kịp thời quay về nên càng không có khả năng tấn công vào.

Chỉ là Yên Thai Tứ Thất thương tử trận năm người, còn lại đều trúng thương. Nhưng trận chiến này đã mang lại quang vinh tối thượng cho bọn họ, trở thành một nhánh trọng binh của Tôn gia. Bọn họ khi ấy hai mươi tám người liên thủ khổ chiến, cho dù đã tử trận năm người nhưng mọi người vẫn giữ danh xưng Yên Thai nhị thập bát thương hay Thần Thương hội Tứ Thất nghĩa sĩ. Bọn họ tuy chỉ còn hai mươi hai người nhưng vẫn giữ nguyên danh xưng mang theo tinh thần năm huynh đệ của bọn họ sống vai tác chiến.

Lúc này bọn họ đã được điều về dưới trướng Nhất Ngôn đường. Đêm nay Tôn Cương dẫn bọn họ đến đây.

Đầu thương của bọn họ đều hướng vào Thiết Thủ.

Chỉ chờ một hiệu lệnh.

Thiết Thủ cười khở.

Gã tôn kính những người này.

.... Bọn họ vì gia tộc không tiếc hi sinh tánh mạng cho đến người cuối cùng, là những người có nhiệt huyết.

Gã không muốn tổn thương bọn họ.

Cho nên gã nửa như cầu xin nói: "Ta có thể không giao thủ với họ không?"

Tôn Cương như nuốt phải chín cái bánh bao lớn giọng hỏi: "Người có thừa nhận đã giết Tiểu Hồng không?"

Thiết Thủ lập tức thủ thế.

Tôn Cương lập tức hít mạnh, vươn cao đầu.

Vung tay lên, quát:

"Giết!"

Hai mươi hai người, hai mươi ba cây thương đồng loạt xuất thủ, đồng loạt phóng về phía Thiết Thủ.

Hai mươi hai người, hai mươi ba cây thương, hai mươi hai cách xuất thủ, hai mươi hai loại sát chiêu.

... một đôi thiết thủ làm thế nào có thể cản hai mươi ba cây thương xuất quỷ nhập thần, cây độc đến vậy?

Có thể.

Trên đời có một loại người đúng là có thể làm được chuyện mà người khác không thể. Nhưng loại người này lại có sự khác biệt, chuyện người khác làm được gã lại không làm.

Kỳ thật mọi người làm được tốt nhất cũng chỉ là chính bản thân mình, ai cũng không thể làm một người khác.

Thiết Thủ ở vụ án Toái Mộng đao tay không phá trường đao. Nay tại Nhất Ngôn đường lại tay không đấu trường thương.

Không chỉ trường thương còn có đoản thương.

Gã phá trường đoản thương.

Thương công tới.

Hai mươi ba cây thương, có trên có dưới, có từ giữa người đâm vào, có lệch vai phóng qua, còn có cổ tình đâm chệch vào khoảng không chặn đứng đường lui của gã cũng khoa sự tránh né của gã ... phản công? Ít nhất có sáu mũi thương tạo trên người gã sáu lỗ thủng.

Nhưng gã không lùi.

Cũng không tiến.

Tự cổ tiến thoái lưỡng nan ... nhưng gã lúc này không lùi, không tiến lại có một chút ung dung.

Hai tay gã khép lại, quát lớn một tiếng như lôi đình kinh thiên ... Như Phong Tự Bế.

Một chiêu này gã vận gãy Trương Nghĩa thần thương, chấn lui Lương đại môn thần, phá trận Tiên Toàn Khắc Bạc ... nhưng bây giờ có thể sao?

Địch nhân có hai mươi hai người.

Hai mươi ba cây thương.

Thương thương phóng tới phương vị bất đồng, trường đoản đủ loại, chiêu thức hỗn loạn ... một chiêu này của gã làm sao có thể cùng lúc phong tỏa hai mươi ba mũi thương này?

Đó là thiên phú của gã.

Chiêu này của gã không nhắm vào thương mà vỗ vào khoảng không.

Song thủ gã giao nhau vỗ ra hai đạo kinh lực khiến địch nhân phía trái công thế đều lệch sang một bên đánh về phía phải. Phía trước nhận thấy trận thế rối loạn nhưng không thể thu chiêu, công thế lại lao hết ra phía sau.

Vì vậy địch nhân thành ra không phải hỗ trợ nhau mà là tự công kích lẫn nhau.

Công kích thất bại.

Thiết Thủ vẫn chưa di chuyển qua, tà áo phất phơ. Như Phong Tự Bế, gã thổ khí.

Từ người gã toát ra sát khí.

Khí bức nhân ép đến địch nhân.

.... Thiên nhiên sinh nguyên khí, nguyên khí sinh thiên địa, thiên địa sinh vạn vật. Người hay cây cỏ đều có khí. Khí tự ban đầu lưu chuyển không ngừng tức nguyên khí, hết tự lại tán không bao giờ cạn kiệt. Khí lưu chu thiên, theo đến tay chân, tay chân vững chãi, phát động tứ chi tức sinh tứ khí. Có khí có sinh, lắng ắt tồn khí, động ắt thoát khí, linh khí tại tâm, khi có khi không, bên trong không ra, bên ngoài không vào.

Thiết Thủ vận lực chính là loại khí này, không phải lực.

Lực, nhiều nhất chỉ có thể phá một thương nhưng giữa trận thế vây công có thể tận dụng thiên thời, địa lợi, nhân hoá vận khí thì phá binh khí hai mươi hai người quyết không phải là vấn đề.

Cách phòng thủ khi bị công kích này so với người bình thường trong võ lâm hoàn toàn khác biệt.

Chẳng hạn có người chụp lấy cổ tay người, phản ứng tự nhiên là rút tay, dụng lực giật ra. Ngược lại đối phương cũng dụng lực chết trụ thành ra là đấu sức với nhau. Nhưng cách của Thiết Thủ là thuận theo tự nhiên, thả lỏng bản thân, nương theo công thế dựa vào toàn thân địch nhân hoặc toàn bộ lực khí của tại từng thời điểm phản ngược lại địch nhân.

... cho nên nhất chiêu Như Phong Tự Bế này của gã chính là dụng Phong để Bế công kích của địch nhân, công kích càng độc ác, càng cường đại càng phát huy tác dụng.

Gã vẫn bất động, khí định thần nhàn.

Chỉ nghe một tiếng quát lớn.

“Giỏi!”

Là sự tán thưởng của Tôn Lão Tam.

Lại có tiếng quát.

“Ta lên!”

Xuất trận là Tôn Đồ Cầu.

Hắn bước ra, người vận áo ngắn, không gấp không vội, tay cầm cây thương không dài không ngắn, binh khí chỉ vương, tư thế hoàn hảo.

Hắn bình thường trông có vẻ bộp chộp nhưng nay bước ra thương cầm trên tay cả người hoàn toàn thay đổi.

Trầm ổn, lãnh tĩnh. Tuy sát khí đằng đằng nhưng anh hoa nội liễm.

Hắn hướng về Thiết Thủ ôm quyền: “Mời!”

Thiết Thủ nhìn gã vẻ khâm phục đáp lời: “Mời!”

Bọn họ đối với nhau cung kính hữu lễ quả thực trong lòng có sự trọng thị đối phương.

Nhưng trong sát na xuất thủ về mặt bọn họ lại hoàn toàn khác biệt.

Tôn Đồ Cầu thì toát ra sự cuồng ngạo. Thiết Thủ khí khái ung dung, nhàn nhã.

Tại thời điểm sinh tử bọn họ đích thực kính trọng đối phương nhưng lúc giao thủ bọn họ lại khôi phục cá tính của mình.

..... chỉ có cá tính mới có thể phát huy trạng thái tinh thần tốt nhất, tiềm lực mạnh nhất.

Chỉ là cá tính của Tôn Đồ Cầu thuộc loại phi dương bạt hủ, cá tính Thiết Thủ lại là phong thái ung dung nhàn nhã.

Tôn Đồ Cầu xuất chiêu trước, hần thi triển Phô Địa Cầm thức, eo lưng trầm xuống, bước tới một bước sau cất bước như gió thoảng, thân cước chắc như đồng, nhất chiêu Thái Công Điều Ngự lao đến yết hầu Thiết Thủ.

Thiết Thủ ngửa đầu, phát tay chụp trúng mũi thương.

‘Hả!’ một tiếng rền vang, mọi người có mặt đều thất sắc, vừa kinh ngạc vừa chấn động.

Kinh ngạc là vì Tôn Đồ Cầu xuất chiêu không ngờ Thiết Thủ lại không dùng Như Phong Tự Bế để ứng chiến.

Chấn động là vì gã tùy tiện phát tay đã bắt trúng mũi thương đệ nhị nhân Chánh Pháp đường, nhất lưu cao thủ của Thần Thương hội.

Thiết Thủ tuy đã không chế đầu thương của Tôn Đồ Cầu nhưng vẫn chưa thể chấn gãy thân thương, chỉ cần một sát na thời gian Tôn Đồ Cầu đã có thể biến chiêu Điều Tử Phác Âm Thuần.

Chiêu này chuyên dùng để trá cổ tay địch nhân, đầu thương dè mạnh xuống, trong hiểm cầu sinh, mũi thương như rắn độc mổ thẳng vào tim Thiết Thủ còn phân khai công vào hông của gã.

Thiết Thủ hừ lạnh một tiếng, chân trái tạt ngang thân người rùn thấp theo thế Diệt Toạn Thanh Liên hoá giải chiêu thức.

Thương của Tôn Đồ Cầu rung mạnh, giật ngược về sau lại sử ra Thôi Sơn Tắc Hải lao đến mặt Thiết Thủ.

Vừa thấy thế thương Thiết Thủ dụng Ổn Toạ Thanh Liên đảo bộ, tả quyền úp, hữu quyền ngửa nhất chiêu Hận Địa Vô Hoàn đánh ra âm dương thủ đã keo chặt đầu thương.

Bọn họ giao thủ chiêu đầu tiên Thiết Thủ đã bắt được mũi thương, quá nhị chiêu cả hai đều lâm cảnh hiểm. Qua đến chiêu thứ ba Thiết Thủ lại kẹp cứng đầu thương, cả hai lại vào thế giằng co.

Bọn họ giao thủ ba chiêu, xuất thủ vừa đủ, chiêu chiêu hữu danh, thức thức hữu pháp.

Chợt Tôn Đồ Cầu nhe răng (trong miệng hần quả thật có cái răng nanh như răng chó vậy!) dè mạnh đầu thương xuống bộ thể Yến Tử Nhu Thủy đã hoàn thành. Giả như Thiết Thủ không buông tay thì nếu thương không gãy thì tay gã ắt không xong. Nếu buông tay gã đành trợn mắt nhìn mũi thương lao đến như giao long, sát chiêu ấy có tên,

Hoànch Đoạn Nhất Điều Long!

Buông hay không buông?

Muốn buông hay không muốn!

.... Muốn buông tay gã có ứng phó được công thế sau đó của Tôn Đồ Cầu?

.... Còn không buông, gã cho dù có thể đoạn thương, không chế được Tôn Đồ Cầu liệu có khả năng đánh với toàn bộ hảo thủ của Nhất Ngôn đường, Chánh Pháp đường hay không?

Tình cảnh của gã lúc này thắng thì kết thâm cừ, thua thì thụ hàm oan. Trong lúc này gã có thể làm gì, xử trí thế nào?

Kỳ quái nhất là một người phải đối diện với nhiều vấn đề, với nhiều đại địch như vậy lại vẫn rất ư ung dung, nhàn nhã, mặt vẫn hiện nét cười, thần tình vẫn không có gì biến đổi.

Bỗng có một tiếng quát khê:”Dừng tay!”

Thanh âm trầm thấp.

Tuy vậy, cái tiếng quát khê, thanh âm trầm mặc này như đâm thẳng vào tai toàn bộ mọi người có mặt tại đương trường. Tiếng quát này kích thẳng vào màng nhĩ hai người bọn họ như kim châm, đau nhói đến buột phải nhũu mày.

Quanh sân có hơn mười cây đuốc, ‘Bùng!’ một tiếng đã bị sức gió ép sáng bùng lên, trong đó còn có ba cái đèn lồng lưỡi lửa phực lên quá cao cháy rụi cả đèn, bốc cháy phừng phừng.

Thiết Thủ lập tức hiểu rõ người phát ra tiếng quát này công lực cực cao, xem ra không hề thua kém gã.

Trán lão nhăn lại, mắt khô khốc, đôi mày trắng nhướng lên, nhãn thần lấp loé nhưng thần tình từ hoà nhìn Tôn Đồ Cửu nghiêm khắc nói: “Quá tam chiêu, gã tay không, ngươi dụng thương, còn đánh nữa người cũng không qua nổi mười ba chiêu!”

Tôn Đồ Cửu sắc mặt đỏ bừng, đầu cúi thấp nhưng hấn ngẩng lên rất nhanh nói: “Không đúng! Nhiều nhất chỉ là tám chiêu, lão không cần hạ thấp gã. Chiêu thứ nhất và chiêu thứ ba gã hoàn toàn có thể đoạn thương của ta ... nhưng gã lại không dụng lực!”

Hắn nghiêm nhiên giữa trời đất, quanh đồng môn nhận xét về tình thế của mình.

Thiết Thủ minh bạch ý tứ của hắn.

.... Hắn không muốn nợ ân tình.

... hắn không muốn chiếm lợi thế.

.... Chỉ bằng điểm này người này về sau ắt phi dương bạt hổ, hiện tại cũng đã xem như là một nhân vật.

Cho nên gã vội nói ngay: “Bởi vì ta biết nếu có phát lực cũng chưa chắc đoạn được thương của người. Hơn nữa ta thấy hộ khẩu tay của người liền biết người là cao thủ đoản thương. Ta e rằng đoạn thương lại là tạo cơ hội cho người phản thủ.”

Tôn Đồ Cửu hừ lạnh: “Lấy công lực của người mà nói há chỉ chấn thương gây làm hại? Cho dù gây thành bẫy, tám đoạn ta theo đó phản thủ có thể làm khó được người sao? ... Người không cần thoa son trát phấn lên mặt ta. Tự ta hiểu được đã dưới tay người. Ta thua rồi!”

Lại nghe một tiếng gầm nhưc óc: “Lần này ngươi trên tay, lần sau chưa chắc! Lại đây, nằm xuống cho ta!”

Hồ gầm ắt là Tôn Cương.

Lão vọt ra.

Lão lại hận. Không chỉ tóc lão vì hận mà dựng đứng lên, miệng lão ngoác ra như một chậu máu thở phì phò, cái mũi lão như cũng lồi ra như cặp mắt lão, chúng chứng như muốn phóng ra khỏi mặt lão đập vãi mặt địch nhân vậy ... địch nhân của lão đương nhiên là Thiết Thủ ... lão hận đến cái đầu hói của lão dường như cũng phát quang, trơn láng, tròn xoe và chói mắt hơn.

“Nhất Ngôn đường không phải là chỗ cho người giường oai, tiếp ta ba thương rồi nói sau!”

Thiết Thủ thoáng thấy ác diệu.

Gã kéo mái tóc dài thường thướt, toàn thân bốc mùi tử khí ung dung tiến đến, sau lưng như kéo lê cái đuôi chậm chậm chập chập bước tới từ sau đám đông, ẩn vào như một chiếc bóng cứ như một bóng ma không chút hơi người vậy.

Nhưng Thiết Thủ vẫn phát hiện ra gã.

Mặc dù tứ bề thọ địch nhưng gã vẫn phát giác ác diệu đã đến.

Gã một mặt xác định vị trí của ác diệu một mặt hồi đáp: “Tôn đường chủ, ta đến đây để phá án không phải để tử võ ...”

Tôn Cương quát lớn cắt ngang lời gã: “Không! Người đến để giết người!”

Thiết Thủ hỏi ngược lại: “Hễ có người chết thì là giết sao? Mấy ngày gần đây vô duyên vô cớ Nhất Ngôn đường có người chết cũng đều do ta giết sao? Lúc đó ta đã đến đây sao?”

Tôn Cương động nộ gầm lớn: "Người không giết người vậy nửa đêm khuya khoắt người đến Phi Hồng hiên đi dạo chắc!"

Thiết Thủ cười khổ đáp: " ... Tra án chỉ có thể làm ban ngày hay sao? Ban ngày ta thấy người đều vô lý lấy người ấy mà hỏi chuyện sao!"

Tôn Cương dậm chân quát: "Tiểu Hồng có chết cũng đáng khi nửa đêm ra đây cho người tra án!"

Thiết Thủ đành phải nói: "Ta tới đây là do có hẹn ..."

"Có người hẹn?" Tôn Cương rống lớn: "Là ai?"

Thiết Thủ cười khổ: "Là ... Tiểu Hồng!"

Gã trả lời xong liền nhận thấy có khi chính mình cũng khó mà tin được liền chỉ biết cười khổ. Quả nhiên mọi người đều bất động chỉ còn lại tí tách của những bó đuốc chiếu vào thi thể mỹ lệ của Tiểu Hồng.

Máu của người chết đã từ từ đông đặc lại.

Máu của người sống bắt đầu sôi lên.

"Giết hẩn!", "Đâm chết hẩn đi, tên đâm tặc thói tha!", "Biết pháp phạm pháp tội đáng chết gấp muôn lần!" ... tiếng nhục mạ, chửi bới vang lên dữ dội hơn.

Trên mặt Tôn Cương thoáng có chút cổ quái, lão chỉ tay lên thi thể phía trên hỏi: "Nó ... hẹn người?"

Thiết Thủ gật đầu thở dài: "Thật bất hạnh là nàng đã chết. Càng bất hạnh hơn lời của ta chính là sự thật."

Tôn Cương lúc này cơn giận đã lên đến đỉnh điểm, cơ hồ lão có thể nuốt luôn cả chính mình, cả khuôn mặt chỉ còn thấy một chậu máu đỏ lôm, cả bảy cái răng như rắn độc, sáu cái răng gãy, mười bốn cái răng vừa đen vừa vàng của lão đều lộ hết ra ngoài, nhìn qua như gặp phải quỷ núi vậy.

"Nó đã chết, người nói nó hẹn người, sao người không nói nó muốn gả cho người chonên mới hẹn người ra để bó trôn luôn đi!"

Thiết Thủ nhú mày, gã phát hiện Tập tà đã đến, tà khí của hẩn gã cảm nhận được. Cách hẩn xuất hiện cũng tà quái, không giống như hẩn đi đến mà như nhảy từ trên cây xuống, từ trong bóng đến chui ra hay nương theo âm thanh mà tới vậy.

Nhưng hẩn đã đến.

Cao thủ quần hội.

Tứ diện Sở ca.

Nhưng gã lại nói một câu: "Tôn Đường chủ! Tại hạ có lời này muốn nói, xin thứ cho tại hạ cả gan mạo muội hỏi một câu mà ngài có thể không muốn nghe .."

Tôn Cương vốn đang thở phì phì như trâu, lỗ mũi phập phà phập phù, lão phư ra một câu nói như phư cục đờm.

"Cái rắm gì thì phóng ra đi!"

Thiết Thủ vẫn ung dung nói: " ... ngài mỗi câu đều gào lên như thế không thấy khàn giọng à? Cổ ngài có bị đau không? Lỗ tai ngài có bị đau không? Nói thật, ngài cứ gào lên như thế, không cần động thủ, chỉ cần như vậy ta cũng cảm thấy bội phục ngài lắm rồi!"

"Cái gì!?"

Tiếng quát kinh thiên động địa.

Tôn Cương không ngờ giờ phút này Thiết Thủ còn có thể giấu cột, trêu chọc lão. Lão như núi lửa bùng phát, như dòn cả thượng thiên, hạ địa bùng nổ phát tiết.

Lão rống lên.

"Ta giết người!"

Nhất thời đương trường không ai có thể nghe thấy được thanh âm gì.

Chỉ thấy bọn họ động thủ, nhưng không nghe thấy thương phong lẫn quyền phong.

.... Nhanh, cực nhanh, động thủ cực hiểm.

Nhưng động thủ rất tĩnh lặng bởi không phát ra một tiếng động.

Đó là vì phần lớn môn nhân Thần Thương hội có mặt đã bị tiếng quát như thạch phá thiên kinh của Tôn Cương làm ù cả tai, nhất thời không nghe được gì cả.

Đến khi bọn họ khôi phục thính giác thì lưỡng đại cao thủ đã giao thủ xong.

Bên dưới ánh lửa cháy hừng hực, đằng đẵng sát khí, những đốm lửa trong những chiếc đèn lồng lấp loé năm, ba điểm tinh quang màu xanh biếc u tối, tàn nhẫn.

Sát khí vẫn tràn ngập nhưng vẫn lặng như tờ, sát khí bức nhân khiến ai ai cũng phải ứ ỹ, vô thức mà gồng cứng người lên, Long Hồ tháp càng lúc càng lạnh lẽo.

... còn trên núi?

Từ Nhất Ngôn đường nhìn ra xa có thể thấy đỉnh Thái Sơn, trong đêm tối âm u như vậy, một người trong bóng tối như vậy, Diêu Hồng cô nương cùng Thiết Tú lẫn trốn ở đâu? Tại đây đang tranh đoạt? Nơi đó đang cầu sinh? Bình yên đang ở nơi đâu?

Hay nơi nọ cũng đã giống như ở đây? Hay là nhập cảnh cử tử nhất sinh, tìm sống trong nẻo chết?

Ngọn núi lạnh ngắt.

Tâm càng lạnh.

Tiểu Hồng đã chết.

.... Diêu Hồng ở đâu?

6. Chương Bốn (phần 1) Dạ Đẩu Nhất Ngôn Đường

Cực nhanh.

Cực mau

Cực kỳ bá đạo.

Làm người lãnh trọng trách huấn luyện cao thủ cho lục đại phân đường của Thần Thương hội, chủ sự sát thủ Nhất Ngôn đường, lão cũng dùng thương.

Thương của lão rất bình thường.

Nhưng cũng rất hiếm thấy.

Lão tiện tay mà dùng.

Nhưng không có cây thứ hai, độc bộ thiên hạ.

Trên tay lão không có thương.

Tay của lão, là một cây thương.

Đó là cây đuốc trên tay một tên trang đinh vào tay lão thành Hoả thương.

Thế công thập phần lăng lệ.

Hoả thương trên tay lão như một sinh mệnh, bùng cháy uốn éo như một con rồng lửa.

Trong đêm tối hoả quang bùng lên như một đoá hoa lửa, giữa không trung xẹt qua một đạo hoả quang, ánh lên trên thi thể trên cây như bùng lên một màu thắm liệt, không khỏi khiến đôi song thủ danh chấn kinh sư Thiết Du Hạ ớn lạnh.

Thương pháp vốn dĩ rất khó ứng phó.

Huống hồ là thương do Xương Hoá Thành Tro Tôn Cương xuất thủ ... nhưng là hoả thương, đầu thương như một con rồng lửa, cho dù đâm không trúng để cho lưỡi lửa bén vào cũng có thể nứt da nẻ thịt.

Đoá hoa lửa ánh lên khiến mục quang địch nhân rất dễ loạn thần.

... loạn thần khiến mọi sự vật như thành ảo ảnh.

Tôn Cương quát lớn một tiếng cơ hồ chấn điếc toàn trường, hoả thương của lão lại là mục quang bọn họ hoa cả mắt.

Tai điếc, mắt hoa, làm sao chống đỡ?

Thiết Du Hạ có một đôi thiết thủ, nhưng cũng không thể ngăn cản.

Bởi vì hoả thế quá mạnh nương theo gió bốc cao cộng thêm dẫn lực của Tôn Cương nếu ngạnh tiếp chỉ phải gánh chịu thiệt thòi.

Thiết Thủ chỉ đành dựa vào một thân nội lực thoái lui.

Tôn Cương truy kích.

Quyết đốt chết người.

Lấy thương đòi mạng.

Thiết Thủ vẫn bình tĩnh thoái lui, lui được bảy, tám bước đột nhiên quơ tay, đình bộ, trên tay gã đã có một thứ.

Kiểm!

.... Trên tay gã làm thế nào lại có kiếm?

Kiểm của người khác.

Là Tập Tà!

Hắn lúc này đứng sát Thiết Thủ, bản thân hắn cũng là một người quái lạ nhất trong đồng môn huynh đệ của Nhất Ngôn đường đó là bên hông hắn có kiếm, trên tay không có thương, dài hay ngắn, thủy hay hoả đều không có.

Lúc này Thiết Thủ rút lấy thanh kiếm bên hông hắn.

Một thanh kiếm màu đen.

Hảo kiếm.

Đầu tà khí.

... người tà kiếm cũng tà không kém.

Tà kiếm.

Thiết Thủ dùng thanh tà kiếm này giao tranh với hoả thương của Tôn Cương.

Quá tam chiêu.

Giao kích ba lượt.

Mỗi chiêu kiếm thương chạm nhau chan chất.

Va chạm rất mạnh.

Mỗi lần chạm hoả điểm trên thương lại bay tung toé đi một ít, hoả thương lại ngắn đi một chút. Sau ba chiêu, hoả thương trên tay lão chỉ còn lại bốn thước tám tấc ba.

Trên người Thiết Thủ điểm vài đóm lửa.

Đóm lửa nhỏ.

Bốc cháy.

Thiết Thủ hoàn toàn không thể vì mấy đóm lửa này mà phân tâm, hoa lửa còn đang trước mặt.

Không được phân thần.

... đại địch trước mắt.

Sơn Quân Tôn Cương dù sao cũng nhân vật số một tại Nhất Ngôn đường, đệ nhất cao thủ.

Hoả thương trên tay lão hoả thể đã yếu dần, chỉ còn lại khoảng năm tấc là còn lập lòe ngọn lửa xanh biếc.

Có vài ngọn lửa màu xanh lục bập bùng trên vai, thắt lưng, quần áo Thiết Thủ. Ngọn lửa rất nhỏ, chỉ bằng đầu ngón tay nhưng vẫn không tắt.

Gã không thể dập tắt chúng vì phùng phùng trước mặt gã đoá hoa lửa vẫn còn đó.

Xương hoá thành tro, tro cuộn theo gió Tôn Cương đang chăm chú quan sát gã bất cứ lúc nào đều có thể công tới.

Giữa sân chỉ còn lại tiếng lửa bập bùng, tiếng bước chân thay đổi bộ vị một cách hỗn loạn và tiếng thở phì phò vang ra từ lỗ mũi của lão.

Nhìn từ phía sau không khác gì hai làn khói trắng phun ra từ ống bễ.

Lúc này trên sân nhiều người đã bắt đầu khôi phục lại thính giác.

Thiết Thủ và Tôn Cương hiện đã dừng tay

Ánh lửa cùng ánh trăng chiếu vào bệt máu cô đọng lại trên thân thể nữ tử khiến Thiết Thủ bất giác cảm thấy cực kỳ đau khổ, cảm thấy không cam tâm khi nhiều người như vậy nhìn vào thân thể loã lồ của nàng, mặc dù nàng đã chết nhưng cái tấm thân không mảnh vải của nàng thật khó mà khiến người khác dời mắt.

Vì vậy hắn cất tiếng: "Chỉ bằng chúng ta đưa thi thể của nàng xuống trước rồi có gì hãy nói sau ..."

Tôn Cương vừa nghe thấy đã cười rống lên.

Đỉnh tai nhức óc.

Lúc này đại bộ phận nhân thủ đều lấy tay che tai, ngoại trừ những kẻ cầm đuốc không thể che được đành nhăn mặt khổ sở.

Lão càng cười càng điên cuồng.

Lão cười rộ lên khiến cả khuôn mặt giống như con trâu ngoác cái miệng ra lắc lư vậy.

Trong tiếng cười quái dị lão cất tiếng hỏi:

"... Đến giờ phút này ngươi còn muốn huỷ diệt tội chúng?"

Thiết Thủ nhìn lão.

Lặng thinh.

Sau đó đột nhiên xảy ra một việc.

Gã xuất thủ.

Cần chú ý là đây là lần đầu tiên tại Nhất Ngôn đường gã xuất thủ, cũng là lần đầu gã chủ động động thủ với nhân thủ của Thần Thương hội.

Gã xuất thủ cực nhanh.

‘Vù!’ một tiếng toàn trường rục rờ ánh lửa, toàn thể đều không kịp nhận thấy tình huống gì đang xảy ra.

.... Gã xuất thủ ra sao?

.... Gã xuất chiêu gì?

.... Gã thu tay lại thế nào?

Mọi người chỉ đại khái biết rằng gã đã xuất thủ, thế thôi!

Đó là vì gã xuất thủ quá nhanh nên ai cũng chẳng kịp nhìn.

Gã xuất thủ, thu tay như gió thoảng như chưa từng động thủ qua vậy.

Đại khái mọi người có thể biết gã đã xuất thủ bằng tay trái vì tay phải gã cầm kiếm.

Gã chỉ xuất thủ, không xuất kiếm.

Gã ra tay nhanh khiến kẻ khác không trông thấy nhưng muốn đánh trúng đối phương thì chung quy cũng phải bước lên.

Cước bộ của gã cũng nhanh như tay gã vậy.

Gã bước lên một bước đến sát Sơn Quân, xuất thủ, rút tay, lui, trong lúc gã lui ‘Hừ!’ một tiếng hoả thương đã kích ra.

Thương này lao tới trước ngực Thiết Thủ, gã trong lòng đã động.

Chỉ là chiêu này lại quỷ dị vô song.

Tuyệt!

Thương nhắm vào ngực Thiết Thủ, ‘Veo’ một tiếng thương đã đâm trúng lưng của gã.

‘Bùng!’, Thiết Thủ ngạnh tiếp nhất thương cả người bắn lên cây chần gãy lưỡi đao, ôm thi thể Tiểu Hồng, phủ lên người nàng một tấm áo choàng trắng. Cả người gã hạ nhẹ nhàng xuống đất nhưng đã kéo xa khoảng cách với Tôn Cương. Lão trừng mắt nhìn hấn lấy thi thể của Tiểu Hồng xuống rồi dập tắt mấy đốm lửa trên người nhưng không có bất cứ động tĩnh gì.

Bọn họ lại trầm lặng.

Không động thủ nữa.

Bất giác Thiết Thủ mỉm cười, khoe miệng rỉ ra một dòng máu.

Hoả thương trên tay Sơn Quân đánh trúng Thiết Thủ một đòn ngọn lửa đã tắt lụi.

Một hồi lâu sau mọi người mới nghe Sơn Quân hít mạnh một hơi.

Lão cất tiếng hướng về Thiết Thủ: “Trái, dưới, thứ năm, nát bét!”

Thiết Thủ miệng lẩm nhẩm tay đặt thi thể Tiểu Hồng xuống bãi cỏ sau đó gã đưa một vật trong tay cho Sơn Quân.

Lão trầm mặc đưa tay ra nhận lấy.

.... Lúc này vẻ mặt lão đã có điểm ôn hoà.

Chỉ là mọi người không hiểu lắm rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Một lúc sau Tôn Cương lại lên tiếng.

Thanh âm lão khô khốc: “Người nếu tay không thì không thể tiếp thương của ta”

Thiết Thủ khụ khụ đáp: “Cho nên ta mới dùng kiếm!”

Sơn Quân cười gằn: “Người dụng kiếm chặt đứt hơn nửa hoả thương của ta ... nhưng người cũng biết hoả diễm trên thương là độc hoả đúng không?”

Thiết Thủ thành thật đáp: "Hoả công huỷ diệt, độc hoả vô song sớm đã như sấm động bên tai cùng với giọng cười, tiếng quát, gầm gừ của lão nổi tiếng không kém ... cho nên ta đành mượn kiếm của Tập huynh."

Sau đó gã bình thần nói tiếp: "Kiếm của Tập Tà tên Ích Tà, bách tà ứng địch, vạn độc bất xâm ... ta không hỏi mà lấy mong hấn không trách móc, bây giờ không phải lúc sau này sẽ tạ lỗi với hấn sau vậy!"

Sau đó gã nâng kiếm trao trả cho Tập Tà.

Tập Tà gương mặt vẫn lạnh nhạt đưa tay nhận kiếm, tra vào vỏ rồi lạnh giọng nói: "Thiết huynh nhiều năm trước tại Liên Vân trại từng dùng kiếm phá Nhất Tự kiếm của Thích Thiếu Thương, hôm nay diện kiến quả nhiên phi phạm."

Điểm quái dị chính là thanh hắc kiếm của hấn đã chui vào vỏ nhưng lại như một con rắn đang uốn éo, loáng thoáng còn nghe thấy phì phì phát ra.

Mắt trái Sơn Quân liếc nhìn kiếm của Tập Tà, mắt phải lão nhìn Thiết Thủ như nghĩ ra được điều gì đấy rất quái đản:

"Người trúng một thương của ta mà vẫn không nằm xuống?"

Thiết Thủ đáp: "Đa tạ!"

Tôn Cương cười khan chẳng rõ định nói chuyện gì thì Tôn lão tam đã lên tiếng.

"Không thể nào!"

Lão chỉ nói ba chữ nhưng mỗi câu mỗi chữ đều như một thương phóng ra.

Nhưng mọi người đều không rõ lão nói chuyện gì.

"Hấn đã thắng người một chiêu, mọi người xem ra không thể nhận thấy nhưng hấn xuất thủ đã bẻ gãy cái răng trong miệng người!" Sơn Thần Tôn lão tam đường đường chính chính nói: "Người hoàn toàn không chiếm được chút tiện nghi nào! Người của Thần Thương hội có thể thắng, có thể bại, có thể chết, có thể sống nhưng không thể giấu dốt."

Tôn Cương lại cười khan một tiếng đưa tay bỏ cái răng mà Thiết Thủ đã bẻ, cái răng nanh, vào miệng nghiền nát rồi lục cục lợn cợn vừa răng vừa máu nuốt hết vào bụng.

"Vừa rồi là trận chiến giữa đường chủ Nhất Ngôn đường với người." Sơn Thần Tôn lão tam ôm quyền hướng Thiết Thủ cao giọng nói: "Bây giờ tại hạ đường chủ Chánh Pháp đường xin các hạ chỉ giáo."

Thiết Thủ trầm mặc một lúc rồi thốt: "Ta tới đây là để tra án!"

Tôn lão tam thốt: "Nhưng hiện tại người có liên quan đến vụ án này!"

Thiết Thủ nghiêm túc đáp: "Ta đến Nhất Ngôn đường vốn là muốn trợ thủ, duy trì chính nghĩa."

Tôn lão tam đáp: "Nhưng bây giờ nhìn người có vẻ giống địch nhân hơn!"

Thiết Thủ nặng nề nói: "Ta vốn vô ý đấu cùng Thần Thương hội mà thôi!"

Tôn lão tam thốt: "Chỉ là người quả đã quyết chiến cùng Thần Thương hội."

Thiết Thủ mặt mày gật đầu, trầm giọng hỏi: "Ta thật sự không nghĩ sẽ cùng Thần Thương hội giao đấu lại càng không muốn cùng lão động thủ ... ta cam bái hạ phong có thể không cùng lão giao thủ được chăng?"

Tôn lão tam hỏi lại: "Người đồng ý thúc thủ chịu trói?"

Thiết Thủ lại trầm tư một lúc rồi hỏi lại: "Nếu ta không chống cự có thể đảm bảo sẽ xử sự công chính với ta không?"

Nghe những lời này mọi người đều lộ vẻ ngạc nhiên.

Lại nghe Thiết Thủ muốn đầu hàng.

... gã rõ ràng đã chiếm thượng phong, ít nhất là trường giao đấu cho đến giờ gã đều chưa bại qua. Ít nhất gã có thể từ Nhất Ngôn đường xung sát xông ra, chỉ cần có thể phá vây Thần Thương hội thì một khi chuyện này truyền ra thanh danh gã ắt càng uy chấn thiên hạ.

Nhưng gã lại không có ý đó, gã nhận thua.

Ngạc nhiên hơn Tôn lão tam lại đưa ra đáp án: "Không thể!"

Lão trả lời chém đinh chặt sắt.

Thiết Thủ trầm giọng xuống có phần khó hiểu: "Ta không nghĩ sẽ muốn tiếp tục đánh, cũng không nghĩ đối địch với lão vì sao lại bảo ta không thể được công chính thẩm vấn?"

Tôn lão tam thốt: "Ta biết dụng ý của ngươi, đây là Nhất Ngôn đường không phải Chánh Pháp đường, ngươi đã khiến chúng nhân động nộ, Tiểu Hồng đã chết, tình thế hỗn loạn, việc này không phải ta có thể nói một là một, hai là hai ... cho nên ngươi một khi thúc thủ ta có tận lực bảo hộ ngươi cũng chưa chắc đảm bảo ngươi được an toàn."

Lão nghiêm mặt nói: "Cho nên ta mới nói không thể đảm bảo công chính để mang lại kết cục công bình cho ngươi."

Thiết Thủ thở dài: "Đã như vậy ta đành phải xuất thủ vậy!"

Tôn lão tam đáp: "Xem ra chỉ còn cách đó!"

Thiết Thủ giọng đều đều hỏi: "Chánh Pháp tiên sinh, chúng ta có thể không động thủ không?"

Tôn lão tam đáp: "Ngươi có nghe qua câu 'Nhân tại giang hồ thân bất do kỷ chứ!'"

Thiết Thủ nói: "Có nghe qua nhưng ta cảm thấy đây không phải là lý do để thoái thác trách nhiệm. Kỳ thật người trong giang hồ phần lớn hành sự theo ý muốn. Chỉ cần không hứng thú thì không làm, cao hứng thì việc gì cũng bắt kể làm gì có cái chuyện thân bất do kỷ chứ!"

Tôn lão tam hỏi: "Ngươi có phải là Thiết Thủ thần bộ không đấy?"

Gã đáp: "Là ta!"

Tôn lão tam lại hỏi: "Ta có phải là Tôn Trung Ba không nhỉ?"

Gã lại đáp: "Là ngươi!"

Tôn lão tam thư thả nói tiếp: "Bọn ta quyết đấu một phen ... có xem như hoàn toàn 'do kỷ' không?"

Gã nghèn nghẹn mũi thốt: "Đã vậy, cũng chỉ là tình thế ép buộc. Xem ra chỉ cần có danh vang thiên hạ sẽ có ngày chết dưới tay thiên hạ vậy."

Lão đáp: "Thế sự vốn dĩ là vậy mà!"

Gã lại nói: "Ta chưa từng có ý định tranh giành cái danh đệ nhất ấy!"

Lão thốt: "Ngươi không tranh cũng vô ích người ta cũng tìm người mà đánh."

Thiết Thủ chợt hỏi: "Vì cái gì?"

Lão đáp: "Bởi chúng ngại ngươi ngáng đường chúng!"

Gã hỏi tiếp: "Nhưng ta chỉ đứng ở đây mà?"

Lão đáp: "Ngươi đứng sai chỗ!"

Gã thốt: "Vậy ta tránh ra vậy."

Lão lại tiếp: "Tránh cũng vô ích, bọn họ cũng không đồng ý."

Gã thắc mắc: "Là ai?"

Lão phun ra một chữ.

“Ta!”

Sau đó lão liền động thủ.

Động thủ.

.... Đã động thương!

Bởi trong tay lão đích xác là thương!

Tay lão vốn không có thương.

Nhưng quả thức lão xuất ra thương, thương phong như chớp giạt.

Vốn lão đã nhân thương hợp nhất.

Lão không cần thương nơi tay.

Song thủ lão vốn đã là binh khí chi vương.

Thương!

.... Thủ thương!

Xuất thủ nhất thương so với thương còn cứng rắn gấp bội. Sắc bén, bao trùm, tinh túy, sát thể bùng bùng.

Bức ra từ thương.

Thiết Thủ chỉ có hai tay.

Gã xuất thủ nhưng chiêu thể là chiêu kiếm.

.... Xuất thủ nhất kiếm!

Gã đem kiếm pháp dung hợp vào quyền thủ, vận kiếm khí tụ vào đầu quyền.

Tay gã hoá kiếm.

Tay là kiếm.

... Thủ kiếm!

Lúc này thủ thương chạm thủ kiếm.

Như hổ gặp báo, ưng gặp đại bàng, đại nhật như lai kháng bất động minh vương.

Tay bọn họ chạm nhau như kiếm chém thương đâm, kiếm kích thương.

Tinh hoả tung toé.

.... Tay bọn họ tuyệt đối không phải là tay!

Ít nhất không phải là loại tay bình thường.

Là binh khí.

.... Lợi khí!

Bọn họ vừa chạm liền rút, điểm đến liền hoàn.

Lưỡng đại cao thủ xuất chiêu cũng cố ý phát chiêu xứng đáng với phân lượng của đối thủ nhưng vô tình cũng khiến phá đá tán ngọc, xuất chiêu mau, thu chiêu lẹ.

Nhưng cũng có khác biệt, Thiết Thủ thu chiêu liền tránh qua một bên, Tôn lão tam thu chiêu liền biến chiêu.

Bước tới.

Xuất kích.

Xuất thủ cực mau.

Hữu lực.

... đây mới chân chính là nhanh, không một chút tiểu xảo, không một chút màu mè.

Chẳng những nhanh mà còn ở phương vị chính xác nhất, chuẩn xác nhất, ngắn nhất để xuất thủ.

.... Đây mới chính là hữu lực, không có một chút dư lực, không chút lãng phí, không chút hư chiêu.

Chẳng những hữu lực mà còn nắm bắt đúng thời cơ không để cho đối phương kịp né tránh, chống đỡ hay thoái lui.

Lão đã đánh tới.

Đúng điểm yếu hại.

Lúc này tay lão không phải là thương.

Tay lão đã là trở lại là tay.

... cầm nã thủ!

Song thủ lão thấp xuống nhắm vào hai chân của Thiết Thủ.

Gã thoái lui không kịp.

... gã không nghĩ lão lại khinh địch đến mức công vào hạ bàn.

Gã bất ngờ.

.... Thoái pháp của gã vốn không linh hoạt như thủ pháp.

Gã có ráng cũng không xong.

.... Không sai, hạ bàn chính là nhược điểm của gã.

Sơn Thần thoáng cái đã nhận biết, nhất chiêu đã phát. Cho nên chiêu đầu của lão chỉ là ném đá dò đường, chiêu thứ hai mới chân chính là công thế.

Nhưng gã là Thiết Thủ, gã trụ cứng hai chân lại.

Hạ bàn công phu gã tuy không thể so với song thủ nhưng nội lực gã trầm hùng ép xuống, Tôn lão tam nhất thời cũng không lay động được.

Nhưng gã cũng đã bị khống chế.

Gã đã mất tiên cơ.

Đúng lúc này gã bỗng làm một việc.

Hai khuỷ tay gã trầm xuống, hai tay vươn ra chụp lấy hai cổ tay Tôn lão tam.

Nhất thời bọn họ người từ Hình bộ kinh thành đến, danh bộ Thiết Thủ, kẻ tại võ lâm Sơn Đông, Sơn Thần hình phán. Người thì dùng tay nắm chân đối phương, người thì tay nắm cổ tay đối thủ cả hai đều bất động.

Trên trán Sơn Thần, trên mặt Thiết Thủ đều có,

Mồ hôi.

Tiếng lửa cháy tí tách.

Lửa trên cây đuốc phát ra những thanh âm nghe như tiếng cười.

Tiếng của người.

Mặc kệ là nín thở trợn mắt hay ngoác miệng phì phò hoặc thở dốc như trâu thậm chí thanh mảnh như làn gió thoảng. Tất cả trộn lẫn với nhau thành một khối tạp âm hỗn loạn.

Bọn họ đều giương mắt tập trung vào giữa sân.

Trong mắt không phát ra thanh âm.

Chỉ có kinh nghi, chấn động, thắc mắc.

.... Ai thắng? Ai thua?

Kết quả quyết chiến thường là thế này:

Nếu không phải người nằm xuống thì là ta ngã xuống.

Kết cục quyết đấu thông thường là như thế.

Không phải ta giết người thì là người hạ sát ta.

.... Nhưng con người có thể không chiến không đấu sao?

Không.

Không thể.

Mặc kệ là bị ép buộc hay tự nguyện, người đấu với người, cùng sự việc, cùng thiên địa thậm chí cùng chính người sánh vai tác chiến, không kể là phân thắng bại, định thắng thua đều phán sinh tử, quyết tồn vong.

Cuối cùng đã phát ra thanh âm

... giữa sân rớt cuộc đã có động tĩnh.

Thanh âm đến từ trong đám đông xung quanh.

Là Lưu ác điều, giọng nói gã bén nhọn như thiết kỵ cuồng phong, chớp loà đêm tối, xé nát ánh trăng, sáng rực trời đất.

“Dừng tay ... người tuyệt đối không phải do Thiết Thủ hạ thủ!”

Mọi người bỗng trở nên tĩnh lặng.

.... Nếu ánh mắt mọi người là những mũi tên ắt ác điều đã trở thành một con nhím.

Đến hoả diễm cũng ngưng cười.

Tất cả những mũi thương đương trường loé lên ánh sáng tà dị hướng về phía gã.

Gã lại nói tiếp, giọng khàn khàn như nổ một cái dầm dăm vào đầu đã lâu nay mới nổ ra được.

“Vừa rồi ta theo dõi gã đến Phi Hồng hiên đến bên dưới cây Tử Vi”

Giọng gã lại như tiếng thú dữ gầm gừ:

“..... lúc hần tới nói, Tiểu Hồng đã chết!”

7. Chương Bốn (phần 2) Dạ Đấu Nhất Ngôn Đường

“Người dựa vào đâu nói hần vô tội? Bọn ta dựa vào cái gì để tin tưởng những gì người nói là sự thật chứ?”

Ác điều nhất thời không nói gì.

Không đáp.

.... Đúng rồi, gã cùng Thiết Thủ song hành đến Nhất Ngôn đường ai mà biết được gã có bao che cho Thiết Thủ hay không? Ai biết hần nói có phải sự thật hay không? Ai biết hần có tham dự vào việc hạ sát Tôn Tiểu Hồng hay không? Ai biết?

Chợt một giọng nói vang lên chen ngang vào, giọng nói đầy chính khí

“Gã nói thật!”

Tôn Đồ Cầu lập tức phản ứng cất giọng: "Vì ..."

"Vì vừa rồi ta đã theo sau bọn họ suốt dọc đường cho đến đây!"

Người lên tiếng chính là Tập Tà.

Thật sự không cần nói đến tám trăm lần, tâm tư của đám người ở đây thực sự không mấy ai không tin lời Thiết Thủ.

... mặc dù tình thế trước mắt e là không mấy người lại đi nhận mình sát nhân nhưng đây là thần bộ Thiết Thủ, danh dự của gã trên giang hồ, địa vị của gã trong võ lâm khiến trên dưới Nhất Ngôn đường không ai không nảy sinh nghi ngờ, rốt cuộc có phải là gã sát nhân hay không? Tại sao gã lại xuống tay? Gã trông có giống loại người như thế không?

Cho dù khẳng định Thiết Thủ là người vô tội nhưng cũng không thể tin tưởng việc ác điều làm chứng cho gã.

.... Bởi vì dưới trướng Sơn Đông Thần Thương hội không ít người đều có gốc là người trong võ lâm hoặc thường xuyên hành tẩu giang hồ tự nhiên nghe được không ít thông tin. Bọn họ đều có ấn tượng sâu đậm rằng Lưu ác điều là người của Chu Nguyệt Minh vốn cùng Thiết Thủ đều vạch giới tuyến rõ ràng, tuy chưa là địch nhân nhưng cũng ở hai chiến tuyến khác biệt. Theo đạo lý Ngộ Dạ Quỷ Bộ Lưu ác điều không cần phải có lời nói tốt cho Thiết Thủ.

.... Càng không cần phải nói dối.

Tuy nhiên cho dù không tin Thiết Thủ lại càng không tin nhiệm ác điều thì bây giờ cũng không thể không tin, không thể có chút nghi ngờ, bởi Tập Tà đã lên tiếng.

Rất minh bạch.

Tập Tà càng không có lý do để bảo vệ Thiết Thủ.

.... Hắn là đại tướng dưới trướng Nhất Ngôn đường, hồng nhân bên cạnh Sơn Quân Tôn Cương.

Sơn Thần Tôn lão tam lúc này làm một việc.

Lão động ngón tay, ngón út.

Lão buông lỏng ngón út.

Ngón út bàn tay trái.

Sau đó là tay phải.

Ngón út bàn tay phải.

Sau đó là ngón vô danh trên bàn tay trái.

Rồi đến ngón vô danh trên bàn tay phải.

Lão từng ngón, từng ngón buông lỏng ra.

Từng ngón, từng ngón thả ra.

Đến khi hoàn toàn buông ra cả hai tay không nắm lấy hai chân của Thiết Thủ nữa.

Thiết Thủ đã buông tay.

Gã buông nhanh hơn.

Ngay lúc Tôn lão tam buông lỏng ngón út gã đã buông tay.

Thả rất nhanh.

Hai tay cùng lúc.

.... Buông hoàn toàn hai tay đang khống chế hai yếu huyệt của Tôn lão tam.

Bọn họ đều buông tay.

Một trước một sau.

Một chậm một nhanh.

Nhưng đều đã thả tay.

Tay thả ra nắm lại thành quyền.

Tay buông ra lại chuyển thành chưởng.

.... Vô luận ra sao, buông ra so với lúc bắt trúng tổn hao khí lực hơn, khẩn trương hơn.

Buông tay được liền cảm thấy thoải mái hơn.

Ung dung hơn.

.... Chỉ có điều trong cuộc sống có những việc đâu thể người nói buông tay là buông tay? Buông tay nhưng người có thể thả lỏng cả tâm người không? Nhưng lúc này đây buông tay liền tìm cảm thấy ung dung tự tại, cho dù chấp niệm chưa dứt nhưng đã trong tâm đã thanh thản hơn nhiều.

Kỳ thật cái cách gã buông tay đã thấy gã vốn chỉ cần ung dung tự tại, tâm tư thoải mái.

Vừa buông tay gã ôn hoà cất tiếng: "Cảm kích!"

Tôn lão tam chậm rãi thu tay về thần tình như đang thu món binh khí yêu quý nhất hạng về miệng nói: "Hạ bàn của người quả nhiên không như song thủ."

Thiết Thủ thừa nhận: "Đó luôn là sơ hở của ta."

Tôn lão tam nói: "Chỉ có điều có lẽ không ai có cách đột phá song thủ của người, xuyên qua nội lực hùng hậu của người mà công tập vào sơ hở đó được."

Thiết Thủ cười cười: "Vừa rồi Sơn Thần chẳng phải đã dễ dàng kích trúng sao!"

Tôn lão tam vẻ mặt nghiêm túc đáp: "Nhưng người đã khống chế song thủ của ta ... nếu ta chấn gãy chân người thì xem như hai tay ta cũng phế bỏ."

Thiết Thủ cười đáp: "Nhưng lão đã chế trụ chân ta trước mà!"

Lão thốt: "Chỉ là nội lực của người quả nhiên đi sau tới trước."

Gã cười cười: "Rất may cho ta Sơn Thần đã buông tay."

Tôn lão tam nghiêm mặt nói: "Ta có thể chế trụ trước chẳng qua do người trước đó đã trúng một thương khiến thân pháp kém linh hoạt ..."

Nói tới đây lão bỗng xúc động đứng lên, thở dài rồi cao giọng nói tiếp: "Một người vì quan tâm một người đã chết mà không quản khó khăn, không ngại vì tấm trường bào che phủ thân thể Tiểu Hồng mà dùng thân mình gánh tiếp hoả thương khiến thương thể không nhẹ ... một người như vậy làm sao có thể đi sát hại một cô nương vô tội được chứ?"

Mọi người tĩnh lặng.

Chỉ còn tiếng lửa reo.

... lưỡi lửa cháy bùng trong không khí phát ra âm thanh lách rắc, hoa lửa tung toé như một tiếng cười.

Hoả tiếu.

Chỉ có hoả tiếu.

Nhân bắt tiếu.

Mà đang lắng nghe.

... bọn họ vốn tôn kính Sơn Thần Tôn lão tam cho nên khi lão cất tiếng tất cả bọn họ đều lắng nghe.

Tập trung lắng nghe.

“Vừa rồi ta xuất thủ chỉ là muốn thử một chút ... vị danh bộ Thiết Thủ này ...” thanh âm của lão chấn nhiếp toàn bộ mọi người có mặt tại đường trường:”gã mỗi lần xuất thủ đều có cơ hội đả thương người khác nhưng gã đều hạ thủ lưu tình, chẳng những giữ lấy thể diện cho người của Thần Thương hội mà đều là chữa sinh lộ lại cho chúng ta ... kể cả khi giao thủ cùng ta gã vốn có rất nhiều cơ hội không chế ta nhưng lại không phát lực. Đôi tay đó, các ngươi đừng quên, gã chỉ có một mình đối địch chúng ta người đông thể mạnh, tình thế hung hiểm, nguy cấp như vậy gã lại không đả thương người cũng không bắt giữ con tin, cái tâm như vậy làm sao có thể là kẻ sát nhân điên cuồng cho được?”

Thiết Thủ liền lên tiếng:”Thật không phải! Vừa rồi nếu lão phát lực thì đôi chân của ta đã bị phế rồi!”

Lão cười đáp:”Tay ngươi chụp cứng tay ta thì làm sao mà ta phát lực được?”

Gã vội hỏi:”Lão đừng quên là lão chụp trúng chân ta trước!”

Tôn lão tam cười ha hả:”Ta không quên! Chân ngươi đứng để cho ta bắt lấy trước là để ngươi bắt lấy hai tay của ta!”

Gã vẫn kiên trì giữ ý kiến của mình:”Hạ bàn ta có sơ hở, lão liếc mắt liền nhận thấy nếu lão phát lực thì chân ta làm sao mà cử động được?”

Tôn lão tam một điểm vẫn không nhường nói:”Người khác hẳn sẽ cho hạ bàn của ngươi là nhược điểm nhưng một khi ta phát động công kích ngươi từ trên đánh xuống không phải ta tự chuốc lấy nhục sao!”

Gã vẫn không đồng ý:”Chẳng phải lão đã nhường ta một thức ...”

Tôn lão tam chợt biến sắc cao giọng nói:”Các ngươi ở đây ắt đã nhìn thấu sự tình, Thiết nhị bộ đầu đây khi động thủ với chúng ta nhất thủ nhất động đều ung dung trấn định nhưng không hề xem nhẹ đối phương, không vì địch thủ mạnh mẽ mà sợ hãi, mỗi một lần giao thủ đều như nhau, thông dong mà ứng chiến, khiêm cung hữu lễ, không vì ngươi yếu thế mà khinh mạn, không ỷ tài cao mà bức nhân, thủy chung vẫn giữ lấy thể diện cho ngươi, không đả thương ngươi!”

Nói tới đây lão đã không cho Thiết Thủ có cơ hội lên tiếng mà lại như nạt nộ quá lớn:”Ta ra tay cốt yếu chỉ để thử phân lượng cùng gã, cũng muốn xem thử nhân phẩm của gã. Bây giờ Tiểu Hồng đã chết, gã cũng không khỏi liên quan nhưng ta thấy tuyệt đối không phải gã sát nhân ...” lão đảo mắt nhìn xung quanh, lưỡi lửa bập bùng như bị ánh mắt gã hút cạn:”Bây giờ Lưu ác diệu đã lên tiếng hẳn theo dõi gã tới đây, cũng vừa đúng lúc Tập Tà cũng theo sau. Tất cả đều minh chứng một điều gã tuyệt không sát nhân.”

Sắc mặt và giọng nói của lão hoà chung một thể:”Lẽ dĩ nhiên Nhất Ngôn đường không phải Tôn Trung Ba ta đây nói một câu là xong chuyện nhưng ta cũng không nhất thiết phải lặp lại tám trăm lần khẳng định này của ta là sự thật với các ngươi.”

Sau đó, mỗi câu mỗi chữ lão gằn giọng nhấn mạnh:”Bất kể ra sao, Tôn Trung Ba ta đại diện Thần Thương hội Chánh Pháp đường khẳng định một điều: Ta cho rằng Thiết Du Hạ không phải là hung thủ đã giết hại Tiểu Hồng, ta đồng ý lấy tánh mạng ra đảm bảo. Nếu quả thực là hắn ta nhất định sẽ phụ trách giết hắn tạ huynh đệ. Nếu không giết được hắn ta sẽ lấy cái chết để tạ tội.”

Lão kết một câu:”Ta cho rằng nên để Thiết Thủ có một cơ hội thanh minh!”

Lão quả thật không cần thiết phải lặp lại ý tứ của mình thêm một lần nữa, một lần cũng không cần.

Bởi đệ tử Thần Thương hội trên sân đại đa số đều đồng tình với ý kiến của lão.

Thiết Thủ bình đạm nhìn Tôn lão tam như nhìn thấy một tri kỷ đã lâu không gặp, gã thốt hai chữ:”Đa tạ!”

“Ngươi bắt tất đa tạ ta!” Tôn lão tam nhân thần từ hoà nhưng không kém phần sắc bén:”Nếu ngươi sát nhân thì đa tạ ta cũng vô dụng, nhược bằng ngươi không làm thì việc gì phải đa tạ ta?”

Sau đó lão nhìn Tôn Cương hỏi:”Thế nào?”

... nơi đây dù sao cũng là Nhất Ngôn đường.

... đường chủ Nhất Ngôn đường là Sơn Quân Tôn Cương, không phải lão.

Lão chờ Tôn Cương lên tiếng.

... dù chỉ một câu.

Tôn Cương trầm ngâm một lúc rồi mới cất tiếng.

Lúc này lão không còn bốc lửa như muốn nhai nuốt luôn chính bản thân nữa mà lời nói ra rất cẩn thận, cứ như là chỉ cần nói sai một câu lão sẽ sa xuống địa ngục vậy. Lão nói: "Đã có Tam ca đảm bảo ta cũng không bức người quá đáng. Nhưng Tiểu Hồng đã chết ta phải có lời ăn nói với huynh đệ trong đường."

Thiết Thủ trầm giọng thốt: "Trước khi Tiểu Hồng chết có giao cho ta một vật, có thể có liên quan rất lớn đến cái chết của nàng. Bây giờ ta không tiện công khai nhưng nhất định sẽ theo manh mối này để điều tra tới cùng. Diêu Hồng cô nương còn đang ở Thái Sơn, sinh tử không rõ. Tiểu Hồng cô nương chết thảm ở đây, oán khí sâu nặng. Ta vừa đến đây lại gặp hung án, hai án này xem như là việc của ta. Mọi người hãy cho ta thời gian mười ngày ta nhất định sẽ lên núi vì Diêu Hồng cô nương tận sức cũng nhất định tra xét minh bạch cái chết của Tiểu Hồng."

Sau đó gã vỗ vỗ trán như chợt nhớ ra điều gì rồi bồi thêm một câu: "Mười ngày! Cho ta xin thời gian mười ngày!"

Tôn lão tam đưa mắt nhìn Tôn Cương.

Lão giậm chân hung hăng đáp: "Tốt! Ta cho ngươi mười ngày!"

Sau đó lão phẫn hận nhe răng cao giọng: "Thiết Thủ! Đây là lời hứa của ngươi với huynh đệ Thần Thương hội. Quá thời hạn nếu ngươi nuốt lời đừng trách bọn ta sẽ truy đến hình bộ kinh thành nói chuyện với người!"

Tôn lão tam lạnh giọng bồi thêm một câu: "Các ngươi không quản, ta quản! Nhất quyết không để kẻ thủ ác tiêu điều pháp ngoại, đắc chí làm càn!"

Thiết Thủ nhìn gương mặt như hung thần ác sát của Tôn Cương rồi nhìn nét mặt từ hoà của Tôn lão tam chậm chậm nói: "Hãy yên tâm! Ta quyết không nuốt lời! Phá không được án này ta sẽ giao mình cho Nhất Ngôn đường, muốn chém muốn giết tùy các người, ta chết không oán!"

Tôn lão tam cười nói: "Tốt! Đã vậy ..." Lão đưa một tay ra: "Không tiễn!"

.... "Không tiễn!" ý tứ là sự tình ở đây đã xong, ngươi tự đi mà xử lý lấy chuyện này.

Lão nói xong chúng nhân liền mở ra một đường đi, cơ hồ hoả diễm cũng nhạt bớt phân nửa.

Tôn Cương cũng cất tiếng: "Tốt! Lui!"

.... "Lui!" tức giải tán.

Vì vậy đương trường vốn sát khí đằng đằng vây quanh Thiết Thủ thoáng một cái đã không còn bóng người.

Bọn họ vốn rất đông người.

Giải tán rất nhanh.

Rất nhẹ.

... nói cách khác bọn họ kéo đến ít nhất cũng hai, ba trăm người nhưng thoái lui cùng một thời điểm cứ như là chỉ có hai, ba người bỏ đi vậy, chẳng khác biệt gì mấy.

Bọn họ kéo đến đều cầm theo binh khí, phần lớn binh khí đều là thương.

... các loại thương.

Thiết Thủ để ý có rất nhiều loại thương, có loại uốn éo cán gỗ, có loại không có mũi thương mà trên đầu gắn bảy tám mảnh sắt. Xem ra còn có mũi thương gắn đạn sắt chỉ cần nhích động cơ quan trên thương sẽ bắn ra dày đặc như ám khí hơn nữa còn có thể bắn ra mười mấy phát.

... hạ thủ như vậy nhất định là loại vũ, ám khí lợi hại.

Điều này khiến gã chợt hiểu tại sao Gia Cát tiên sinh rất chú ý đến Thần Thương hội, gã không khỏi ưu tư ‘Thần Thương hội một khi phát triển, tổ chức hoàn thiện, thấu đáo thương pháp, dã tâm xâm nhập Trung Nguyên chỉ sợ càng lớn. Võ lâm Trung Nguyên bang phái tàn sát lẫn nhau chỉ sợ người có thể chống cự không có mấy ai.’

Chỉ là Gia Cát tiên sinh còn nói một câu ‘Chỉ là người của Thần Thương hội Tôn gia lại không được đoàn kết, tư tâm quá nhiều, dã tâm lại lớn. Người kiệt xuất như Tôn Thanh Hà lại bị bức rời khỏi Quan Đông, lưu lạc giang hồ. Người chủ trì được đại cục như Tôn Trung Ba lại bị bài xích, cô lập, đến Tôn Hoa cũng bất đắc chí không chiếm được ưu thế ... bằng không Thần Thương hội chỉ sợ đã san bằng ba tỉnh, tiến thẳng Trung Nguyên, lấn tới Giang Nam rồi!’

Lúc này Thiết Thủ quan sát tỉ mỉ liền phát hiện một việc, vũ khí của bọn họ tuy đều là thương nhưng qua quá trình nghiên cứu thiết kế, liên tục sáng tạo quả thật có thay đổi rất lớn.

.... Có những thay đổi mà Thiết Thủ cũng không thể xác định rõ công dụng của nó là gì.

Gã lại càng chú tâm là bọn họ trước khi rút lui liền thu hồi binh khí rồi cắm đuốc xuống đất rồi đầu đuôi hô ứng, kỷ luật nghiêm mình tuân tự rút lui.

Đương trường bất luận kẻ nào có ý định muốn công kích bọn họ hoặc giả bọn họ gặp đột kích bất ngờ đều có thể ứng phó, tức thì phản kích.

Bọn họ đều luôn ở trong trạng thái sẵn sàng. Lui là một cách thu mình chờ lệnh, tiến là tình trạng toàn lực càn quét.

Bọn họ thoái lui rất nhanh, rất tĩnh lặng nhưng hoàn toàn không sơ hở chút.

Trên tay bọn họ thương không rời tay ... phẳng phất đó như một phần thân thể, là cánh tay bọn họ, đã vậy quyết không ai có thể để tay của mình rơi trên mặt đất.

Bọn họ cũng không quên ôm đi thi thể của Tiểu Hồng.

Người có đôi lông mày trắng đang dùng ba ngón tay vuốt trên đầu Tiểu Hồng có lẽ là người nổi danh trong Thần Thương hội Thần Thông đại phu Tôn Phong?

Xem ra lão không ‘Phong’ như trong lời đồn đãi giang hồ.

Ngược lại, lão rất trầm tĩnh.

Cái cảm giác rất trầm tĩnh.

Thiết Thủ rất chú ý đến những chi tiết này vì gã nhận mệnh Gia Cát tiên sinh đến đây còn có ẩn tình bên trong.

Bọn họ rút lui chỉ còn lại Thiết Thủ, ác điều, Tập Tà, Tôn Đồ Cầu, Tôn Cương cùng Tôn Trung Ba.

Thiết Thủ lên tiếng: “Bọn ta lập tức lên đường!”

‘Lên đường!’ là gã muốn lên Thái Sơn, cứu Diêu Hồng.

... cứu người như cứu hoạ.

Đây là việc gấp.

Với Thiết Thủ mà nói những lời này như một giao ước.

“Tốt! Người đi đi!” Tôn lão tam đáp: “Chỉ cần người có thể thực hiện lời hứa của mình là tốt lắm rồi!”

Tôn Cương cất giọng chất chúa: “Nhớ kỹ! Thay ta giết con quái vật kia, mang trái tim nó về đây, ta muốn ăn tươi nuốt sống nó!”

Tôn Đồ Cầu lạnh lùng nói: “Thiết Thủ! Thiết Tú ngoại hiệu là Sơn Kiêu, rất khó đối phó ... đừng để ta phải lên núi tìm hải cốt của người, ta sẽ rất tiếc nuối ... hay chúng ta đánh lại một trận cho thắng tay đi, trận vừa rồi thật chán mà!”

Tập Tà không nói gì.

Ác điều càng không.

Trên người Tập Tà tà khí vẫn nồng đậm.

Từ người ác điều tử khí vẫn lan tràn.

Cả hai người bọn họ không nói gì nhưng ánh mắt đều cất tiếng.

Bọn họ hiện tại không thốt một câu nhưng cũng chẳng khác đang chửi mắng người khác mấy chục câu, như cùng người giao đấu mấy chục hiệp.

.... Chẳng phải vừa rồi hai người bọn họ đồng lòng minh chứng Thiết Thủ không sát nhân sao? Tại sao trong mắt bọn họ lại đầy sát khí đối nghịch như vậy?

Lúc đi trên Nhất Gian viện Thiết Thủ hỏi ác điều một câu.

“Tại sao ngươi lại nói dối?”

Gã bước đi phía trước.

Ác điều đi sau.

Ánh đèn xa xa dẫn đường.

Trăng đã trốn sâu vào các đám mây dày.

Hỏi một câu gã liền cảm giác ác điều có chút chần động dù hần đang đi sau gã gần bảy bước.

Gã vẫn tiếp tục bước về phía trước.

Tử khí phía sau càng lúc càng đậm đặc, gã cảm thấy được.

Ác điều vẫn bước theo sau.

Gã cũng nhận thấy áp lực từ phía trước càng lúc càng mạnh mẽ.

Hai người bọn họ một trước một sau bước đi, càng lúc càng tối, càng đi càng u ám. Đêm ngày càng tối, càng tu ám, càng không nhìn thấy chút ánh sáng, chút điểm mờ.

Đến phía trước Nhất Gian viện Thiết Thủ đột nhiên đứng lại, ác điều cũng dừng lại.

Mây trôi.

Trăng sáng.

Mặt đất sáng lên.

Trăng sáng nhàn nhạt.

Hương hoa thoang thoảng.

Thiết Thủ đưa tay đẩy cánh cổng chợt ác điều cất tiếng: “Tại sao ngươi biết?” ... gã không thừa nhận gã nói dối.

Cũng không trả lời câu hỏi của Thiết Thủ.

Gã hỏi ngược.

Thiết Thủ dừng tay không đẩy cửa đáp: “Bởi vì khi ta đến dưới cây Tử Vi không có ai theo sau ta.”

Ác điều có chút rung động.

Gã kinh ngạc.

“Làm sao ngươi biết ta lúc đó không theo ngươi?”

“Mùi của ngươi!” Thiết Thủ bình thản đáp: “Ta với ngươi đi chung đã vài ngày, trên người ngươi có một loại mùi đặc trưng ... nếu ngươi ở đó ta sẽ ngửi thấy, còn không mùi tự nhiên không có!”

Một đám mây đen kéo đến che khuất một phần ánh trăng.

Thiết Thủ nhìn sắc trời rồi cười cười nói tiếp: "Điều này không khó để phân biệt."
Ác điều lạnh giọng nói: "Vậy tại sao ngươi không lo chúng vạch trần lời nói dối của ta?"

8. Chương Bốn (phần 3) Dạ Đầu Nhất Ngôn Đường

Ác điều trầm mặc.

Gã phảng phất như hoà mình vào đêm tối.

Một lúc lâu sau gã mới cất tiếng: "Ta có nhất định phải hỏi đáp?"

"Nhất định!" Thiết Thủ vẫn không quay người lại, tay gã vẫn đặt trên cánh cửa: "Ngươi nhất định phải nói cho ta biết, bằng không khó tránh khỏi ta hoài nghi cái chết của Tiểu Hồng với ngươi có quan hệ!"

Ác điều cùng bóng đêm hư vô kết hợp thành một lực lượng.

Hắc ám lực lượng.

Sát khí nồng đậm.

... tử khí còn mạnh mẽ hơn.

Thiết Thủ nếu muốn đối địch cùng gã cơ hồ sẽ cùng với toàn bộ thể lực hắc ám đối địch.

... do gã đã hoà mình cùng hắc ám nên đã thành đối địch cùng thiên địa.

Ác điều lại một lúc sau mới phá vỡ sự tĩnh lặng, dường như gã cố đè thanh âm của mình xuống.

"Ta không có giết cô ấy!"

Thiết Thủ kiên quyết truy hỏi: "Lúc ấy ngươi đi đâu?"

Tay của gã vẫn giữ ở tư thế đẩy cửa nhưng vẫn bất động.

Gã biết một khi gã xem gã ác điều phía sau là địch nhân thì xem ra so với đám cao thủ Thần Thương hội vừa rồi còn khó đối phó hơn gấp bội.

Gã cảm thấy mình đang đối địch với cả bóng đêm bao trùm xung quanh.

Cho nên gã duỗi tay ra.

Một khi đưa tay ra gã sẽ đẩy cửa bước ra ngoài.

Khi cửa mở, ở tình huống tĩnh lặng và u ám này sẽ tạo ra một khe hở, một lỗ hổng, hơn nữa còn có một âm thanh.

Gã muốn tận dụng cơ hội này, cái khe hở nhỏ bé này ... chỉ cần cửa mở, một chút thời gian khi cửa hé ra gã có thể thoát ra khỏi cái áp lực khủng bố, sát lực mạnh mẽ, tử khí lan tràn từ vị Ngộ Dạ hình bộ sau lưng.

Lưu ác điều không hỏi đáp.

... gã mở miệng trả lời tức là vẫn còn đối thoại mặc dù vẫn có thể xuất thủ nhưng ít ra là vẫn chưa động thủ. Nếu gã im lặng không trả lời vậy giao chiến hiển nhiên đã bắt đầu.

Trong đêm tối mịt mùng giao chiến với Sát Thủ hình bộ thì đoán chắc một điều tử thần đã khiến người nhảy mũi một cái rồi.

Thiết Thủ không quay người lại.

.... Bây giờ mà quay người cũng quá nguy hiểm, khi mà cả người chuyển vị xoay lại tất sức phòng ngự giảm sút, yếu nhất, sát na ấy nếu địch nhân nắm bắt chính xác thời cơ thì ắt chết đến bốn mươi tám lần không sai chạy.

Sai lầm là mất mạng, một lần cũng không được.

Có nguy hiểm cũng không được phép sai lầm.

Thiết Thủ không nghĩ sẽ phạm sai lầm.

Cho nên tay của gã tiếp tục đẩy cửa.

Ác diệu đang ở sau lưng gã như tan biến vào bóng đêm.

Đêm, sâu thăm thẳm.

Tối như mực.

Trời sáng.

Mây tan.

Trăng đến.

Bóng hoa đổ.

Trăng cuối cùng đã chui ra khỏi mây.

Thiên địa sáng ngời.

Sáng tỏ.

Ác diệu cuối cùng đã trả lời câu hỏi của gã.

Gã trả lời bằng một câu hỏi, lấy bản thân mình làm câu hỏi cũng là một loại đáp án.

“Người có biết ai phái ta đến đây không?”

Thiết Thủ đáp: “Chu hình tổng!”

“Người có biết tại sao lão phái ta đến đây không?”

“Người là đại tướng dưới tay lão, lão đồng ý phái người đến Đông Bắc tất có nguyên do trọng đại. Có lẽ việc truy bắt Thiết Tú, cứu Diêu Hồng chỉ là cái cớ mà thôi!”

“Người đoán đúng rồi!” Ác diệu đang đưa cái đuôi thốt. Rốt cuộc dưới bóng hoa đang đưa Thiết Thủ đã chậm chậm quay mình lại đối diện với một con mãnh thú đang đứng đưa cái đuôi.

“Rất nhiều người không rõ nội tình mà cho rằng Hình bộ bọn ta chỉ biết truy bắt tội phạm, tra án nhưng không biết rằng chúng ta còn có rất nhiều nhiệm vụ không thể để người khác biết được phải phụ trách thực hiện.” Ác diệu lặng lẽ cười nói: “Tỷ như điều tra trong triều đình, nhân gian có ai hai lòng, ý đồ tạo phản để chặn đứng không cho chúng kịp hành động hoặc lúc Hoàng thượng xuất cung phải bố trí hệ thống phòng ngự bảo giá, lại giám sát nhất cử nhất động các lộ Thái tử, Vương gia. Bọn ta đều vì phụng sự Hoàng thượng mà luôn phải tăng cường hoạt động ...”

Thiết Thủ lạnh lùng nói: “Tự nhiên cũng thay Hoàng thượng, quần thần trừ khử những người không hợp nhân!”

Ác diệu trong đêm đen trông như một đầu quái thú đen ngòm, có đuôi, không động đậy nhưng đôi mắt mang màu xanh biếc ánh lên sự bí hiểm: “Người là Hình bộ, còn là danh bộ rất có kinh nghiệm, những chuyện này tất nhiên không gạt được người, Hình bộ điều tra sự cố trong triều đình, kỳ thật cũng như rất nhiều tổ chức hoạt động tương tự. Không mấy đại thần trong triều có thể biết được huyền cơ nhưng ta e rằng người còn biết rõ ràng hơn bọn ta.”

Gã dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Chỉ có điều bọn người dưới trướng Gia Cát tiên sinh, trực tiếp hành sự dưới lệnh Hoàng thượng không cần phải quanh co, rối rắm. Bọn ta thì cả việc Hoàng thượng xuất cung thưởng hoa, tư tình lén lút đều phải dọn đường sẵn ... cũng không trách được ai khi Hoàng thượng háo sắc, mỹ nữ trong cung, thực nữ nhân gian hề được sung hạnh ngài đều thân chinh xuất động. Địa phương nào có kỳ sơn dị thạch đều muốn tự mình đến xem. Bọn ta lo việc trải dài mấy trăm dặm đến chuyện sau cửa cung Hoàng đế một khi hứng chí bọn ta đều như treo trên giàn hỏa cửi!”

Thiết Thủ hừ lạnh: "Thân bất chánh ại đổ cho người! Núi đá vô tri, thiên ý khó dò, cỏ cây vô giác, đạo trời vô lỗi, dùng đàn làm củi, bắt hạc để ăn, đục khoét bảo khối, mê muội bất trí chẳng khác dùng chân gậy đàn, dùng tay để đi. Dẫu do thời thế cố nhiên trên làm dưới theo nhưng giúp ác làm việc, nhen lửa thổi gió đến khi gió lớn ắt hại chính mình."

Gã dừng lại một chút kìm chế tâm tình, giọng nói ôn hoà nhưng nghiêm khắc, bình tĩnh nhưng mạnh mẽ nói tiếp.

"Chúng ta thân tại công môn nhưng có những việc chúng ta có thể không làm, có những việc nhất định phải làm ... có hay không có mệnh lệnh từ trên cũng không phải là điểm quan trọng."

Ác điều lại trầm lặng.

Gã lại lặng im trở lại.

Khi gã lặng thinh đích xác mang đến cho người cái cảm giác giống như gã đã chết rồi vậy.

... không phải gã chết mà là gã lặng im để người tưởng rằng gã đã chết.

Chỉ là Thiết Thủ không sợ sự tĩnh lặng.

Càng không sợ chết.

Tâm gã bình lặng như đáy hồ nước.

Cũng trong hơn nhiều.

Ác điều trầm mặc một lúc rồi lạnh lẽo nói: "Ta với người không giống nhau, người có Gia Cát tiên sinh, ta không có!"

Thiết Thủ đáp: "Người cũng có Chu Nguyệt Minh, Chu hình tổng đốc đấy thôi!"

Ác điều nói: "Hoàn toàn khác biệt! Chu Nguyệt Minh bồi dưỡng ta là muốn ta nghe lão nói, phục tùng mệnh lệnh lão, nhất định phải có giá trị lợi dụng ... lão đại trên đời này đều như thế cả."

Thiết Thủ cất lời: "Nói lợi dụng ắt có chỗ hữu dụng, vậy phải nói người hữu dụng, đã vậy người dựa vào chính thực lực của mình hành sự hoàn toàn có thể không ngả nghiêng theo sắc mặt người khác."

Ác điều đáp: "Ta dựa vào lão thì phải chịu sự khống chế của lão. Không dựa vào lão thì cho dù võ công có cao đến mấy cũng không thể chú ý đến, không lâu sau trên giang hồ cũng chỉ có thêm một bộ hài cốt trên đường mà thôi. Gần núi ăn của núi, gần nước uống nước, không tựa núi, không nương nước thì không oan chìm đáy bể cũng xương hoá thành tro. Tà bất thắng chính là quy luật đã là chuyện hiển nhiên."

Thiết Thủ thốt: "Cho dù là chuyện hiển nhiên cũng không thể đánh mất cái tâm. Trận chiến cuối cùng của đại trượng phu chính là bản thân mình. Tần thúc chủ cũng có lúc bán ngựa. Ta biết thời thế hiện giờ chính khó thắng tà nhưng cho dù không thắng cũng đánh một trận."

Ác điều lại tĩnh lặng trong thoáng chốc rồi nở một nụ cười quỷ dị thốt: "Ta đấu!"

Thiết Thủ hỏi: "Đấu với ai?"

Ác điều đáp: "Tập Tà!"

Thiết Thủ thở ra: "Khó trách bên hông hấn tựa hồ bị thương mà sau cổ người cử động cũng có chút khó khăn ... trận chiến ắt rất đáng xem đáng tiếc ta không có phúc phận để thưởng lãm."

Ác điều hừ lạnh: "Nếu không làm sao người có thể mượn kiếm của hấn chứ!"

Thiết Thủ cười hỏi: "Không phải Chu hình tổng muốn người đánh một trận với Tập Tà chứ?"

Ác điều đáp: "Cũng không hẳn, lão có dặn dò ta rất kỹ nếu không phải vạn bất đắc dĩ tuyệt đối không nên trêu chọc vào hấn."

Thiết Thủ nói: "Nhưng người lại chọc ..."

Ác điều cất tiếng: "Ta chỉ bắt đắc dĩ thôi, nhưng ta cũng muốn đấu với hần một trận, trách nhiệm của hần là bảo vệ cơ mật Thần Thương hội mà nhiệm vụ của ta lại chính là khám phá bí mật của Tôn gia."

Thiết Thủ thắc mắc: "Vậy là trong lúc hành động người bị hần phát hiện?"

Ác điều đáp: "Người đến Phi Hồng hiên ta có chút do dự."

Thiết Thủ hồ nghi: "Do dự?"

Gã hỏi trong lòng thầm nghĩ hoá ra cái gã mình đây tử khí này cũng có lúc 'do dự'.

Ác điều đáp: "Ta do dự là cuối cùng ta nên theo dõi người hay nhân tiện thăm dò Nhất Ngôn đường một chuyến."

gã nói tiếp: "Người làm thế nào biết ta không theo sau người ... chỉ dựa vào mùi của ta người không thể nào dám khẳng định như thế?"

Thiết Thủ đáp: "Lúc đấu với đám người của Thần Thương hội ta đã nhìn ra thương thế ở cổ của người. Nếu người theo sau ta thì với thân thủ của người nếu bị thương thì ta không thể nào không phát giác."

Ác điều gật gù: "Người dĩ nhiên không biết, lúc người ở Phi Hồng hiên thì ta đang ở Cửu Đỉnh thánh."

Thiết Thủ thốt: "Cửu Đỉnh thánh! Xem ra người muốn đến đảo Hoàng Long."

Ác điều trầm giọng: "Ta có mục đích. Một, Chu tổng nhận được tin báo Thần Thương hội gần đây đang bí mật nghiên cứu một loại thương pháp cực kỳ bá đạo đã sắp thành công. Một khi thành công lực sát thương cực lớn, ngay cả người võ công trung bình sử dụng loại thương pháp này cũng trở nên thiên hạ vô địch."

Thiết Thủ động dung: "Có loại thương pháp như vậy sao?"

Ác điều thở dài: "Điểm đáng ngại hơn chính là bọn ta chỉ biết nó tồn tại nhưng bí pháp kia rốt cuộc là thương pháp hay là một loại binh khí cũng không biết được."

Thiết Thủ hỏi dò: "Người tới đây vì chuyện đó ư?"

Ác điều đáp: "Đương nhiên! Mặc kệ là thương pháp hay binh khí ta đều cướp lấy rồi nói sau."

Thiết Thủ thốt: "Cho nên Chu Nguyệt Minh mượn cơ cứu Diêu Hồng cô nương phái người đến đây là để tra ra cơ mật này sao?"

Ác điều đáp: "Còn có mục đích khác, Nhất Ngôn đường còn ẩn chứa càn khôn."

Thiết Thủ thở nhẹ ra một hơi: "Nhất Ngôn đường còn có vũ khí bí mật khác nữa sao?"

Ác điều đáp: "Đó có thể là một loại dược vật, một loại bí phương hoặc phương pháp huấn luyện nhân tài."

Thiết Thủ nói: "Nhất ngôn đường tại Thân Thương hội chịu trách nhiệm huấn luyện, tinh anh cao thủ xuất ra vô số. Người ta huấn luyện tốt, dùng người chuẩn cũng không thể không ai nhận ra phương pháp huấn luyện của bọn họ."

Ác điều cười nhạt: "Có điểm khác!"

Thiết Thủ ngạc nhiên: "Khác?"

Ác điều thốt: "Rất khác biệt! Sáu năm gần đây Nhất Ngôn đường có không ít cao thủ thất tung hoặc phát điên, không phải chết mà là mất tích. Một khi có cao thủ xuất hiện tất gió tanh mưa máu, nhiệt náo một phen, di hoạ vô lâm nhưng hoành hoành ngang ngược không lâu lại bắt đắc kỳ tử chết thảm. Những năm gần đây ít nhất sáu, bảy tên cao thủ từ Nhất Ngôn đường có kết quả như vậy."

Thiết Thủ trầm ngâm nói: "Người cho rằng ... bọn họ có phương pháp đặc thù huấn luyện cao thủ có thể khiến người võ công mãnh tiến nhưng có thể làm họ phát cuồng mà chết sao?"

Ác điều nói: "Nếu thực sự có loại bí pháp này thì chẳng những Chu tổng muốn mà cả Tướng gia cũng muốn."

Thiết Thủ hồ nghi hỏi lại: "Thực sự thì có loại bí pháp này không?"

Ác diệu đáp: "Có! Người đừng quên trong Thần Thương hội vốn có người của Chu lão, trong Nhất Ngôn đường cũng sớm có nội ứng. Chuyện trong thiên hạ có gì có thể qua mắt được hai người bọn họ? Bọn họ mới quả thực là long phụng trong đương thế, không ai có thể so được"

Thiết Thủ cười nói: "Biết chuyện bí mật của người khác đúng là không ai có thể bì được họ rồi. Như vậy thì sử quan mới là không ai so được chứ, bọn họ ghi lại sự thật, dẫn xưa thuật nay vậy mới là nhìn lòng người. Cho dù có đoạt được bí pháp của Nhất Ngôn đường thì có thể dùng không, đến bọn họ còn chưa tìm ra biện pháp khống chế hậu quả của cách đó. Cường đoạt nó xem ra chỉ là gieo gió gặt bão tự mình hại mình mà thôi!"

Ác diệu trầm ngâm: "Chu lão tổng, Tướng gia bọn họ không quan tâm. Chỉ cần có thể đưa võ công nhân thủ dưới tay đột biến gấp mấy lần hơn nữa có thể bắt kể việc gì xuất động một đám thiên hạ vô địch động thủ có ai mà không muốn có? Ai không muốn đoạt? Đó là nguyên do ta đi chuyến này!"

Thiết Thủ đột nhiên hỏi: "Tại sao ngươi lại nói với ta mấy chuyện này?"

Ác diệu đáp: "Bởi ngươi và ta mục tiêu hành sự khác nhau, nói với ngươi cũng chẳng có việc gì quan hệ."

Thiết Thủ thần nhiên nói: "Sao ngươi chắc ta sẽ giúp ngươi? Nói không chừng ta quay đầu lại đoạt lấy vật trên tay ngươi đi thì sao?"

Ác diệu trầm ngâm cả nửa ngày mới mở miệng: "Ta cũng muốn bỏ qua chuyện này ... nhưng nay lại muốn nói cho ngươi biết, tình thế của ta phải giữ thân và cũng rất bất đắc dĩ!"

Thiết Thủ bình đạm nói: "Ai mà có thể khiến Ngộ Dạ Sát Nhân ngài phải bất đắc dĩ vậy?"

"Đêm nay ta cùng Tập Tà giao thủ lập tức nhận thấy hành động đơn độc lần này chỉ sợ hỏng việc!" thanh âm phát ra từ cổ họng gã như tiếng gầm gừ của mãnh thú gặp phải thiên địch.

"Ta muốn hợp tác với ngươi!" gã thì thầm: "Ta muốn liên thủ với ngươi!"

"Chúng ta hợp tác cả hai cùng có lợi!" gã thành thực nói: "Tách ra thì cả hai đều thiệt hại!"

"Tình thế vô cùng rõ ràng, không cần hoài nghi!" gã nói mang theo luồng tử khí mãnh liệt: "Ngươi chỉ có ở cùng trận tuyến với ta mới có thể được việc!"

Thiết Thủ đáp: "Ta đến là để cứu Diêu Hồng cô nương, bây giờ còn muốn tra ra hung thủ đã giết Tiểu Hồng!"

Ác diệu thốt: "Ta biết! Chuyện đó cũng không có gì mâu thuẫn!"

Thiết Thủ lại nói: "Ta chỉ muốn cứu người, truy bắt kẻ thủ ác cũng không hề có ý định sẽ vì Thái Kinh, Chu lão làm việc gì riêng tư cả!"

"Huống chi," gã dừng một chút rồi nói tiếp: "Nếu Thần Thương hội quang minh chính đại nghiên cứu thủ pháp sử dụng thương pháp, bình khí. Người của Nhất Ngôn đường tình nguyện tham gia phương thức huấn luyện đệ tử tinh anh thì theo ta không có vấn đề, ta cũng không quấy rối hoạt động của họ."

Ác diệu nói: "Người là danh bộ danh chấn thiên hạ, hãy nhìn cục diện hiện nay của Thần Thương hội nó có giống như là không có ý đồ thôn tính thiên hạ, không có dã tâm thôn tằm vô lâm sao? Người cũng đã gặp Tôn Cương, lão có giống như là người dùng phương pháp quang minh lỗi lạc cho chuyện huấn luyện nhân mã sao?"

Gã bỗng nhiên hạ thấp thanh âm.

Nhú lông mày.

Cũng hạ thấp vai xuống.

Thoảng cái, phẳng phất cả bóng đêm cũng hơi bị đè thấp xuống ép đến Thiết Thủ.

Chìm, mà nặng.

Đen, mà nồng đậm.

“Nếu như lấy được bí pháp cùng bí kỹ có thể đột nhiên tăng mạnh võ công, lấy võ công ta và người mà tính, thực không gần ư vô địch thiên hạ ư?” Ác điều lạnh giọng nói, “Chúng ta đoạt được của quý này không nhất định phải hiến tặng cho Thái Tể Tướng cùng Chu lão tổng. Chúng ta hoàn toàn có thể thu lấy món lợi đó chứ ... lợi dụng tình báo của bọn chúng cùng sự lớn mạnh thực lực của mình, hùng bá thiên hạ, có sao mà không làm? Ta và người sao không hợp tác? Chúng ta liên thủ ắt không ai sánh kịp, còn có thể vô địch khắp thiên hạ!”

Thiết Thủ nghe, cũng hiểu.

Hắn rút cục minh bạch ý tứ ác điều rồi.

... người cũng đã nói lời thành thực. Người cũng cần phải đáp lời.

“Với ta không có ý nghĩa, cũng không hứng thú muốn hùng bá thiên hạ;” gã hôn hậu mỉm cười nói, “Ta nghe đến vô địch thiên hạ bốn chữ chỉ sợ, ta chỉ nguyện sống được thật vui vẻ, thanh thản, vì lão bách tính làm nhiều chuyện tốt, vì dân mà phụng sự, làm người không thể vô địch, vốn không thể, thật ra thì không cần phải vô địch! ... kiếp sau làm heo làm chó, làm gà làm vịt chưa biết chừng! Người là Tể Tướng, không giống với người thường nhưng cũng có sanh lão bệnh tử, hỉ nộ ái ố. Bình dân dân chúng tất cả đều là người, cũng có cha mẹ huynh đệ, vui mừng ly hợp. Người mơ ước có vũ khí bí mật của Thần Thương hội cùng bí pháp huấn luyện cao thủ của Nhất Ngôn đường ... ta không có cái hùng tâm này.”

Ác điều tựa hồ không ngờ tới Thiết Thủ trả lời như vậy.

Khi gã nói, tựa như một đứa bé tìm được một viên kẹo, gã chịu chia phần cho một đứa bé khác đã là gã hết sức khảng khái cùng đối phương chia sẻ quang vinh.

Song Thiết Thủ cự tuyệt gã! ... hơn nữa thái độ còn giống như nhân từ với ma quỷ, gã lần đầu tiên cảm giác tử khí ở mình gã không thể bức gần quang minh chánh đại của người này, hơn nữa còn vô pháp bức tới.

Ác điều như dựa vào nơi hiểm yếu phản kháng thấp giọng gầm lên: “Nhưng ... Ta xem người là bằng hữu, ta đã đem hết thấy nói cho người biết rồi!”

Thiết Thủ ánh mắt nhu hòa thân mật: “Đúng vậy! Người nói cho ta biết. Cho nên chỉ cần người không giết người, không đả thương người, ta quyết sẽ không ngăn trở hành động của người.”

Ác điều nghe xong, hắn nắm chặt nắm tay vừa mở ra, vốn đang nắm chặt đuôi tóc mới vừa rơi xuống.

Hắn ỏi một tiến nói, “Ồ trong vô lâm, người không làm đệ nhất thì ngay cả đệ nhị, đệ tam cũng làm không được, mọi người chỉ nhìn cái tốt nhất, nếu không chỉ là đồ phế thải, ai lại muốn đồ thứ phẩm chứ!”

Thiết thủ cười nói: “Ta là người, không phải là hàng hoá. Ta sợ nhất đệ nhất, làm đệ nhất rất không thoải mái, tự tại. Nếu là không làm đệ nhất ngay cả đệ nhị, tam, tứ cũng làm không được, vậy thì đứng thứ một vạn một ngàn một trăm mười một cũng tốt lắm mà có gì phải khấn trương? Ta cũng không phải là hàng, ta là người. Cứ phải lo tìm cách đứng hàng thứ đệ nhất hay một vạn một ngàn một trăm mười một làm gì? Nhưng ta chỉ có một, không một dấu chấm phẩy, không cách nào bắt chước, chẳng phải đã là duy ngã độc tôn, độc bộ thiên hạ?”

Ác điều hừ hừ nói: “Người không có nghe nói tới sao? Nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ ... học như đi ngược dòng nước, không tiến ắt lùi, người nếu tồn tại không tranh giành không đấu, ý nghĩ lụn bại thì các người Tứ Đại Danh Bộ sớm muộn nhất định cũng tự lại phía sau, sớm muộn gì cũng sẽ bị đào thải!”

Thiết thủ ôn hòa nói: “Nếu là đào thải tức là chúng ta đã không cần thiết để tồn tại rồi, vậy thì thiên hạ thái bình rồi ... đó là chuyện tốt đấy! Truy Mệnh Tam sư đệ ta thích ngâm tụng bốn câu thơ ‘nguyện vì trường an khinh bạc nhi sanh đương khai nguyên thiên bảo thì đầu kê tẩu cầu quá nhất sanh thiên địa hưng vong lưỡng bất tri’. Được vậy thật cho gã đã được toại nguyện rồi. Thật ra thì nhân sinh trên đời có mấy khi được là chính mình? Chúng ta sinh ra đến chết cũng không do mình quyết định còn muốn bàn về những chuyện khác! Về phần nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ chỉ là biện minh cho sai lầm của người trong giang hồ mà thôi ... dù nói thế nào, lưu lạc giang hồ so sánh với ở nhà đã tùy tiện hơn nhiều rồi!”

Ác điều vẫn chưa từ bỏ ý định, “Nhưng là người là bộ khoái. Người mắt thấy Thần Thương hội sẽ có tuyệt chiêu, vũ khí cùng bí pháp, sẽ cần quét giang hồ, tự mình hùng bá cũng không nhúng tay vào. người trợ

Trụ vi ngược, dung đường kẻ gian!”

Thiết Thủ thần sắc nghiêm nghị.

Gã rất chân thành trả lời ác diệu câu hỏi này: “Bất luận kẻ nào cũng có thể đưa đệ tử của mình huấn luyện trở thành tuyệt thế cao thủ. Bất luận kẻ nào cũng có thể nghiên cứu luyện thành tuyệt chiêu vô địch thiên hạ. Đó là tự do của bọn họ. Ta là hình bộ cũng không quyền can thiệp. Nhưng bọn họ dùng những cao thủ này hoặc tuyệt chiêu đó làm chuyện xằng bậy, ta nhất định sẽ không ngồi yên không lý đến. Thằng thần mà nói ta tới nơi đây, cũng điều tra nội hạ lạc một người bạn tốt, không rõ nguyên nhân thất tung. Nếu ta điều tra rõ Thần Thương hội thật là làm xằng làm bậy ta sẽ tra ra chân tướng. Nếu như bọn họ huấn luyện ra cao thủ ra bên ngoài giết người cướp của, hoặc là dùng phương pháp huấn luyện coi thường nhân mạng ta nhất định xử lý nghiêm khắc Nhưng nếu như không có bằng cứ cụ thể ta sẽ không can thiệp chuyện nhà của bọn họ, càng không có dã tâm đi cướp bí pháp mà bọn họ cực khổ nghiên cứu chiếm lấy cho mình dùng.”

Ác diệu nhất thời tỏ vẻ thất vọng: “Tứ đại danh bộ! Thì ra là mặt kệ sự tình!”

Thiết thủ cười ha hả nói: “Chúng ta chỉ để ý chuyện bất bình của thiên hạ nhưng đúng là mặc kệ chuyện riêng của người khác. Không phạm pháp, không trái với đạo nghĩa, đều không liên quan chuyện đến bọn ta. Chỉ cần mọi người cần nha sai tới chủ trì công đạo, đạo nghĩa thì bọn ta ăn công môn cơm cũng có thể động thân, kịp thời chạy tới là tốt rồi. Nếu là khi bọn hắc không có hành động bất kỳ làm trái pháp luật bọn ta quyết không quấy nhiễu bọn họ. Như vậy, chúng ta là người Lục Phiến Môn cũng không bị người mắng nhiếc trở thành nhân vật đáng ghét trong suy nghĩ của dân chúng. Chúng ta phải học được như thế nào quân sự, không được ước thúc chính mình, lúc nào thì mặc kệ.”

Sau đó gã thần nhiên nói: “Người vẫn chưa từng nói cho ta biết mục đích thực sự, nhưng lại nhất nhất cho ta biết vào tối nay. Ta rất cảm tạ nhưng không biết có phải hay không là do các hạ cùng Tập Tà đánh một trận xong cho nên kế hoạch có biến hóa?”

Ác diệu hừ lạnh một tiếng: “Người thật là người thông minh.”

Thiết thủ mỉm cười nói: “Ta vốn dần dần nổi danh.”

Ác diệu u ám nói: “Một người thông minh quyết sẽ không nói mình thông minh. Thậm chí cũng sẽ không để cho người khác biết hẳn là người thông minh.”

Thiết thủ cười khổ nói: “Nhưng ta thật rất dần dần. Cho nên đối với chuyện gì đều chỉ dựa vào công phu. Bao gồm nhìn nhận vấn đề bởi vì tư chất kém cho nên so sánh với người khác suy nghĩ nhiều gấp mấy lần.”

Ác diệu cười lạnh nói: “Nhưng người một câu trúng đích. Thật sự ta cùng Tập Tà đánh một trận xong, mới thay đổi kế sách ban đầu.”

Thiết Thủ cũng không quái lạ đáp: “Kế hoạch ban đầu của người dĩ nhiên không có ta tham dự.”

Ác diệu nói: “Đây là tin tức ta cực khổ mới có được. Hơn nữa đi theo Chu lão lâu rồi mới có một chút chỗ tốt làm sao có thể hai tay dâng cho người được!”

Thiết Thủ thở dài nói: “Nhưng ta cảm giác thấy Chu tổng vốn đối đãi người không tệ.”

Ác diệu cảm giận nói, “Đáng tiếc trên đời tất cả lão tổng đều như vậy. Ta mới vừa rồi không phải đã đã nói sao? Lão là lão tổng ta không phải, ta chỉ nghe lời của lão. Lão cố ý tài bồi ta là bởi vì lão đã sớm đã nhìn ra ta là người như thế, chỉ thích hợp thi hành mệnh lệnh của lão nhưng vĩnh viễn không thay thế được chỗ ngồi của lão. Cho nên lão mới yên tâm để cho ta làm việc, không sợ ta đoạt quyền soán vị. ‘Lão tổng’ vốn hi vọng luôn cười lên lưng người, mô hôi người tùy lão dụng. Lão cho người một chút quyền lực cùng tự do, nhưng cũng chỉ có ở nơi không ảnh hưởng đến lão và bị lão khống chế mới có tí xúu bố thí ban cho. Hơn nữa người còn phải có ơn lo đáp. Một khi để cho lão nhìn ra người vong ân phụ nghĩa, lão ngay cả cảm cũng sẽ không cho người ăn. Nếu để cho lão dò xét ra người đã tâm so với lão còn lớn hơn, lão sẽ cho người biết: lão có bản lĩnh để người vươn lên, lão cũng đủ bản lĩnh để đẩy người ngã xuống.”

Thiết thủ chỉ có thở dài.

Thâm trong lòng.

Ác quỷ hai mắt hiện ra màu xanh biếc: “Cho nên, ta muốn phần đầu, ta muốn giữ chặt kỳ ngộ của mình, ta muốn có sự thành tựu của mình.”

Thiết thủ không nhịn được nói: “Người đã có danh Ngộ dạ ma bộ thiên hạ đều nghe thấy.”

Ác quỷ hừ một tiếng: “Đó chẳng qua là ma. Muốn làm bộ, nên làm thần bộ. Muốn hành hiệp, nên làm hiệp thần. Muốn thành ma, ít nhất cũng nên là một đời Ma vương.”

Thiết thủ không khỏi thở dài.

Gã thở dài ra một câu:

“Cho nên người muốn đoạt được bí mật Thần Thương hội?”

“Đúng!”

“Nhưng người cùng Tập Tà đánh một trận đã phát hiện chuyện vốn không phải dễ dàng như vậy?”

“Ít nhất sẽ khó khăn nếu ta hành động một mình.”

“Cho nên người muốn ta với người liên thủ?”

“Trên thực tế, người không cùng ta liên thủ, bọn họ cũng nhất định sẽ đối phó người ... Tiểu Hồng chết oan chết uổng, chỉ sợ tám phần là vì hãm hại người.”

Thiết thủ thản nhiên: “Cho dù ta không có giết hại Tiểu Hồng... Tiểu Hồng cũng là vì ta mà chết .”

9. Chương Bốn (phần 4) Dạ Đầu Nhất Ngôn Đường

“Vì vậy ta không thể hợp tác với người?” Thiết Thủ đáp.

“Là vậy!” ác quỷ than thở.

“Ta muốn lên Thái Sơn cứu Diêu Hồng trước.”

“Ta cũng muốn lên Thái Sơn bắt Thiết Tú chúng ta đồng hành vậy! ”

“Sơn Kiêu Thiết Tú với chuyện cảm thấy hứng thú nhất của người có liên quan sao?”

“Gã là mấu chốt.”

“Hả?”

“Cho nên trước tiên ta muốn xem qua quyển sách Tiểu Hồng để lại cho người ... lúc người đào ra quyển sách đó ta vừa đến cũng kịp liếc thấy!”

“.... người tới sớm hơn cả đám người Nhất Ngôn đường sao?”

“Nhưng ta đã chấp nhận nói dối thay người giải thích sáng tỏ sự việc, người thiếu ta một ân tình!”

Thiết Thủ cười: “Ta thiếu người ân tình?”

Ác quỷ thản nhiên nói: “Nếu không có ta thì người tuy nhất thời một mình có thể chống đỡ được Tôn Trung Ba, Tôn Cương, Tôn Đồ Cầu ... Chẳng lẽ người còn có thể một mình đối địch với Sơn Thần, Sơn Quân, Sơn Tập ... quần ma liên thủ sao? Còn có Tập Tà nữa!”

Thiết Thủ gật đầu nói: “Cũng đúng! Ta thiếu người một ân tình.”

Ác quỷ phun ra từ kẽ răng: “Người đương nhiên thiếu ta một ân tình!”

Thiết Thủ hòa hoãn nói: “Ta thật là thiếu người ân tình. Nhưng nếu là lúc ấy ta trước mặt mọi người nói ra sự thật là người không có đi theo phía sau ta. Đồng thời cũng không biết người đã đi đâu ... Người nói xem bọn họ có thể không hoài nghi người không? Có khi bọn họ chuyển mục tiêu công kích đến người thì sao?”

Gã ngửa đầu mặc dù bình thản, nhưng lời nói sắc bén.

Ác điều ngăn người ra.

Gã hiện tại mới hiểu được lời giảng hồ đồn đãi, Thiết Thủ quả là người rất trọng hòa khí .

.... nhưng hòa khí không có nghĩa là không có đảm khí.

Gã cũng nghe nói Thiết Thủ nổi tiếng là bộ khoái rất quang minh chính đại.

... nhưng quang minh chính đại cũng không có nghĩa là ngu dốt.

Thiết Thủ cũng không đàn dộn.

Gã rất khôn khéo.

Chỉ cần gã không muốn, ai cũng đừng nghĩ lừa gạt được gã, người nào cũng không chiếm được tiện nghi với gã, ai cũng đừng mơ tưởng dùng tiểu xảo ở trước mắt gã.

Thiết Thủ cười nói: “Chỉ là nói cho cùng nếu không có người giải vây thì hiện tại ta cũng khó mà nói rõ được mọi chuyện, lúc đó việc sáng mai lên Thái Sơn? Hắc! Chỉ sợ sang năm lên đây bái tế ta thì đúng hơn!”

Gã luôn ôn hoà nhân hậu.

.... nếu lời nói đã rõ rồi liền điểm đến là dừng lúc nào cũng chừa đường lui cho người khác.

Ác điều cũng cười.

Hàm răng trắng ớn trong đêm tối của gã rất bắt mắt.

Lúc này, đêm đã chìm xuống ngay cả lực lượng hắc ám phảng phất cũng đã tan đi rất nhiều.

... là chuyện gì khiến cho đêm không lạnh? không tối? Thậm chí ngay cả trên người gã tử khí cũng không còn mãnh liệt như vậy?

Hữu nghị là gì?

... hữu nghị là một loại cảm giác đi xuyên qua huyết mạch người, khiến cho người vui vẻ, sung sướng, không còn cô độc.

Lúc này ác điều từ tốn nói: “Vốn ta cũng không định sang năm bái tế người ở đây ... cùng Tập Tà đánh một trận, ta đã nhận thấy khó bề hành động ở Nhất Ngôn đường rồi.”

Thiết Thủ không nhịn được hỏi: “Ta thấy trên kiếm gã có dính máu ... Gã lợi hại vậy sao?”

“Bản thân ta không trúng thương do kiếm của gã!” ác điều lẩm bẩm tự nói, phảng phất vẫn còn sợ hãi: “Ta muốn tìm ra bí mật huấn luyện tinh binh mãnh tướng của Nhất Ngôn đường cho nên đột nhập vào Cửu Đỉnh thánh, hoàn toàn không thấy ai theo sau, ta đang muốn lên vào Lục Đỉnh lâu muốn thám thính nơi ở của Tôn Cương thì gặp Tập Tà.”

Thiết Thủ hỏi: “Lúc đó đèn sáng?”

Ác điều đáp: “Không!”

Thiết Thủ lại hỏi, “Có ánh trăng chiếu sáng?”

Ác điều cười lạnh nói: “Ánh trăng không chiếu vào trong phòng, chỗ đó ngay cả muỗi cũng không bay vào.”

Thiết Thủ hỏi nữa: “Vậy làm sao người xác định đó là Tập Tà?”

Ác điều khẳng định: “Tuyệt đối là Tập Tà không thể nghi ngờ.”

Thiết Thủ thích thú hỏi lại: “Làm sao người biết?”

Ác điều đáp: “Chỉ bằng mùi vị.”

“Mùi vị?”

“Tà vị!”

Ác điều hết sức tự tin nói: “Tập Tà trên người thì một loại tà vị ... giống như tử khí của ta nhưng bất đồng.”

Thiết Thủ cười.

Xem ra, người tuổi trẻ này rất biết tự nhận xét bản thân.

... dù sao thì một người có bản lĩnh lại tự cao tự đại mà lại biết tự biết mình biết người như gã quả thực rất hiếm.

Cho nên gã không truy cứu nữa, chỉ hỏi: “Gã vừa thấy người liền động thủ?”

“Không!”

“Không?”

“Lúc nhận ra có người ta đã giật mình, khi ấy gã đã ở phía trước ta không tới ba thước.”

Nghe câu này ngay cả Thiết Thủ cũng lấy làm kinh hãi:

“Con mắt của người không phải có thể trong đêm tối phân biệt đồ vật như ban ngày sao?”

“Ta là có khả năng này!” ác diệu mắt lóe lục quang, buồn rầu nói, “Nhưng ta nhìn không thấu gã! Gã phẳng phất có một loại khả năng, có thể gần mộc thì thành mộc, gần hỏa thì như hỏa, gần nước thì hòa nước, gần kim thì thành kim ... Ta thiếu chút nữa đụng vào người gã trên đường đi.”

Thiết Thủ nói ngay, “Là bởi vì người kịp thời nhận thấy tà vị trên người gã?”

Ác diệu ảo não nói: “Đúng vậy!”

“Nói như vậy, gã cũng không nhất định có thể phát hiện người;” Thiết Thủ an ủi gã nói, “Gã cũng không có năng lực như người nhìn trong đêm tối. Nếu không gã đã sớm xuất thủ.”

“Ta nghĩ, gã phát hiện ta đồng thời cảnh giác ta ngay lúc ta phát giác ra gã!” ác diệu vừa quật cường vừa ảo não nói: “Gã đại khái cũng ngửi được mùi vị của ta!”

Trong đêm tối, Cửu Đỉnh thánh, hai người tinh thông dạ chiến, sở trường ám đấu. Cao thủ, sát thủ gặp nhau, ngay cả bọn họ đối đấu với Thiết Thủ gã cũng không dám xem thường.

Quả thực là một trận chiến kinh tâm động phách.

Ở Sơn Đông.

Thần Thương hội.

Nhất Ngôn đường.

Cửu Đỉnh thánh.

Đêm tối.

Trước cửa.

Hắc báo đối đầu ác diệu, mị ảnh đấu cùng quái thú, bọn họ ngửi mùi vị của nhau.

Bọn họ tĩnh lặng.

Bất động.

Không nói.

(Tập Tà không hỏi ác diệu: “Người tại sao lên vào nơi trọng địa này!?”)

(ác diệu cũng không cảnh cáo Tập Tà: “Người không nhường đường, ta giết người!”)

Bọn họ không nói gì.

Thậm chí cũng không hỏi đối phương ‘Muốn làm gì!’

Bọn họ tựa như trong đêm tối, từ hồng hoang, hai con mãnh thú thời thượng cổ gặp nhau trên đường đi.

... mà không có đường lui.

Chỉ có quyết đấu.

Giao thủ.

... từ trong sinh tử định thắng bại!

Bọn họ một người nhất định phải ngã xuống, người kia mới có thể đạp trên xác, liếm máu mà đi tới phía trước được.

Một người là vì phá quan.

Một người là muốn bảo vệ.

Cho nên chỉ có tỷ thí.

Ác điều đã âm thầm đeo bộ móng vuốt lên.

Móng nhọn.

Vũ khí của gã chính là vuốt sắc nhọn đeo lên mười đầu ngón tay, dài chừng ba tấc.

Gã đeo lên bộ móng vuốt này ngay cả chính gã cũng cảm thấy rất giống

Rất giống một con thú hoang.

Danh bất hư truyền.

... quả nhiên là ác điều!

Mặc dù Thanh sơn y cưu trảo được gã đeo lên trước.

Nhưng công kích trước không phải là gã.

Mà là Tập Tà.

Tập Tà xuất thủ.

Gã rút kiếm.

Tập Tà vừa động ác điều đã biết.

Nhưng vẫn không còn kịp nữa.

Tập Tà tay mới đề chuôi kiếm ác điều đã muốn sử ra Thanh tự quyết dùng Thanh sơn như trước trảo uy hiếp khiến gã không kịp rút kiếm, nhưng đột nhiên gã cảm giác kiếm khí đã tới!

.... phẳng phát thương phong, đa phần kiếm khí!

Nhất kiếm công tập có chút tà môn!

Huống chi kiếm Tập Tà còn không ra khỏi vỏ, sao lại có kiếm khí?

(nhưng ác điều đã không kịp suy nghĩ.)

Gã hứng không dưới một kiếm.

Gã chỉ còn nước lui.

Lui ra cửa.

Lui cực nhanh.

Gã lui được, Tập Tà cũng truy kích được, còn nhanh không tưởng.

Gã đuổi đến mau mà ngay cả kiếm còn không kịp rút ra .

Kiếm chưa ra , kiếm khí ra .

Thân hình ác điều mình vội thối lui đến trong viện.

Gã đã tránh khỏi một “Kiếm”

Kiểm khí, thương phong!
Gã đột nhiên dừng lại.
Gã dừng lại, Tập Tà đồng thời công mạnh về hướng gã.
Nói thì chậm, khi đó rất nhanh.
Khi đó mây đen đang che trăng, phủ trời đất, trong sân vẫn tối đen thăm thẳm.
Không ai thấy ai.
Ai cũng có thể nghĩ được đối phương.
Ác điều đột nhiên đứng lại.
Gã đang đợi Tập Tà đụng vào.
... chỉ cần hắn đụng vào, gã có hai mươi tám loại phương pháp có thể xé xác hắn.
Nhưng gã vội vàng thối lui rồi ngột đột nhiên dừng lại thì Tập Tà đang truy kích bỗng nhiên xoay mình.
Một trước một sau.
Đối mặt.
Mặt đối mặt.
Tỷ thí.
Khoảng cách vẫn ba thước.
Tập Tà vẫn tay đề chuỗi kiếm.
Kiếm ra khỏi vỏ.
Mười ngón tay Ác điều trong bóng tối toát khi bức nhân.
Khí tử vong.
Sát khí bức nhân.
Trong viện, vốn có chim chóc sinh sống. Mà nay, có thể bởi vì sát khí bỗng nhiên tràn ngập đầy sân khiến chúng cũng muốn vỗ cánh bay cao.
Tuy nhiên nó bay không nổi.
Bởi vì sát khí quá lớn.
... sát khí lớn, áp lực cũng lớn.
Mặc dù hai người chỉ đứng thẳng còn chưa động thủ.
Nhưng đến con chim nhỏ cũng không bay nổi.
Bay lên cũng rơi xuống.
Trời buộc quá lớn.
Không khí ngưng tụ
Sát khí,
Sương lạnh.
Trong đêm tối tỏa phát ra tà khí cùng tử khí.
Lần đầu tiên giao thủ, là ở Cửu Đỉnh thánh.
Ác điều tránh khỏi một kích.

Kinh hồn chưa định.

Lần thứ hai giằng co, là ở trong sân.

... đây là nơi đệ tử Nhất Ngôn đường gọi là Lộc tử thủy thủ uyển.

Ác diệu vẫn còn có sợ hãi.

Nhưng dũng khí không giảm.

Gã cảm thấy phấn chấn.

.... Đã lâu gã không có gặp gỡ đối thủ cường đại như vậy rồi!

Huống chi, địch thủ càng đáng sợ, gã càng phấn khích.

Cho nên gã muốn phản kích.

Gã đang muốn giương nanh múa vuốt phát lực độ sức thì đối phương rút kiếm.

Thân kiếm màu đen .

Kiếm cùng đêm tối tan ra thành một thể.

Nhưng kiếm chỉ rút ra một nửa, còn chưa rút hẳn ra, ác diệu đã mãnh liệt tấn công.

Cực kỳ mãnh liệt nhưng hết sức im ắng công tới.

Gã nhất định phải đánh bại đại địch trước mắt.

... gã không thể để đối phương chiếm thượng phong nữa.

Bởi vì kiếm pháp của đối phương thật khó tưởng tượng tiếp tục như vậy gã chỉ còn nước giơ lưng chịu đánh.

Gã nhất định phải thừa dịp mình còn có năng lực gấp mạnh càng mạnh phải đi trước một bước, ít nhất áp chế một phần nhuệ khí đối phương rồi hãy tính tiếp.

... nhuệ khí đối phương chưa áp chế bản thân gã đã phải chịu ngăn trở rồi.

Khẩu khí này, là binh gia tất tranh xu thế, tuyệt đối không được thua, không được mất.

... giờ Tập Tà đã rút kiếm ra tình thế có thể đã hung hiểm hơn rồi!

Cho nên gã một mạch sử ra Thanh Sơn nghi cửu thảo đại pháp!

Chiêu này một khi thi triển tình thế sẽ như thế nào?

Không biết!

Có hai nguyên nhân

Một, gã đã ba năm rưỡi chưa bao giờ dùng qua một chiêu này đối địch. Ba năm rưỡi trước gã dùng một chiêu này, chẳng những giết chết địch nhân mà ngay cả Chu Nguyệt Minh cho rằng gã tuyệt đối không giết được. Ngay cả chính gã cũng cho là không nhất định. Chỉ là công đến rồi thì ý chí chiến đấu địch nhân hoàn toàn tan vỡ, cổ của gã cũng nát bấy! Ba năm qua gã vẫn chuyên cần luyện không ngừng chiêu này, đã tinh còn tinh hơn, chiêu này uy lực càng tăng tiến, nhưng tiến đến cảnh giới nào thì ngay cả chính gã cũng không biết.

Hai, gã không có đánh chiêu này ...

Bởi vì kiếm phong đã tới!

Vấn đề là!

Kiếm phong làm thế nào nói đến là đến!?

... kiếm không phải là vấn đề nửa ở trong vỏ sao?

Nhưng, kiếm phong đúng là muốn tới đã tới rồi!

Đen ngòm, kiếm đã tới!
 Kiếm phong như thương?
 Không hổ Lưu ác điều, gã tung mình lên cao, tránh thoát một kiếm.
 “Soạt” một tiếng, từ phía sau lưng gã một bóng đen lướt lên, bay vụt lên trời.
 ... là một con chim nhỏ rớt cục từ trong đêm tối đầy áp lực phóng lên cao.
 Điều giữa không trung.
 Ác điều người đã ở giữa không trung.
 Gã đã tránh thoát kiếm thứ hai.
 Song gã còn chưa phản công ...
 ... gã không phải là không phản kích mà là phản kích không kịp! Tập Tà tập kích bất ngờ, thật sự là quá tà rồi!
 Thời điểm gã ở giữa không trung, Tập Tà đột nhiên rút kiếm!
 Kiếm rời vỏ!
 Kiếm đen như bóng tối.
 So với đêm càng đen hơn.
 Hơn nhiều!
 Người còn sợ hãi hơn.
 ... gã làm người ta kinh hãi, sát khí ở bên trong bức ra từ thanh đệ nhất kiếm đằng đằng sát khí.
 Kiếm công ác điều!
 Ác điều rơi từ trên không xuống.
 Lực phóng lên của gã đã cạn.
 Tiềm lực cũng hết.
 Dư lực không còn.
 ... tình thế hết sức hung hiểm!
 Trên đời có một số việc, một số vật hết sức trân quý, không kinh qua gian khổ không thể đạt được.
 Có một loại rắn gọi là Toàn Hầu Phong , người phải dùng động vật tỷ như gà, thỏ, dê cho nó cắn rồi lại dùng lực di chuyển cho rằng nanh nó cắn đúng chỗ mới có thể bức ra chân chính độc lực của nó. Khi đó, người có thể đem mảnh thịt sống mà rắn đã cắn vào cắn xuống , thêm được thảo, ngâm ướp gia vị, đúng hạn ăn chút ít, nghe nói có thể trị được bệnh suyễn.
 Nhưng động vật bị nó cắn thật sự rất thảm.
 Và răng của Toàn Hầu Phong cũng không thể bảo toàn.
 Con trai cũng một thí dụ. Bởi vì có hạt cát chui bên trong khiến cho nó thống khổ tiết ra dịch nhờn, bọc lấy hạt cát lâu ngày hoá thành trân châu.
 Trân châu là có thể bán , nhưng là dùng máu cùng mồ hôi của nó mới có thể có được .
 Mà một khi người ta vạch xác nó lấy trân châu, nó cũng sống không được nữa rồi.
 Con cóc cũng một thí dụ. Nghe nói vùng Đông Bắc này có một con cóc, người đem tay chân nó băm nhỏ, nó mới vì vô cùng thống khổ mà tiết ra một loại cao, mà loại cao này bôi vào da thịt, trên mặt làm da dễ mềm mại, rất nhiều thiếu nữ thích dùng thứ này.

Nhưng con cóc không còn tay chân cũng vô cùng đau khổ lúc tiết ra loại cao nhuận da này.

Nếu như nó không có loại cao nước này có lẽ cũng sẽ không có nhiều đồng loại của nó bị người ta băm thành thịt nát khổ lắm chờ chết.

Nghe nói có ít người cũng tương tự.

Bọn họ ở nguy nan lúc mới có thể phát huy tiềm năng.

... thậm chí bọn họ không biết mình thì ra vốn có lực lượng lớn như vậy, năng lực mạnh như vậy!

Ác điều không phải loại người đó.

Chính gã cũng biết điều đó.

Tuyệt chiêu của gã trừ Thanh sơn y cữu thảo còn có một loại kỳ kỹ danh chấn giang hồ:

... Kỹ độ tịch dương tiên!

Trên tay gã không có tiên.

Đầu gã có.

Gã sử tiên!

Hảo tiên!

Kiểm đã đâm ra!

Một kiếm này phát ra thiên địa u ám khoá hết mọi sinh lộ.

Tà kiếm.

... chiêu số còn tà hơn.

Tập Tà nghiêng người bạt tà kiếm, rút kiếm tà quái chiêu số nghiêng nghiêng cũng cực tà.

Nhất chiêu xuất, kiếm chưa đến, tà ý đã bức nhân.

Nhưng tiên của ác điều đã quán lấy.

Kiểm bị đuôi tóc đen ngóm quán chặt.

... kiếm vốn màu đen, ở giữa đêm tối chỉ toát tà khí chứ không thể nhìn thấy. Nhưng ác điều chỉ cần một ít tà khí ấy liền phát tiên hướng đến. Nhất thời tựa như đêm tối ngưng kết trong không khí.

‘Phốc’, ‘phốc’ ... đúng lúc này hàng loạt thanh âm vang lên, từ phía sau ác điều bay lên hàng loạt con chim nhỏ, chúng dừng lại một chút rồi đảo một vòng vọt lên cao

Xông lên.

Hướng lên cao.

Nó bay hướng lên bầu trời.

Trời đen ngòm cùng lúc này cũng biến đổi.

Mây chợt tan..

Trăng lộ ra ...

Hoa sắp hiện.

Một bầy chim bay lên tạo ra một thanh âm lớn.

Trong nháy mắt, Tập Tà thu kiếm.

Ác điều cũng thu tiên.

Tiên quán trên đầu gã thành một bó đuôi tóc lớn.

Trăng chiếu sáng mặt đất.

Hai người vẫn ở Lộc tử thủy thủ uyển giằng co.

Nhưng từ xa vang lên tiếng động lớn, tiếng chửi rủa ầm ĩ, lửa sáng như ban ngày, tiếng người từ Phi Hồng hiện truyền đến

Lúc này chính là lúc Thiết Thủ tìm được Phiêu hồng tiểu ký, phát hiện thi thể Tiểu Hồng khiến đệ tử Nhất Ngôn đường bao vây ‘hung thủ’, mắng chửi rầm rĩ.

Thiết Thủ đang lắng nghe rất hứng thú.

Lúc này đã sang canh tư, bọn họ đang ở Nhất giam viện, ác diệu đang chìm dần trong hồi ức.

Nghe đến đó, Thiết Thủ không khỏi hỏi: “... sau đó?”

Ác diệu nhàn nhạt nói: “Gã thu kiếm, ta thu tiên. Sau đó, ta đi về phía nơi người gặp chuyện không may, gã không thấy ra tay cũng không ngăn cản.”

Thiết Thủ trầm ngâm nói: “Có lẽ, gã chỉ phụ trách gác trọng địa Cửu Đỉnh thánh, Lục đỉnh lâu. Người không xông vào, gã không cần thiết động thủ.”

Ác diệu lẩm bẩm: “Giống như địch thủ ta cũng không cần thiết phải tiếp tục giao đấu, ta đi tới nơi loạn chiến ... ta tới là vì hoàn thành nhiệm vụ, ta muốn cướp đồ. Không phải cùng loại người này liều chết ngọc thạch câu phần, không phải lúc, không đúng nơi.”

Thiết Thủ mỉm cười nói: “Có lẽ, gã cũng phát hiện đuôi của người, mới thu binh, điểm đến là dừng, thoái lui!”

Ác diệu lắc lắc đuôi tóc, khẳng định nói: “Không phải.”

Thiết Thủ dò xét hỏi: “Ít nhất, các người cũng đánh ngang tay, ai cũng không chiếm nổi tiện nghi đối phương, không phải là sao?”

Ác diệu vẫn cố chấp nói: “Không phải! Ta lấy tóc cuốn kiếm của gã, cổ của ta đã bị kiếm phong tà khí của gã gây thương tích.”

Thiết Thủ an ủi gã: “Nhưng cổ tay phải gã cũng chuyển động mất linh ... bằng không đúng như người nói, gã chưa chắc sẽ để ta mượn kiếm ... Chỉ là, người thật bị thương dưới kiếm phong của gã sao?”

Ác diệu ngoan cố nói: “Không phải! Khi động thủ, sau người ta có con chim nhỏ. Có ít nhất một con có thể bay lên nhưng vị trí của nó khiến ngay cả một chút cũng đột phá không được sát khí của gã bức ra... Nói như vậy, ta vẫn thua một bậc. Cổ của ta thật là do kiếm khí xâm nhập nhưng kiếm của gã vẫn không thoát phát tiên của ta!”

Thiết Thủ lắng nghe tự đáy lòng không khỏi hiện lên một tia kính trọng: “Người không cần nói cho ta biết điều này! Ta không có ở hiện trường căn bản không biết ai thắng ai thua.”

Ác diệu tinh thần có chút sa sút nói: “Ta cho người biết, là bởi vì muốn người biết Nhất Ngôn đường quỷ bí khó lường, Thần Thương hội còn hơn đầm rồng hang hổ, chỉ một Tập Tà đã không dễ ứng phó cho nên ta tất yếu phải cùng người liên thủ ... mà người nhất định phải liên thủ.”

Thiết Thủ cười nói: “Chúng ta hiện tại đã không phải là liên kết ở cùng một chỗ sao? Chúng ta cùng nhau tới phá án mà!”

Ác diệu khẽ cười: “Nếu như người thật có thành ý vậy trước tiên thừa nhận còn nợ ta một ân tình rồi hãy nói.”

Thiết Thủ đã nghe gã nói ra hai lần chuyện thiếu tình, gã biết đối phương thành thực.

Cho nên gã cũng thành thực hỏi: “Tốt! Người nói xem ta làm sao trả lại người cái ân tình này đây?”

Ác diệu thẳng thắn: “Ta muốn xem quyển sách trong ngực người. Nếu không phải ta đã cố ý lần đầu ở Phi Hồng hiện nhìn ngó thất thần bức họa của Diêu Hồng cô nương thú hút sự chú ý của đám gia hỏa kia người

có thể thuận lợi lấy tờ giấy từ tay Tiểu Hồng sao? Ta tin tờ giấy mà nàng đưa người là báo cho người đến dưới tàng cây Tử Vi lấy tin.”

Thiết Thủ vốn muốn hỏi ‘Nếu lúc người tới Nhất Ngôn đường, cao thủ của chúng đã vây quanh ta thì người làm sao nhìn thấy ta dấu đi Phiêu hồng tiểu ký?’

Chỉ là gã chỉ nghĩ trong lòng không hỏi ra lời, chỉ nói: “Tại sao người nhất định phải xem? Quyển sách này rất trọng yếu sao?”

“Ta cho là nếu Tiểu Hồng cô nương liệu chết nói cho người bí mật này. Hơn nữa là do Diêu Hồng tiểu thư ghi chép lại trước khi bỏ trốn, nó nhất định chính là mấu chốt của án này!” ác đế nói: “Huống chi, nàng cùng đệ nhất chiến tướng Thiết Tú dưới tay Nhất Ngôn đường Tôn Cương chạy trốn, trong đó ắt có ẩn tình ... ta không chút giấu diếm nói cho người biết rất nhiều việc trọng đại ta hi vọng người nhớ cái ân tình này ...”

Gã nhìn Thiết Thủ từng câu từng chữ nói ra.

“Cho ta xem nội dung của nó!”

Sau đó gã còn nói thêm một câu:

“Ta muốn biết rõ nội tình!”

Thiết Thủ suy nghĩ một chút, rốt cục tiện tay đẩy cửa Nhất giam viện ra nói: “Vào đi!”

Trắng lặn, mây tan..

Ngày mai khí trời sẽ tốt.

Ác đế theo sau Thiết Thủ bước vào phòng trong Nhất giam viện, bọn họ muốn biết vì sao Diêu Hồng bỏ trốn. Tiểu Hồng vì sao gửi lại Phiêu hồng tiểu ký.

Thiết Thủ khi mở ra đọc lướt lần trước đã mơ hồ cảm giác được.

Đây có thể là một ghi chép chí chân chí thành, chí thống chí khổ về tình ái.

Gã đã từng hoài nghi mình có nên đọc hay không?

Gã cũng có mơ hồ.

Cô ai gặp nạn trên Thái Sơn có khỏe không? Nàng đang làm gì đó? Nàng đang suy nghĩ gì?

Trong phòng vừa sáng đèn.

Song bên ngoài sắc trời đã sáng dần.

Phương Đông dần lộ một chút hồng

Yêu hồng.

Kết thúc Quyển III - Yêu hồng

Như vậy Yêu hồng ở đây được hiểu là ‘Ánh hồng bình minh đầy yêu khí’ không phải như những suy đoán đầu truyện.

Quả thực càng dịch truyện lão Ôn càng thấy thú vị, ta không chê tiên hiệp, khoa ảo, vô hạn lưu, huyền ảo ... ta vẫn đang là fan của Vô hạn khủng bố ngày ngày chờ đợi.

Tuy nhiên kiếm hiệp cổ điển với bút lực như lão Ôn quả thực ta cũng cảm thấy lạ khi vẫn chưa có sự quan tâm của độc giả Việt Nam, truyện của lão khó dịch quá chăng?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-dai-danh-bo-chan-quang-dong-3-yeu-hong>